

Kjell E Genberg
**Fnask i
fördärvet**

Kvinnan på dyschan var
mycket naken, mycket blek
... och mycket död!

Det såg ut som ett vanligt sexmord.
Men ju längre kriminalinspektör Lennart Lind
trängde ner i Stockholms sex-, knark- och
spelträsk, desto säkrare blev han på att det var
någonting annat som låg bakom den vackra
poseringsflickans död. Någonting mycket större...

ISBN-91-7234-022-3

Fnask i fördärvet

av Kjell E. Genberg

Tillägns Luftfartsstyrelsen;

Denna bok har bland annat tillkommit för att påvisa nödvändigheten av en rulltrappa på Bromma flygplats.

KAPITEL ETT

SÖNDAG

Josip Mihailovic kastade det utlästa numret av Stern i papperskorgen när högtalarrösten på Hamburgs flygplats meddelade att passagerarna till Stockholm kunde gå ombord.

Han följde den glesa strömmen genom gate fem och kom ut på plattan. Planet, en Boeing med flightnummer 018, taxade ut nästan genast.

Josip Mihailovic tittade på klockan när piloten drog på full gas och startbanan började rusa bakåt. Den visade tjugotvå minuter över sex på kvällen. Starten skedde i det närmaste tidtabellenligt, bara två minuter för sent.

Han lutade sig bakåt i fåtöljen och tog fram en cigarett utan att tända den.

Efter några minuter släcktes skyltarna med orden ”Fasten seatbelt” och ”No smoking” och han började bearbeta cigarettändaren. Den klickade oupphörligt.

Den fetlagde mannen i grå kostym på platsen bredvid tände en tändsticka och bjöd honom eld. Josip Mihailovic drog ett djupt bloss och tackade genom att skaka fram en cigarett ur paketet och räcka fram den mot grannen.

– Nej, tack, sade den fetlagde och log. Jag röker inte Sanoussi utan filter. De är alldeles för starka för mig.

© 1974, 1994 och 2008 Kjell E. Genberg
All rights reserved

De talade inte mer med varandra. Mannen i den grå kostymen tog fram en dokumentportfölj och började granska några rapporter. Josip Mihailovic kastade ett öga på papperen i smyg. De innehöll mest sifvertabeller. Ett firmamärke på papperets övre högra hörn berättade att mannen arbetade i grammofonbranschen.

Mihailovic fimpade cigaretten och lutade sig bakåt. Han drömde till och vaknade av att flygvärdinnan puffade honom på axeln.

– Vad är det? frågade han förvirrat.

Hon log och pekade upp mot den tända skylten över ingången till cockpit.

– Fasten seatbelt, sade hon. Vi är på ingång till Arlanda nu.

Han nickade och spände fast sig. Genom fönstret kunde han se stora skogspartier. Maskinen gled neråt så att det kändes i öronen. Han svalde. Så vippade flygplanet över en aning. Under dem låg E 4:an.

Mängder av bilar var på väg mot söder, men bara en och annan styrde norrut. Han fick en glimt av bebyggelse, men sedan rätades maskinen upp igen och allt som syntes genom rutan var grå himmel. Josip Mihailovic brydde sig inte om att luta sig mot fönstret. Utsikten intresserade honom inte nämnvärt.

Boeingmaskinen landade 19.44. En minut före fastställd ankomsttid.

Bussen mot Stockholm var redan fullsatt. Han tittade efter om det skulle finnas fler bussar, men såg inte till någon. Fem-

ton meter längre bort stod en rad taxibilar. Han tog sin väska och gick bort mot dem.

– Hotell Carlton, sade han och lämnade väskan till chauffören.

Taxiföraren ställde väskan i bagageutrymmet och sedan var de på väg. Mihailovic avskydde resan mellan Arlanda och den svenska huvudstaden. Ingen annanstans i Europa låg flygplatsen så långt från själva centrum.

Chauffören försökte få igång ett samtal, först på svenska och sedan på engelska, men Mihailovic låtsades inte förstå. Föraren ryckte på axlarna och höll tyst.

Josip Mihailovic rökte cigarett efter cigarett. Han hade en knut i magen som inte ville lösas upp.

Det var kanske dumt att ta taxi, tänkte han.

Men samtidigt visste han ju att knuten inte hade med taxin att göra. Det var samma visa varje gång. Han var en hantverkare, en skicklig hantverkare inom sitt gebit, och varje nytt uppdrag gjorde honom skickligare. Men varje nytt uppdrag tog också hårt på nerverna. Han blundade och försökte slappna av.

Trafiken på motorvägen hade blivit tät och ungefär tre kvart efter landningen betalade han taxin och gick in på hotellet.

– Det finns rum reserverat för Erich Schmidt, sade han till portieren.

Mannen bakom disken log yrkesmässigt och bugade lätt. Han tog en nyckel ur ett fack och lämnade den till Josip Mihailovic.

– Jag väntar brev, sade Mihailovic. Har det kommit något?

Medan Mihailovic skrev in sig som Erich Schmidt i liggaren letade portieren igenom de brev som ännu inte sorterats in i rumsfacken. Till slut hittade han ett brunt kuvert och lade upp det på disken. Mihailovic nickade ett kort tack, kastade en blick på nyckeln och steg in i hissen.

Rummet var ljust och rymligt. Han öppnade väskan och tog fram en flaska Johnny Walker. Efter två glas lättade spänningen. Men Mihailovic visste att magnerverna var sega. De skulle komma igen.

Cigarretterna var slut. Han knölade ihop det tomma paketet och kastade det i papperskorgen. Sedan öppnade han limpan med Sanoussicigarretter som han köpt i Hamburg. Han drog snabba bloss medan han läste det korta meddelande som funnits i kuvertet.

Han hade snart lärt sig det utantill. Försändelsen innehöll bara ett namn, ett foto på en person, en utförlig adressbeskrivning och ett telefonnummer. Han föste ner kuvertet i papperskorgen. Därefter spolade Josip Mihailovic ner meddelandet i toaletten; han hade tänkt bränna brevet, men cigarrettändaren vägrade att fungera och han hittade inga reklamtändstickor på rummet.

Magen sved. Han visste att han borde äta men kunde inte förmå sig att göra det. Klockan var fem i nio när han meddelade portieren att han ville bli väckt tolv timmar senare. Därefter gick Josip Mihailovic på bio.

Föreställningen hade redan börjat när han kom in i salongen och han hade ingen aning om vad det var för film. Men intri-

gen fångslade honom. Berättelsen handlade om fyra män som i dumdrigt mod gjorde en kanotfärd längs en flod som skulle regleras och försvinna. De gjorde färden enbart för att få uppleva flodens styrka och kraft medan den ännu fanns kvar. Han blev förvånad över att en amerikansk film skildrade en homosexuell våldtäkt och spände förväntningarna. Men resten av filmen utvecklade sig till ett västernliknande vendetta-drama.

När han reste sig ur fåtöljen och gick ut i den svala höstkvalen konstaterade han belåtet att dråparna i filmen hade klarat sig från polisen.

Han tog det som ett gott omen.

Siv Gustavsson reste sig ur fåtöljen och släckte teveapparaten.

– Vad i helvete gör du? sade Lars-Erik Gustavsson. Skall jag inte få se Sportnytt heller? Slå på apparaten igen!

Han satte sig upp i soffan där han halvlegat större delen av kvällen och slötittat på programmen. Hans fru plockade med sig kaffekopparna och gick ut i köket. Han hörde henne slamra vid diskbänken.

– Jag sade åt dig att slå på teven igen! ropade han.

– Skrik inte! hördes hennes röst från köket. Du väcker Peter!

Han mulnade.

– Det var du som började, svarade han. Varför slog du av när jag ville se Sportnytt? Du kunde i alla fall ha frågat innan du slog av teven.

Siv Gustavssons ansikte dök upp i vardagsrumsdörren. Hon var inte mer än tjugosex år gammal, men ansiktet var härjat och magert och det gjorde att hon verkade äldre.

– Du skall upp och jobba i morgon bitti, sade hon hästskt. Du behöver gå och lägga dig. Jag vill inte att du skall komma för sent igen. Vi har inte råd med det. Vi har massor av skulder, men du lägger inte två strån i kors för att vi skall kunna betala. Titta på färgteven! Det var du som absolut skulle ha den, fast jag sade att vår gamla svartvita kunde duga...

– Äh, håll käften!

Hon snörpte med munnen och försvann in i köket igen. Lars-Erik Gustavsson återtog ryggläge på soffan. Han tittade på sina fötter uppe på soffkarmen och funderade över hur det egentligen blivit så här. Nu satt han inlåst i ett äktenskap. Hade fru och ettårig son, svärföräldrar och avbetalningar till förbannelse.

Här satt han i en alldeles för dyr trea i Skärholmen och allt detta bara för att han hade blivit lite på snusen en gång i Vendelsö Folkets Park.

En sväng på dansbanan, ett nummer i baksätet, Siv på smäl-len, löpande-band-giftermål i rådhuset, familjeförsörjare. Det var hans liv i ett nötskal. Och nu fick han inte ens titta på Sportnytt...

Kompisarna på åkeriet hade det annorlunda. De åkte hem efter jobbet, risslade om och stack ut på bio eller gick på diskotek. Träffade brudar som körde med p-piller. Brudar som man inte behövde gifta sig med bara för att det rann över.

Fy fan! tänkte han. Man är ju ändå bara tjugoåtta år och livet är redan förbi!

Han suckade och klev upp från soffan. Inne i badrummet tvättade Siv av sig och häktade på nattlinnet. Hon tittade inte ens åt honom när hon gick in i sovrummet. Lars-Erik gick över händerna och ansiktet med kallt vatten och kom in efter henne. Sängfjädrarna knarrade när han kröp ner mellan lakanen. Han undrade när de skulle få råd med nya sängar. Han fick ont i ryggen av den här. Eller kunde det vara av sätet i lastbilen? Hur som helst, det skar i korsryggen vareviga kväll.

Siv läste Husmodern.

– Du tycks i alla fall ha råd att köpa veckotidningar, mumlade han.

Hon blängde till mot honom. Hon kände sig elak invärtes eftersom han inget ville begripa.

– Inte alls, svarade hon sedan. Den här har jag fått av mamma. Hon var hit i dag. Hon sade...

– Jag vet väl för fan vad hon sade, avbröt han. Ni satt där och kolkade i er kaffe och pratade skit om mig.

Han släckte sänglampan och vände ryggen till. Hon brydde sig inte om det.

Vill han tjura så får han väl det för mig, tänkte hon.

Novellen i tidningen handlade om den unge doktorn som uppvaktade en sköterska. Siv Gustavsson kastade en kort blick på sin man. Han hade inte rakat sig i dag heller och luktade inpyrd svett. Läkaren i novellen var ren och snygg och den som gifte sig med honom skulle inte behöva vända på hushålls-

pengarna för att få dem att räcka till blöjor och något annat än den billigaste ostsorten som pålägg.

Hon lade ifrån sig tidningen och gick upp för att titta till Peter. Han sov lugnt i spjäsängen. Lars-Erik såg ut som om han också hade somnat, men hon visste mycket väl att han såg på henne under nästan slutna ögonlock. Siv sträckte omedvetet på sig. Ville han titta så fick han. Än tålde hon att ses på. Hon var inte lastgammal och mer än en karl hade gett henne ögonkast när hon var nere i centrum och handlade. Siv Gustavsson sträckte på kroppen och sedan lade hon sig till rätta. Hon släckte lampan och gäspade. Klockan var nästan elva. Hon skulle inte få sova så länge. Peter brukade vakna tidigt och gasta efter frukost.

Det tog inte många sekunder innan hon kände Lars-Eriks hand komma smygande över till hennes del av sängen.

– Du, viskade han. Vi behöver väl inte vara ovänner!

– Jag är inte ovän med dig, svarade hon. Det är du som är ovän med mig.

Det blev tyst en liten stund. Hans hand stannade upp.

– Jag vill att det skall bli bra, sade han sedan. Skall jag komma över till dig?

Hon svarade inte genast. Egentligen ville hon inget hellre än att det skulle bli bra mellan dem, men om hon gav med sig nu betydde det ju att hon hade förlorat. Han skulle tro att han fick bära sig åt hur han ville, och sedan skulle allt bli som förut, bara han kom nära henne.

– Nej, svarade hon. Jag är trött. Jag skall upp tidigt i mor-

gon bitti. Det skall du också.

Hon hörde att han vände ryggen åt henne.

– Skit i det då, satmara! muttrade han.

– Vad sade du?

– Ingenting!

Lennart Lindh parkerade bilen bakom familjens radhus i Västerhaninge. Han slog av tändningen och sträckte på sig.

– Vakna Elsy! sade han och knuffade på sin fru som satt bredvid honom i framsätet. Vi är hemma nu. Du har sovit länge.

Hon ryckte till och satte sig upp. Sömndrucket såg hon sig omkring och det tog ett par sekunder innan hon kände igen sig. Hon log mot honom.

– Trött? frågade hon.

– Så där. Det tar på krafterna att köra trettio mil. Men det är inte det värsta...

Han klev ur bilen och öppnade bagageluckan. Hon knäppte loss säkerhetsbältet och steg ur på sin sida.

– Vad är det som är värst då? frågade Elsy och försökte kväva en gäspning.

Lennart tog nyckelknippan mellan tänderna och började bära fram väskorna till trädgårdsingången.

– Att semestern är slut, sludrade han. I morgon börjar eländet.

– Ja, det var skönt i Värmland, svarade Elsy Lindh. Men det skall bli skönt att komma hem också. Tänk att ha varm-

vatten i kranen i köket. Skall jag väcka Jonas?

– Gör inte det, svarade han och ställde ner väskorna. Jag bär in honom. Usch, jag önskar att vi kunde ha stannat kvar. Jag såg inte till en enda tjuv eller buse på hela semestern.

Det tog dem nästan en halvtimme att få in sovande barn, väskor och kartonger i huset. När Lennart Lindh bar in den sista kassen började det duggregna. Han bestämde sig för att inte köra in bilen i garaget. Om det regnade skulle det i alla fall inte bli frost, trots att det för all del var i början av oktober.

Söndag höll på att bli måndag när kriminalinspektör Lennart Lindh släckte lyset. Han somnade nästan genast.

KAPITEL TVÅ

MÅNDAG FÖRMIDDAG

Josip Mihailovic väcktes av rumstelefonen prick nio. Han duschade kallt för att bli av med den klubbiga svetten. Nattsömnen hade störts av maror och han hade kastat sig av och an i sängen. Han var inte hungrig men tvingade ändå i sig frukost innan han lämnade hotellet.

Mihailovic fick syn på en ledig taxi och stoppade den.

– Södermannagatan, sade han och kröp in i baksätet.

– Vilket nummer på Södermannagatan? frågade chauffören.

Josip Mihailovic rynkade pannan. Han hade inte förstätt frågan.

– What number on Södermannastreet? försökte chauffören och hade därmed i det närmaste tömt sitt förråd av utrikiska fraser.

– Just drive, svarade Mihailovic. I tell you when to stop!

Taxin kryssade fram mellan söders rivningskåkar. Chauffören tittade ideligen genom backspeglarna på sin passagerare för att få en ledtråd om när han skulle stanna. När de passerade Ringvägen och kom upp i motluten mot Hammarby idrottsplats började taxiföraren tro att kunden uppgett fel gata.

– Stop here! sade Mihailovic.

Taxin svängde in till trottoarkanten mitt emot Handelsbanken. Mannen betalade och började gå uppåt gatan. Chauffören vände bilen. Han körde runt mot den enkelriktade Metargatan och kom sedan ut på Ringvägen igen. I backspeglarna såg han passageraren svänga in på Metargatan. Luften var rå och kall och taxiföraren tyckte nästan synd om utlänningen som inte hade någon överrock.

Klockan tio i tio kom Lars-Erik Gustavsson tillbaka till Stockholm efter att ha kört ett lass tegelsten till Bollmora. Han var fortfarande på ett uselt humör. Siv hade gnatat och skällt hela morgonen och han hade blivit så trött på alltihop att han åkte hemifrån utan att ens dricka morgonkaffe. Nu kände han att magen sög. Han parkerade lastbilen och gick in på ölschippet i hörnet Ringvägen–Götgatan.

Det var trångt därinne. De törstiga ölgubbarna hade redan ockuperat de flesta stolar, men Lars-Erik hittade ett ledigt bord längst in. Han beställde kaffe och en smörgås med leverpastej.

Det låg några tidningar på fönsterbrädan. En gammal Lektör, som han inte läst tidigare, hade ett reportage om en poseringsbrud som lärde ut sina bästa yrkesknep. Han tittade på bilderna och kände hur det pirrade till. Kaffet och smörgåsen kom in och han åt mackan utan att känna smaken. Det var ett intressant reportage.

Tänk om Siv ändå kunde vara så här, tänkte han. Men inte... hon är som en planka i sängen. Det verkar som om hon

tänker mer på stickbeskrivningarna i Husmodern än på mig. Om man skulle...

Ett par kompisar på åkeriet hade hälsat på hos poseringsflickor. Det var grejer, hade de sagt. Lars-Erik drack upp kaffet och betalade.

Grejer!

Det var kanske det han behövde. Om inte Siv ställde upp kunde han med gott samvete gå någon annanstans och få sig ett avrivet. Hon skötte inte sina äktenskapliga plikter, det var då ett som var sant. Killarna som påstod att det var bra att vara gift, för att man då hade det på nära håll, visste sannerligen inte vad de talade om.

Han letade fram en Dagens Nyheter ur högen. Någoting föll ur den. Han böjde sig ner och tog upp den lilla, men ganska tjocka tidningen som trillat ur.

Piff Special.

På omslaget stod en sidhänvisning till poseringsannonserna. Lars-Erik bläddrade fram. Några av de glatta sidorna hade klistrats samman av något. Han grimaserade till när han förstod vad det var. Sedan var han framme vid de rätta sidorna och började ögna igenom spalterna med adresser och telefonnummer. Inte förrän i slutet av innerspalten på sidan två hittade han en adress på söder.

Metargatan 18.

Dit skulle han kunna hinna innan frukostrasten var slut. Lars-Erik tände en cigarrett och gick ut till bilen. När han satte sig bakom ratten flinade han för sig själv. Det här var

spännande, nästan som när man var liten och skulle palla äpplen.

Scaniamotorn brakade igång och det blå molnet ur avgasröret visade återigen att bränslepumpen var för högt ställd. Han måste göra någonting åt det. Vid tillfälle.

Lars-Erik parkerade lastbilen på Södermannagatan, ett kvarter från Hammarby idrottsplats. Fem minuter senare hade han passerat Metargatans backkrön och gatan sluttade neråt igen.

Nummer 18 var ett grådaskigt hus. Han såg sig generat omkring innan han tog i dörrhandtaget. På en sliten skylt på dörrkarmen stod det: *Bettleri och försäljning inom fastigheten förbjudes.*

Enligt annonsen skulle han upp en halvtrappa. I den lilla förstugan fanns tre dörrar, alla målade i samma sjukt gröna färg. Här och var hade färgen skavts av eller flagnat loss. På dörren längst in, alldeles intill trappan som ledde vidare till nästa våning, hittade han namnet han sökte. Det stod Clarin på dörrskylten. Han svalde ett par gånger innan han tryckte på ringledningsknappen.

Så lyssnade han. Det hördes ingenting.

Hon är kanske upptagen, tänkte han. Det spelar ingen roll. Jag kan ju återkomma en annan dag.

Han tryckte en gång till på knappen till klockan. Inifrån hördes en svag plingsignal, men den gav inget påtagligt resultat. Lars-Erik Gustavsson såg sig skamset omkring. Tänk om någon hittade honom här. Alla skulle begripa vad han hade för ärende.

Plötsligt upptäckte han att dörren inte var slagen i lås. Det fanns en liten springa.

Man skall kanske gå in direkt och vänta, tänkte han. För att det inte skall bli prat hos grannarna eller så.

Han öppnade dörren och kom in i en liten hall. Till vänster stod köksdörren öppen. Lite längre fram, till höger, stod en annan dörr på glänt. Lars-Erik Gustavsson gick fram och kikade in i rummet. Han tvärstannade när han fick syn på den nakna kvinnan som låg på divanen alldeles innanför dörren. Hon låg på mage. Hon var alldeles stilla.

– Hallå! sade han lågt.

Kvinnan rörde sig inte. Han blev alldeles stel och illamåendet började röra sig i maggropen när han förstod att hon var död.

Lars-Erik Gustavsson svalde några gånger. Sedan vände han på klacken och rusade ut från lägenheten. De grova skorna med tåjärnen slamrade i marmortrappan. Det var först när han hunnit nästan ända fram till Södermannagatan som han begrep att han måste kontakta polisen.

Han saktade farten och försökte lugna ner sig. Nere i planteringen vid Ringvägen stod en röd telefonkiosk. Lars-Erik darrade i hela kroppen när han kom in i hytten. Så lyfte han luren ur klykan och tryckte på den metallfärgade knappen mitt på telefonapparaten.

– 90 000, svarade en röst.

Han andades tungt.

– Polisen, sade han sedan och rösten hade svårt att komma fram. Det ligger en död kvinna i ett hus.

Det knastrade i luren och sedan hördes klicket som berättade att han hade fått ny kontakt.

– Polisradion!

Lars-Erik Gustavsson harklade sig.

– Det ligger en död kvinna i en lägenhet på Metargatan 18, sade han. Hon är naken. Det står Clarin på dörren.

– Kan vi få ert namn och adress? sade polismannen i andra änden nyktert.

– Varför det?

– Vi skall skicka en bil och...

Lars-Erik Gustavsson lade på luren.

– Ånej, sade han för sig själv. Jag tänker inte bli inblandad i det här.

Polisinspektör Allan Karlsson hängde inte upp telefonluren i klykan. Han vände sig till en av kollegerna uppe på ledningscentralen.

– Vill du spåra det här samtalet, sade han och det var ingen fråga. En anonym jeppe ringde och berättade att han hittat ett lik.

Kollegan nickade och satte rutinmässigt igång med att kontakta televerket. Allan Karlsson tittade på kartan framför sig. Han hade tur. På söder fanns en ledig befälsbil.

Karlsson tog mikrofonen till radion.

– 367 från SHA3. 367, kom, sade han.

Svaret kom omedelbart.

– Är det Larsson, kom? frågade polisinspektör Allan Karlsson.

– Ja. Kom.

– Det här är Allan Karlsson. Vill du vara bussig att ta närmaste telefon och ringa upp mig? Kom.

Det knastrade till i radion.

– Det skall bli.

– Klart, slut.

Telefonsamtalet kom ett par minuter senare.

– Larsson här. Allan Karlsson bad mig ringa upp.

Polisinspektör Allan Karlsson tog telefonluren som kollegan räckte honom.

– Vi fick ett anonymt 90 000-samtal, förklarade han. En mansperson som berättade att det låg en naken kvinna, troligen död, på Metargatan 18. Inne i en lägenhet där det står Clarin på dörren. Du får åka dit och se efter vad det kan vara.

– Jag är där om fem minuter, svarade Larsson.

Allan Karlsson lade på luren och gick in till jourhavande inspektören. Den här dagen var det Adrian Berglund som var chef för ledningscentralen.

– Vi fick larm om en död kvinna, sade han och letade i fickorna efter cigaretter. Den som ringde ville tydligen inte uppge sitt namn, för han lade på luren innan vi hunnit språka färdigt. Han sade i alla fall att han hittat en död kvinna i en lägenhet på Metargatan 18. Clarin skall det stå på dörren.

Han fick upp ett knöligt John Silverpaket ur fickan och tände en cigarett.

– Jaha? sade Adrian Berglund och höjde ena ögonbrynet.

Allan Karlsson visste precis vad det betydde. Jourhavande

inspektören var en man av få ord. Detta lilla jaha innebar att mannen ville veta vad Allan Karlsson gjort åt saken.

– Jag satte Ove Gabbe att spåra samtalet, förklarade polisinspektören. Sedan kontaktade jag Larsson i befälsbilen på söder. Han ringde nyss. Jag tyckte att det var bäst att ta saken per telefon så att tidningarna inte hinner hoppa på grejen innan vi vet om det är falskt larm eller inte. Larsson är på väg till platsen nu.

Berglund nickade och tog telefonen. Hela tiden Karlsson talat hade han antecknat på ett block han hade liggande på skrivbordet.

– Det är bra, sade han. Jag kontaktar kommissarie Kvarnberg på första roteln.

Josip Mihailovic ställde ifrån sig det tomma glaset på bordet. Whiskyn värmdde i magen och spänningen började släppa. Han tog fram sin almanacka och bläddrade fram till ett tre dagar gammalt datum.

Där stod ett telefonnummer. Mihailovic lyfte fram telefonen så att han hade den inom bekvämt räckhåll och begärde linjen. Tonen kom nästan omedelbart och han slog numret. Han fick svar och begärde en anknytning som han hade i huvudet.

Mannen i andra änden svarade med ett firmanamn. Han lät snuvig. Inte så underligt, tänkte Josip Mihailovic. Det här landet har ett jäkla klimat.

– Jag söker en person som finns hos er nu, förklarade han

och samtidigt som han uppgav den andres namn tittade han på klockan.

– Ett ögonblick, sade den snuvige och Mihailovic hörde honom ropa ut namnet i den lätt ekande lokalen.

Det dröjde en knapp minut.

– Hallå!

– Detta är Josip Mihailovic, sade han på tyska. Jag har slutfört uppdraget!

– Är du kvar på Carlton? frågade rösten.

– Ja. Jag väntar här till dess jag får återstoden av mina pengar, sade Mihailovic. Tiotusen svenska kronor var det.

– Det lär stämma.

Mihailovic tvekade en sekund.

– Jag vill inte ha svenska pengar, sade han sedan. Om det skulle bli något trassel senare är inte den valutan bra för mig. Jag vill ha hela summan i tyska mark. Små sedlar.

Svaret dröjde. Mihailovic hörde den andre andas i luren.

– Det här visste jag inte något om, svarade mannen till sist. Det blir svårare.

– Så vill jag ha det i alla fall, sade Mihailovic bestämt. Det behöver inte ta så lång tid.

– Jag behöver morgondagen på mig, förklarade den andre och sedan sänkte han rösten. Det är inte lämpligt att växla hela summan i samma bank när det skall vara små sedlar.

Josip Mihailovic flinade för sig själv och tände en Sanoussi. Han drog ett djupt halsbloss och kände den hårdrostade, lätt parfymerade smaken. Röken rev i halsen.

– Det är okay, sade han. Jag kan ta kvällsplanet över Köpenhamn i morgon kväll.

Dörren slog igen med en skräll som fick glasrutan att vibrera. Lennart Lindh tittade upp från sina papper.

Det är fruktansvärt så mycket post som kan samlas under en semester, tänkte han.

– Välkommen tillbaka till grottekvarnen, sade kriminalassistent Sven Lundqvist. Du är ju för tusan mjölkvit! Var det inte till Värmland du skulle på din semester?

– Jovisst, svarade Lennart Lindh.

– Ville inte sola i Karlstad lysa på dig då? undrade Sven Lundqvist och skrattade bullrande.

Lennart Lindh suckade omärkligt. Den 36-årige kriminalassistenten hade inte förändrats det minsta under de gångna semesterveckorna. Han var fortfarande lika bullrig och skratade fortfarande lika gott åt sina uråldriga skämt.

Det är inte att undra på att han fortfarande är ogift, tänkte Lennart Lindh.

– Jag spikade tak, svarade han högt. Inomhus.

– Jaha, du, sade Lundqvist. Jag har förresten lite papper här som det är meningen att du skall ha.

Lennart Lindh betraktade skrivbordet. Det var redan fullbelamrat med papper som han försökt sortera upp i olika högar efter angelägenhetsgrad. Han hade sysslat med det sedan klockan åtta och ännu hade han inte hunnit till botten av högen fast uret drog sig mot elva.

– Lägg dem där det finns plats, sade han.

– Skall jag slänga dem i papperskorgen direkt? frågade Lundqvist med ett nytt bullrande garv. Det verkar vara det enda stället där det fortfarande finns lite plats.

– Om de inte är viktigare än så, är jag bara tacksam om du langar papperen med detsamma, muttrade Lennart Lindh.

Assistenten petade undan ett par högar och lade sina papper på den fria yta. Han såg förorättad ut när han gick mot dörren.

– Du har ju ingen humor, muttrade han.

Tio minuter i elva hade Lennart Lindh lyckats sortera ut de papper som var onödiga att spara. Han höll på att proppa ner dem i det snålt tilltagna Arkiv Fyra när det knackade på dörren.

– Kom in! sade han och hoppades att det inte var Lundqvist igen.

Var det någon Lindh hade svårt att stå ut med när han var trött så var det assistenten. Dörren öppnades och in kom kommissarie Alvar Kvarnberg. Den 51-årige kommissarien var Lundqvists motpol. Han var mager och spänstig. Det underliga med honom var att även skraddarsydd kläder tycktes passa oerhört illa. Han såg ut som en obäddad säng, trots alla försök att klä sig snyggt.

– Du jobbar hårt, ser jag, sade han. Hur var semestern?

– Åja, flinade Lennart Lindh. Rätt så jobbig. Om jag hade vetat att det fanns så här mycket skrot väntande när jag kom tillbaka så tror jag att jag lämnat in min avskedsansökan.

Kommissarien ryckte sorglöst på axlarna.

– Du borde ha lärt dig, sade han. Det är ju likadant varje år. Du har varit på första roteln i tre år nu, eller hur?

– I det närmaste, svarade Lennart Lindh. Det fattas bara ett par månader.

Kriminalinspektör Lennart Lindh var trettiotre år gammal och hade gått den vanligaste vägen inom kåren. När han växte upp hemma i Värmland blev han intresserad av polisens arbete. Det ansågs ju inte asocialt att vara polis då, brukade han bittert tänka ibland. Då var man ingen bengdjävul bara för att man var anställd inom ordningsmakten. Det var bättre förr. Nu för tiden går det knappt att nysa på offentlig plats utan att bli JO-anmäld.

1960 hade han kommit så långt att han fick börja patrullera och han nötte skor i tre år. Sedan blev det bilarna. Han hamnade som chaufför i en besättning. Bortsett från en kortare kommendering på landsorten höll han på med det fram till 1968, då han sökte till krimjouren. Därifrån flaxade han mellan skojarroteln och bilstölderna. Eftersom han placerats inom U-gruppen skickade befälen honom runt och lät honom hoppa in där det fanns plats.

– För att se vad du går för, sade man.

Tio år efter det han börjat med patrullerandet fick han sätta igång att nöta baken på en kontorsstol på 1 M, våldsroteln.

– Du kan sluta sortera papper nu, sade kommissarie Kvarnberg. Ta med dig någon av assistenterna. Vi skall åka och titta på ett dödsfall.

Lennart Lindh tittade på klockan. Där rök lunchen.

– Jag tar med Olsen, svarade han. Lundqvist är visst upptagen med en utredning.

Kommissarien gav honom en road blick. Det var en allmän hemlighet på roteln att Lindh och Lundqvist inte arbetade särskilt bra ihop. Den ende som inte visste något om det var Lundqvist, och om någon talat om det för honom skulle han säkert bara ha skrattat sitt bullrande muller och tagit det som ett sämre skämt än de han själv brukade pretera.

Assistenterna Jacob Stare och Eilert Johansson arbetade bakom stängda dörrar men Lundqvists stod öppen. Den grove mannen satt och svettades över ett formulär. Kommissarien tittade in.

– Du jobbar hårt, ser jag, sade han.

Sven Lundqvist tittade upp.

– Jag plitar ihop en ansökan om förflyttning till högre lönegrad, sade assistenten. Jag tycker att det börjar bli på tiden att jag blir inspektör nu.

Kommissarie Kvarnberg rynkade pannan och tittade upp på väggalmanackan. Sedan skakade han beklagande på huvudet.

– Den ansökningshandlingen skulle ha varit inlämnad för två dagar sedan, sade han.

Skrattet satte sig i halsen på Sven Lundqvist. Mungiporna sögs neråt och han stirrade tomt framför sig. Sedan knölade han ihop papperet och kastade det i korgen. Lennart Lindh skyndade sig förbi och ropade på Olsen.

Kriminalassistent Stig Olsen var tjugoåttå år gammal och naturaliserad svensk efter norska föräldrar. Lindh gillade att arbeta ihop med honom. Mannen fattade saker och ting kvickt och hörde till de ambitiösa på roteln. Ute på brottsplatserna var han visserligen en aning omständig, men Lindh tyckte att det var bättre än att ha någon med sig som missade spår. Dessutom kunde Stig Olsen många roliga fräcka vitsar och han berättade dem gärna.

De tre kriminalmännen gick ner på gården bakom Kungsholmsgatan 37 och hämtade en av tjänstebilarna, en Volkswagen 1300. Minuten efter styrde de ut genom porten i huset Bergsgatan 50.

– Ta det lugnt, Olsen, sade Kvarnberg när de kom upp på Söderleden. Liket går ingenstans!

Stig Olsen lättade en aning på gasfoten och farten kröp ner till strax över det tillåtna.

De parkerade bakom befälsbilen som stod utanför Metargatan 18 när klockan var sjutton minuter över elva, måndag förmiddag.

Lars-Erik Gustavsson körde in lastbilen på åkeriets parkeringsplats och slog av motorn. Han mådde illa och kroppen darrade som av frossa. Den senaste timmen hade varit ett helvete. Bilden av den döda kvinnan dök upp gång på gång på hans näthinna. Han försökte påminna sig hur resten av rummet sett ut, men det enda han kom ihåg var den likvita, nästan degiga kroppen som låg på mage på divanen. Han

kunde inte ens erinra sig vilken färg ottomanen hade.

Verkmästare Arnold Greding tittade upp från körjournalerna när Lars– Erik Gustavsson kom in på hans lilla gyttliga kontor.

– Fan, så blek du är, konstaterade han. Har du varit ute och supit nu igen?

Lars-Erik Gustavsson skakade matt på huvudet.

– Jag vet inte vad det är, svarade han. Men jag mår pyton. Det känns som början till en ordentlig förkylning. Jag kan nog inte jobba mer i dag.

– Har du feber? frågade Greding.

Chauffören brusade upp.

– Hur fan skall jag veta det? sade han ilsket. Tror du att jag har en termometer i handskfacket? Eller skall jag kanske ta loss värmemätaren och köra upp den i häcken?

– Äh, lugna ner dig, tyckte Arnold Greding. Det är klart att du kan sticka hem om du inte mår bra. Fan, det är bara det att vi har djävligt mycket jobb och väldigt kort om chaufförer. Men om du åker hem nu och plockar i dig några magnecyl, så kan du kanske knega i morgon igen.

Lars-Erik Gustavsson muttrade något ohörbart och lämnade kontoret.

Han tog tunnelbanan hem till Skärholmen. Magen var en enda stor knut och kallsvetten pärlade fram i pannan. Han undrade om någon hade sett honom när han sprang från huset där den döda låg. Tänk om han blivit igenkänd! Man skulle ju kunna tro att det var han som slagit ihjäl henne.

Så drog han ett djupt andetag och försökte lugna ner sig. Det var omöjligt! Han hade inte sett någon som i sin tur kunde ha sett honom. Ingen skulle någonsin få veta att han varit in i lägenheten. När han ringde hade han inte talat om vem han var, och han hade lämnat telefonhytten direkt och tagit bilen. Sedan hade han åkt på nästa körning. Där var det inte heller någon som sagt ett ord om att han var sen. Fast han hade faktiskt varit tio minuter försenad där.

Det tog nästan en kvart att gå från Skärholmens tunnelbanestation och upp till höghuset där han och Siv bodde på femte våningen. Hissen strejkade.

– Dävla ungar! muttrade han.

Lars-Erik visste precis vad det var för fel på hissen. Barnen i huset åkte upp och ner hela tiden. När de skulle in för att hämta torra vantar eller kissa så stoppade de in något i springan för att dörren inte skulle gå igen. Sedan var det omöjligt för någon annan att få hissen, och ungen glömde ofta bort vad han gjort och stannade inne för resten av dagen.

Lars-Erik Gustavsson var andfådd när han kom upp på femte våningen och vred om nyckeln i låset. Lägenheten lukade ovädrad. Köket var tomt. Han tittade in i sängkammaren. Sängarna var obäddade.

– Vad står du och glor på? frågade en sträv röst bakom honom.

Han vände sig om. Siv stod i nattlinnet med händerna mot sidorna. Det var nära att han skrattat åt henne. Hon såg ut som en av kärringarna i en tecknad serie. Men i stället blev han arg.

– Vad fan gör du om dagarna egentligen? frågade han. Här ser ut så in i helvete. Inte har du bäddat. Du har inte ens orkat klä på dig!

– Det angår dig inte vad jag gör, svarade Siv. Varför kommer du hem vid den här tiden på dagen, om man får fråga?

– Jag mår inte bra, förklarade han. Jag blev tvungen att åka hem. Kunde inte jobba.

Siv Gustavsson hade stannat i dörröppningen och blicken hon gav sin make var inte fylld av den kärlek hon lovat hysa för honom när de stod i rådhuset.

– Du är lat, konstaterade hon. Det går djävligt bra att dra på oss skulder eller att vara ute och supa med dina kompisar varenda förbannade lördag. Men jobba, det orkar du inte med. Det är lika bra att jag går upp till socialen.

Han kände vreden komma som en röd flamma längs ryggraden. Han öppnade och slöt nävarna och försökte få ilskan att rinna undan. Det gick inte.

– Gör bäst fan du vill! skrek han. Det spelar inte mig någon roll!

Peter vaknade och började skrika inne i sovrummet.

– Där ser du vad du ställer till med, ropade Siv och sprang in för att ta upp sonen. Skriker och gormar, det är allt du gör. Inte ens på dagarna kan du hålla dig borta så att Peter får lite lugn och ro. Fy fan för dig!

Lars-Erik Gustavsson gick till garderoben. Han kastade av sig jobbkädderna och tog på en ny skjorta och ett par ljusa byxor.

- Vad skall du göra? frågade Siv.
- Gå ut, svarade han. Här hemma är jag inte välkommen, så vad fan skall jag vara här för?

Hennes ögon sköt blixtar.

- Ge dig iväg bara! fräste hon. Du kan stanna borta för gott. Jag skall tala med en advokat och få skilsmässa.

– Tack för det, muttrade han och gick mot dörren.

Hon sprang efter honom.

- Vänta! ropade hon. De där byxorna kan du inte ta.
- Varför det? frågade han och vände sig om i en häftig rörelse. Är det inte mina byxor, kanske?
- Det där är ju ett par sommarbyxor! Om du går ut i de där får jag skämmas för dig!

– Gå du och prata med din förbaskade advokat, svarade Lars-Erik. Om du sköter din skilsmässa som du vill så går jag klädd som jag vill.

Han dängde igen dörren bakom sig med en skräll. Siv Gustavsson lade tillbaka pojken i barnsängen. Sedan satte hon sig på sängkanten och tårarna trillade. Hon brydde sig inte om att Peter gallskrek så att han blev röd i det skrynkliga ansiktet.

Huset med numret Metargatan 18 var gammalt, men i likhet med husen mitt emot hade det fått en liten ansiktslyftning på sistone. Lindh, Kvarnberg och Olsen gick in. Alldeles innanför ytterdörren ledde en kort trappa till något som kunde vara källarvåningen. Genom korridoren där nere kunde man se ut till baksidan, där några höstgula växter vajade alldeles intill

den glasruteförsedda dörren. Direkt upp till höger förde en svagt svängd trappa upp till en smutsgrön dörr med tredelad glasruta i dörrspegeln.

Olsen stannade till innanför ytterdörren och tittade på tavlan som brukar innehålla hyresgästernas namn. Den var tom.

– Verkar obebott, sade kriminalassistenten och följde efter de andra.

Utanför den avskavda gröna dörren längst inne i hallens mörker stod en uniformerad poliskonstapel. I trappan upp till nästa våning satt polisinspektör Larsson. Han reste sig när kommissarie Kvarnberg dök upp.

– Hej, sade Kvarnberg. Inget falsklarm alltså?

Larsson skakade på huvudet.

– Hon ligger därinne, sade polisinspektören och pekade med tummen mot dörren. Så vitt jag kan se är hon död så det räcker till.

– Vi tar väl oss en titt, sade Lennart Lindh.

Han öppnade dörren försiktigt och klev in i lägenheten med kommissarie Kvarnberg och assistent Olsen i hämlarna. Hallen var trång och mörk. Det ljus som fanns kom från köket. Dörren dit var öppen och därifrån vette ett fönster ut mot gatan. En vit gardin var spänd över de nedersta rutorna. På diskbänken stod en kaffekopp.

Lennart Lindh stoppade händerna i fickorna och puffade upp dörren till rummet med armbågen. Ett steg in i rummet räckte för att han skulle vara säker på att han stod inför ett våldsbrott. Den nästan nakna kvinnan låg på mage på otto-

manen. Så vitt han kunde se hade hon inget annat än ett par svarta läderstövlar på sig. Ena benet hängde en bit ut över ottomankanten. Det brunaktiga överkastet var skrynkligt.

Kvarnberg kikade fram över Lindhs axel.

– Vad tror du? frågade han.

– Ingenting än, svarade Lennart Lindh. Men det är bäst att vi tar hit teknikerna.

De backade försiktigt ut ur lägenheten. När de kom tillbaka till hallen frågade Lindh inspektör Larsson var han kunde hitta närmaste telefon.

– Det är bäst att vi får hit tekniska rotelns folk med det-samma, sade han. Vilken tur att det är måndag, och förmiddag dessutom. Då bör det finnas folk.

Polisinspektör Larsson flinade generat.

– Jag tog mig friheten... började han.

– Har du kallat på teknikerna? avbröt Lindh. Per radio?

– Nej, för tusan! Jag ringde till ledningscentralen och talade om vad jag hittat härinne. Det var inte svårt att räkna ut att ni ville ha hit tekniska roteln. Om jag väntat på att ni skulle hinna hit hade teknikergubbarna gått ut och lunchat.

Lindh nickade. Det var bra att Larsson använt telefonen. Radion avlyssnades av både tidningsfolk och amatördetektiver. Om det gått ett meddelande den vägen skulle Metargatan snart ha varit full av Aftonbladets och Expressens bilar, förutom alla privata.

– Jag åker tillbaka till krim, sade kommissarie Kvarnberg och tittade ut över grannskapet. Hur mycket folk tror du att du behöver för dörrknackning?

Lennart Lindh gjorde en snabbkalkyl.

– Tio bör räcka, sade han sedan.

Kommissarien nickade och gav sig av. I hallen fanns två dörrar förutom den som ledde in till den dödas lägenhet. Lennart Lindh tryckte på ringklockan till en av dem, men inifrån hördes inte ett ljud. Han knackade på med samma negativa resultat. Stig Olsen började banka på den andra dörren. Inte heller han hade någon tur med sig.

Ett par bilar stannade på gatan utanför. Bildörrar smällde och tekniska rotelns manskap kom upp längs den korta trappan. Lindh hejade på dem och talade om vilken dörr de skulle använda. Männen försvann in i lägenheten.

– Ja, då har väl inte vi något mer här att göra, sade polisinspektör Larsson.

– Nej, ni kan sticka om ni vill, svarade Lindh.

Den uniformerade gjorde honnör innan han lämnade sin post. Lennart Lindh såg förvånat efter honom.

Säkert tvångskommenderad, tänkte han.

Lindh och Olsen återvände till lägenheten. De höll sig ur vägen så gott de kunde, såg sig omkring och försökte få en allmän uppfattning om hur den döda kvinnan hade levat. I ett hörn stod en automatisk telefonsvarare och tickade med jämna mellanrum.

– Poseringsbrud? frågade Olsen.

– Troligtvis, svarade Lindh. Det ligger ett par porrtidningar på stolen inne i hennes sovalkov. Kunderna fick väl titta i dem först och kåta upp sig så att det gick fort för dem sedan.

Männen från tekniska roteln arbetade sig metodiskt igenom lägenheten. Det gick snabbt och tyst och de var mycket effektiva. Lindh och Olsen bytte några allmänna fraser med dem, men det var också allt.

Lennart Lindh mindes sitt första grova brott. Då var han en riktig färsking, fylld av teoretiska kunskaper. Han hade råkat tipsa en av tekniska rotelns gubbar om vad som borde göras och han hade fått en så isig blick till svar att han tappade talförmågan i flera minuter. Sedan dess hade han lärt sig att det var en dödssynd att berätta för en tekniker vad han borde göra. Om man så råkade vara justitieminister på besök på en brottsplats – Gud förbjude – så fanns det bara ett bud att följa:

Håll käften!

En av teknikerna var färdig borta vid telefonsvararen. Han drog ur jacket.

Fråga kunde man få göra.

Ibland.

Lennart Lindh gick fram till en man som just gått igenom en handväska. Den hade legat på soffan vid långväggen, mitt emot dörren till rummet.

– Det står Clarin på dörren, sade Lindh. Kan det vara hennes namn?

Teknikern skakade på huvudet.

– Jag har hittat legitimationshandlingar här. De är troligen hennes, svarade han. Enligt dem heter hon Lilly Forsberg och har personnummer 430315–0820. Men jag har inte hunnit kolla fotot mot henne. Fotografen är inte klar än.

Polisfotografen var emellertid nästan klar. Han brände av ytterligare ett par blixtar innan han stängde in kameran i fodralet.

– Kan jag släppa in Liedman nu? undrade Stig Olsen. Han börjar visst bli trött på att vänta.

Chefen för teknikerna tittade upp och nickade. Olsen visade in den gänglige rättsläkaren. Doktorn flyttade försiktigt på kroppen och började undersöka den.

– Ingen likstelhet, konstaterade han. Kroppen är fortfarande varm, så hon har varit död i max en till tre timmar.

– Dödsorsak? frågade Lennart Lindh.

– Det finns blodblandat skum vid näsborrarna och runt munnen, svarade Liedman. Det skulle tyda på kvävning. Hon är troligen strypt, men det vågar jag förstås inte svära på. De första märkena har i så fall försvunnit och det tar några timmar innan de bestående strypmärkena dyker upp.

Lindh nickade. Han stoppade anteckningsboken i fickan och vinkade till sig Olsen.

– Vi letar reda på portvakten, sade han.

De hittade portvaksfrun i våningen ovanför. Fru Agda Nessén bodde i en nästan likadan lägenhet som den där de hittat den döda kvinnan. Resultatet blev rätt magert. Fru Nessén hade varit inne i stan och hälsat på en sjuk väninna. Hon hade åkt från Metargatan vid åttatiden och när hon kom hem igen stod det en konstapel utanför dörren i våningen under.

– Jag har alibi! sade hon.

Lennart Lindh log.

– Vi har nog aldrig misstänkt fru Nessén på allvar, svarade han och upptäckte en glimt av besvikelse i portvaktsfruns grå ögon. Det är lite annat vi vill veta. Är ni bekant med Lilly Forsberg?

– Vem är det? frågade Agda Nessén.

– Hon här nere, sköt Olsen in.

Gumman skakade på huvudet. Polisen kunde då ställa de konstigaste frågor.

– Hon heter väl Clarin? sade hon frågande. Så står det i alla fall på dörren. Familjen som bodde där förut hette Nilsson, men när den här människan flyttade in för tre år sedan bytte hon skylt. Det har stått Clarin hela tiden.

– Vad vet ni om henne? frågade Lennart Lindh.

– Det har varit ett förfärligt rännande där, sade Agda Nessén med tukt och sedlighet i blicken. Mycket karlspring och flera gånger har det varit bråk. Jag har klagat hos polisen ett par gånger. Men det är flera månader sedan de var här sist och sade ifrån på skarpen. Sedan dess har det blivit lite lugnare. Men en omoralisk människa är hon, den saken är klar. Målad som den värsta teaterapa. Vad har hon gjort egentligen?

– Dött, svarade Lennart Lindh lakoniskt.

Lars-Erik Gustavsson klev av tunnelbanan i Bredäng och letade sig in mellan hyreshusen. Han hoppades att Bertil Jansson skulle vara hemma. Bertil är en bra kompis, tänkte han. Synd att han fick sparken från åkeriet. Djävla bra suparkompis, fast han har ju lite svårt för att nyktra till.

Bertil Jansson var hemma. Han tog emot i blå manchester-jeans, undertröja och han höll ett grogglas i handen.

– Nej, men tjenare, Lars-Erik, sludrade han. Kom in och ta dig ett järn. Jag firar i dag, förstår du.

– Vad har du att fira? frågade Lars-Erik Gustavsson.

– Bostadsbidraget har kommit. Ta av dig hatten och kom in. Ta dig en sup och var som en människa. Aj, fan, är det ingen hatt? Ta av dig håret och kliv på då!

Han flinade snett och blicken flackade. Lars-Erik steg in och stängde dörren.

– Jag hade tänkt få kinesa hos dig ett tag, sade han. Sivan och jag har rykt ihop. Det kan inte fan bo ihop med henne när hon går an som hon gör.

Bertil Jansson lade kärvänligt armen runt Lars-Eriks axlar.

– För helvete! sade han med den berusades hela övertygelse. Vad skall man med kompisar till, om inte för att få hjälp i nödens stund? Klart att du får slagga här. Känn dig som hemma, men nu skall du ha en grogg.

De satte sig vid köksbordet och Bertil Jansson slog upp en stadig slurk ur Explorerflaskan. Sedan hällde han i ett par droppar sockerdricka och sköt över glaset till Lars-Erik.

– Drick och var glad! sade han.

– Skål, svarade Lars-Erik och svepte groggen.

Lennart Lindh och Stig Olsen lämnade portvaktsfrun efter att hövligt men bestämt tackat nej till kaffe. De tio rekvirerade spanarna anlände ungefär samtidigt och kriminalinspektör

Lennart Lindh gav dem deras instruktioner. Fem av dem avdelades att knacka dörr i husen på andra sidan gatan – Metargatan 11 och 13 som hade den bästa utsikten mot mordhuset – och tre sattes att gå igenom nummer 18 från vind till källarvåning. De två återstående fick den dödas namn och personnummer för att få fram alla hennes personalia.

Portvaktsfrun kom stultande nerför trappan.

– Är det någon av er som heter Lindh? frågade hon.

– Det är jag, svarade Lennart.

– Det är en person som vill tala i telefon med er, förklarade hon. Han sade sitt namn, men se jag hör så dåligt på ena örat och...

– Tack, log Lindh och följde med henne upp till lägenheten.

Det var kommissarie Kvarnberg som ringde.

– Vi har spårat samtalet, sade han.

– Samtalet? svarade Lindh.

– Ja, samtalet från den som ringde och anmälde att han hade upptäckt den döda, förklarade Kvarnberg. Det kom från telefonkiosken i hörnet Södermannagatan–Ringvägen.

– Aha! sade Lennart Lindh. Det är kanske bäst att skicka dit tekniker för att säkra eventuella fingeravtryck.

– Det är redan gjort, kvittrade Kvarnberg. Jag blev förvånad över hur lätt det gick att få tag på folk. Vi är ju underbemannede som tusan, men på tekniska tycks det finnas folk i överflöd.

– Det är måndag i dag, sade Lindh. Man får väl skicka almanackan en tacksamhetens tanke. Om det varit fredag

hade vi fått ett helvete, eller också hade vi fått vänta till nästa måndag.

Kommissarien harklade sig.

– Vad har du fått veta hittills? frågade han.

Lennart Lindh gav en kort sammanfattning av vad han visste.

– Bra, muttrade Kvarnberg. Kom upp till mig för en genomgång när du är klar på platsen. Har det förresten dykt upp några tidningar än?

– Inte vad jag vet, svarade Lindh. Men det skulle förvåna mig om det vet något. Vi har inte kört ett enda meddelande över radion. Allt har gått per telefon.

Kommissarien skrattade lite bittert.

– Du har tur, sade han. Men det är snart ute.

– Försök att hålla dem på mattan, bad Lennart Lindh. Vi har inte så mycket kvar att göra här, men vi vill avsluta det hela i fred, om det går.

– Jag skall göra mitt bästa, lovade Alvar Kvarnberg.

Lennart Lindh lade på luren och gick ner till lägenheten under. Teknikerna var i det närmaste klara med sitt jobb och Lindh skickade Olsen att ringa efter politivagnen – det som vanligt folk kallade likbilen.

– Vad kan du hjälpa mig med? sade han sedan till chefen för tekniska styrkan.

– Som Liedman sade så tycks hon ha blivit strypt, men det är omöjligt att avgöra om det är sexmord innan obduktionen är gjord. Vi har säkrat massor av fingeravtryck. De flesta har hon troligen satt själv. På bordet framför soffan fanns en ask-

kopp med fem fimpar av märket Prince och en fimp av annat märke.

– Vilket? frågade Lindh.

– Den som rökt cigaretten har bränt bort halva firmamärket, men jag tror att det är en sort som heter Sanoussi, svarade teknikerchefen. Det lär inte vara en vanlig sort i handeln, så det kan vara ett bra spår.

Lindh nickade.

– Tyskt cigarettmärke, svarade han. Var det en gammal eller färsk fimp?

Teknikern skrattade.

– En dåre frågar mer än tio vise kan svara på, sade han. Det är omöjligt att veta innan vi hunnit analysera den.

– Så dum jag är, flinade Lennart Lindh.

– Otroligt, instämde tekniske ledaren.

Lennart Lindh drog handen över hakan. Det var en gest han lagt sig till med under semestern. Då hade han haft skägg och det kändes skönt att dra i skägget medan han funderade på något. Nu var skägget borta, men gesten fanns kvar.

– Jag är av den uppfattningen att Lilly Forsberg var prostituerad, sade han.

– Den uppfattningen är nog ganska riktig, tyckte teknikern. Vi hittade fem använda gummin bakom ottomanen och ett under en av kuddarna. Inne i hennes sovalkov låg flera öppnade kondomförpackningar av märket Durex. Det låg ett par i handväskan också, så nog var hon ordentligt försedd.

– Hur länge kan jag räkna med att få vänta på rapporten?

ville Lennart Lindh veta.

Teknikern ryckte på axlarna och Lindh frågade inte mer. Det var tåtar som han fick börja dra i när han kom tillbaka till krim. Olsen kom tillbaka in i rummet samtidigt som teknikerna började dra sig tillbaka. Han hade ett maliciöst flin i ansiktet.

– Vad har du nu hittat? frågade Lindh som mer än väl visste vad det där leendet brukade betyda. Inget viktigt, antar jag.

– Inte för oss, svarade kriminalassistenten. Men förmodligen för henne. Vet du vad det är för lokal som ligger alldeles under den här lägenheten?

– Ingen aning, svarade Lennart Lindh sanningsenligt. Vad är det för lokal?

– Affärsdito, flinade Stig Olsen. Dörren var stängd och jag tittade in genom fönstret utan att se en människa. Men det satt en skylt på dörren.

– Jaha?

– På den står det: Nils Adamsson Co. Pres.–Automat.

Lindh skrattade till. Det var verkligen en ödets ironi.

– Det kommer att gå sämre för dem i fortsättningen, sade han cyniskt. En bra kund har ridits till de sälla jaktmarkerna. När kommer politivagnen?

Olsen visade med en axelryckning att han inte till fullo kunde besvara frågan.

– De skulle komma så fort som möjligt, svarade han. Det kan ju betyda vad som helst mellan tio minuter och ett par timmar.

Klockan var tio minuter över fyra på eftermiddagen när

politibilen dök upp. De två männen från likvagnen lyfte rutinerat över Lilly Forsbergs kropp till en bår och försvann ut till bilen. I samma veva kom den första tidningen till platsen. Fotografen brände av några blixtar innan Lilly Forsberg förpassades till Tomtebodavägen 20, där hon skulle få vänta i en kylbox till dess någon fick tid att obducera henne.

Lindh och Olsen omringades av nyfikna journalister.

– Är det mord? frågade Aftonbladet.

– Får vi komma in och plåta? undrade Expressen.

Lennart Lindh drog igen dörren till lägenheten och stoppade Lilly Forsbergs nyckelknippa i fickan.

– Vad sade Kvarnberg? frågade Lindh. Ni har väl pratat med honom?

Journalisten från Expressen stoppade undan sitt block. Han tände en cigarett och höll på att bränna bort en bit av skägget samtidigt.

– Han berättade bara att det inträffat ett dödsfall här och att ni höll på att titta närmare på saken, refererade tidningsmannen.

– Det har han alldeles rätt i, svarade Lindh.

– I vad då?

– Att vi har tittat närmare på ett dödsfall. Jag kan inte säga någonting mer just ni. Jag vet för lite.

Kvällstidningsjournalisten suckade bekymrat. Han hade egentligen ingen tid alls på sig för att få in någonting, knappast ens om storyn var saftig nog att vara värd en extraupplaga.

– Vad frågade polisen om? ville en av tidningsmännen att

Agda Nessén skulle berätta.

Lennart Lindh och Stig Olsen återvände till Kungsholmsgatan 37. Både visste att det skulle bli övertid på roteln denna kväll.

KAPITEL TRE

MÅNDAG KVÄLL

Lennart Lindh satte Stig Olsen på att bearbeta teknikerna för att få fram deras protokoll så fort som möjligt. Själv gick han in på sitt rum för att ringa hem, men han fick inte chansen att lyfta telefonluren innan snabbtelefonen började knastra.

- Lindh! Är du inne?
- Ja. Jag kom nyss.
- Kila in till mig är du bussig. Genast.
- Kommer.

Lennart Lindh kontrollerade att han hade sin anteckningsbok i fickan och gick in till kommissarie Alvar Kvarnberg. Klockan ute i korridoren visade på tjugo i fem. Sekreteraren och kontorsflickan hade gått hem. Kriminalassistent Eilert Johanssons rum var också tomt och platsen där aspirant Gottfrid Vallander brukade sitta var övergiven. Däremot hördes grymtanden från Sven Lundqvists lilla kammare. Lennart Lindh undrade om kollegan fortfarande höll på att svettas med sin ansökan om bättre lönegrad.

Alvar Kvarnberg tittade upp från papperen på sitt skrivbord när Lennart Lindh kom in.

- Sätt dig, sade han.

Lindh slog sig ner och lade anteckningsboken på bordet.

– Tidningarna kom just innan jag åkte därifrån, berättade Lindh. Har de varit på bettet?

Kvarnberg lät skuggan av ett leende glida över ansiktet.

– Inte värre än vanligt, svarade han. Expressen var först med att fråga om vi visste att det var en poseringsflicka. Jag kunde inte neka till det. Jag lämnade ut det som kan lämnas ut. Sedan har jag satt Sven Lundqvist som tipsmottagare. Han kommer nog att få det svettigt om kvällsbladen hinner ut med extra upplagor.

Lindh nickade.

– Dörrknackarna borde vara tillbaka snart, sade han. Jag undrar om de hittat något matnyttigt. Sedan är jag intresserad av vad teknikerna fann i telefonkiosken. Vet du något om det?

– Inte än, svarade kommissarie Kvarnberg och tittade reflexmässigt på armbandsuret. Men det bör inte dröja mycket längre till. Vad har du då?

Lennart Lindh tog upp anteckningsboken och med den som stöd berättade han om vad han fått fram på platsen där den döda hittats.

– Hmm, hummade kommissarien. Det tyder på sexmord. Jag anade att det skulle vara något i den stilen, så jag har satt folk på att kolla alla vi har lösa inom det gebitet.

Det knackade på dörren och kriminalassistent Sven Lundqvist kom in.

– Fingeravtryck hörde av sig, sade han. De har fått fram avtryck från kiosken.

– Identifierade? frågade Lindh.

Lundqvist nickade. Han tyckte om att berätta goda nyheter.

– En som heter Lars-Erik Gustavsson har satt alla fingrar runt 90 000-knappen. Det hittade ett av hans fingrar på luren också, men det hade varit fler dit och ringt efter honom.

Lindh reste sig. Detta ville han se med egna ögon så fort som möjligt.

– Jag kilar över till Agnegatan och hämtar fingrarna, förklarade han. Du, Sven, kolla med fingeravtryck om den här Gustavsson satt några avtryck på Metargatan också. Om han inte gjort det har vi inte mycket att jobba med. Det är ju inte förbjudet att ringa i det här landet.

– Tyvärr! sade Sven Lundqvist och skrattade bullrande innan han försvann ut ur rummet.

Kvarnberg och Lindh såg på varandra. Kommissarien suckade och kriminalinspektören ryckte lätt på axlarna. De borde vara vana, men man kan inte alltid vänja sig vid allt.

Lindh sprang nerför trapporna och över gården för att komma till huset som vette mot Agnegatan. Några minuter senare var han på väg tillbaka med ett brunt kuvert i handen. Han kastade det på sitt skrivbord och tog telefonen.

Svaret kom efter två signaler.

– Hej, älskling, sade han. Det gick åt helvete i dag. Jag måste stanna kvar.

Det hördes en djup, besviken suck i luren.

– Vad är det nu då? undrade hans hustru.

– Vi håller på med ett dödsfall som måste göras färdigt,

berättade Lindh. Jag vet inte när jag kommer hem, så det är ingen idé att du försöker hålla middagen varm.

Han skrattade lite generat överslätande. I kväll hade de bestämt att sitta hemma i soffan och kramas och titta på en film i teve. En film i färg. Under semestern hade alla program sett så futtiga ut i den tolvtums svartvita.

– Det var synd, svarade hon resignerat. Ta det försiktigt bara.

– Det vet du, sade han. Puss, älskling.

– Puss.

Lennart Lindh hade inte mer än lagt på luren och tagit fram fingeravtryckskopiorna ur kuvertet förrän Sven Lundqvist klampade in utan att knacka. Lundqvist släppte ner ett par handskrivna papper framför honom.

– Den där Gustavsson hade varit på Metargatan också, sade Sven Lundqvist. Fingeravtryck bekräftade just att de hittat hans nypor på vägpanelen vid dörren till mordrummet.

Lundqvist lät nästan högtidlig på rösten.

– Det fanns dessutom avtryck som kan vara hans på dörrhandtaget till ytterdörren och runt ringklockan, fortsatte kollegan. Men de var suddigare och duger inte för full identifiering.

– Har du varskott Alvar så att han kan hålla åklagaren underrättad? frågade Lindh.

– Jag är på väg till honom nu, sade Lundqvist.

Lennart Lindh lät Lundqvist försvinna ut från rummet innan han tog telefonen och slog numret till centralregistret. Där

fick han inget svar och han svor till för sig själv. Semestern hade visst gjort honom tankspridd. Centralregistret stängde halv fem. Han tryckte ner knapparna på telefonen och inväntade ny ton. Sedan slog han siffrorna som skulle ge honom kontakt med spärregistret. En flickröst svarade efter ett par signaler.

– Har du något på en jeppe som heter Lars-Erik Gustavsson? frågade Lindh och uppgav Gustavssons födelsenummer.

– Jag skall titta, svarade flickan och lade luren ifrån sig.

Efter någon minut hörde Lindh att hon tog upp luren igen.

– Hallå, sade hon. Vi har honom här.

– Finns det p-akt? frågade Lennart Lindh.

– Ja, det finns en gammal personakt på honom.

Lindh drog efter andan.

– Börja leta efter den är du snäll, sade han och reste sig. Jag kommer ner med detsamma.

I dörren stötte han ihop med Stig Olsen.

– Jag har fått in dörrknackarnas rapporter, förklarade Stig. De har hittat ett par tanter som sett något.

– Bra, svarade Lindh. Gå in och sätt dig så länge. Jag kommer så fort jag hunnit en sväng ner till registret för att hämta en p-akt.

– Så du har hittat någonting? frågade Olsen.

– Jag tror det.

På vägen ut stannade han till vid kommissariens dörr och gav Alvar Kvarnberg en kort information om hur saken utvecklades. Sedan försvann han ner genom trapporna.

– Brännvinet börjar ta slut, sluddrade Bertil Jansson. Jag måste ut och köpa mer.

Han reste sig från köksstolen och raglade ut i hallen. Där hämtade han plånboken ur jackfickan och räknade igenom pengarna. När han lagt en hundralapp på bordet hade han två tion kvar.

– Systemet har stängt, förklarade Lars-Erik Gustavsson.

Bertil Jansson satte sig tungt på stolen och fumlade fram en cigarrett ur ett skrynkligt paket. Det gick åt två tändstickor innan han lyckades få fyr på den, och ändå blev det snedeld.

– Har inte du något hemma? frågade han. Fan, vi kan ju inte sluta festen så här!

Lars-Erik skakade på huvudet. Han kände sig tung i hela kroppen, men obehaget som krupit som myror inne i honom var uppätet av alkoholen.

– Inte en droppe, svarade han. Och om det så hade funnits dricka hemma, så tror jag inte jag hade gått dit i alla fall. Jag vill inte se den där djävla Siv mer. En förbannad morrhoppa, det är vad hon är. Hon bara gnäller och tjarar. Inte ens Sportnytt låter hon mig titta på.

– Du skulle inte ha gift dig, menade Bertil Jansson och hans blick fylldes av den berusades översvallande medlidande.

– Tror du inte att jag vet det, va? sade Lars-Erik. Den där djävla ragggarbruden lurade mig. Hon drog in mig i baksätet... Minns du den där gamla Buicken vi hade så roligt med?

Bertil Jansson nickade lite ledlöst.

– Den som drog fem liter milen och mer olja än soppa,

frustade han. Det var tider det, Lars-Erik. Fy fan, det var tider det!

– Lurade in mig i baksätet... det var just vad hon gjorde, klagade Lars-Erik. Sedan fick jag dra över henne och hon höll i mig som fan när jag skulle backa. Hon blev på smällen förstås! Det var uträknat, det ger jag mig fan på! Sedan snyftade hon och ojade sig och jag blev tvungen att gifta mig med henne. Och nu är det ett djävla liv bara jag vill se på Sportnytt i teve.

Bertil Jansson sög i sig de allra sista dropparna ur glaset.

– Vi måste ha mer brännvin, sade han. Jag åker in till Slussen och köper en trettiosjua svart.

Mannen reste sig ur stolen och började gå mot hallen. Benen hade svårt att följa med. Han vinglade ordentligt.

– Hörru, Bertil, sade Lars-Erik. Ge mig stålarna så åker jag och handlar. Du är så djävla full...

– Är jag full? Skitprat!

– Ge mig stålarna så åker jag.

– Okay då! Men sno dig på tillbaka.

Lennart Lindh återvände in till sitt kontor och kastade Lars-Erik Gustavssons personakt på bordet. Han sjönk ner bakom skrivbordet och såg på Olsen i besöksstolen.

– Jag hoppades att han skulle vara bättre än så här, suckade Lindh. Att han varit svår på småflickor eller så.

– Vem då? frågade Stig Olsen. Ingen berättar någonting för mig! Jag får bara jobba och jobba, men ingen säger något om vad som händer och sker.

Han lät så lidande att Lennart Lindh måste skratta. Det låg en skådespelare dold någonstans i Stig Olsens inre. Lindh tog upp personakten och läste anteckningen på framsidan.

– Tjugofjärde i femte 1961, citerade han. Bilstöld.

– Jaha, sade Olsen. Vad har han med saken att göra?

– Han heter Lars-Erik Gustavsson och är tjuugoåttio år gammal, sammanfattade Lindh. Det var han som ringde från telefonkiosken och anmälde att han hittat liket på Metargatan. Jag är säker på det, eftersom han klämt dit fingeravtryck på väggen innanför dörren i mordrummet, och sedan satt fyra prydliga fingrar runt 90 000-knappen i kiosken i hörnet Ringvägen–Södermannagatan. Identifieringen är helt klar och sambandet finns.

Olsen mulnade. Det där lät lite som en skönmålning, tyckte han.

– Att han ringde borde väl snarare tyda på att han inte har dödat tjejen, opponerade han sig.

– Man kan tycka det, erkände Lennart Lindh. Men just nu är vår Lars– Erik det enda som finns som är värt att sätta tänderna i. Om inte du har något alldeles revolutionerande att komma med, förstås.

Stig Olsen lutade sig bakåt i stolen och tände en cigarett.

– Hoppas inte på för mycket, sade han. Men jag har ett par hyfsade rapporter från dörrknackargänget. Änkefru Ella Granit på Metargatan 11 har i alla fall sett saker. Den kåken ligger nästan mitt emot mordhuset. Du såg kanske järngrindarna på andra sidan gatan.

Lindh nickade. Det hade han gjort.

– Nå, den här tanten är bortåt sjuttio och hon har inget annat för sig än att sitta och titta ut genom fönstret. Enligt rapporten är hon väldigt hemmastadd i Lilly Forsbergs vanor, och visste mer än väl vad Lilly sysslade med.

– Hade Lilly berättat det för henne? log Lindh.

– Nej, för tusan, men tanten lade ihop två och två.

– Be henne skicka in en ansökan, föreslog Lindh. Vi har ont om folk som duger till poliser. Fråga Alvar får du höra.

– Sluta larma dig. Fru Granit talade om att Lilly brukade ta emot karlar vid tiotiden på förmiddagarna. Men i dag hade det dykt upp en karl redan före klockan tio. Fru Granit lade särskilt märke till honom eftersom han inte hade någon överrock på sig fast det var kallt ute.

– Folk har sällan överrock nu för tiden, sköt Lindh in.

– Nu är du svår, Lennart, klagade Stig Olsen. Den här karlen hade varit inne i huset i knappt en kvart när han kom ut igen och försvann uppåt, alltså mot Södermannagatan och Ringvägen.

Lindh nickade igen.

– Kan han inte ha hälsat på någon annan i huset?

– Nix. Det har kollats. Och dessutom hade kärringen Granit tittat på folk från fönstret i så många år att hon kände till allas bekanta. Det här var en främling. Nå, lite senare kom en karl i blåställ och gick in. Han var inte där i mer än fem, högst sex minuter. Sedan kutade han ut med eld i häcken. Jag har beskrivningar på båda här.

Han räckte över ett par papper och Lindh ögnade igenom dem.

– Det andra vittnet då?

Olsen bläddrade bland anteckningarna.

– Astrid Andersson, femtio år, boende på Metargatan 13. Det är huset efter, lite längre ner i backen. Hon bor i hörnlägenheten på tredje våningen. Fru Granit bor också på tredje, det glömde jag visst att säga. Astrid höll i alla fall på att vattna blommorna strax före tio och hon såg då den överrockslöse mannen gå in på Metargatan 18. Svart kostym, rätt elegant. Såg ut som en utlänning, tyckte hon.

– Såg hon inte den andra? Han i blåstället?

– Nej. Hon vattnade i köket sedan.

– Okay. Vi får ta och jobba vidare på det där sedan. Just nu är Lars– Erik Gustavsson mest intressant. Han är i alla fall bunden till mordplatsen och dessutom – och det är inte det minst viktiga – så är han identifierad. har killarna som jobbar fram Lilly Forsbergs data hört av sig än?

– Nej, men de dyker nog upp snart.

Telefonen inne i Sven Lundqvists rum pinglade i ett.

– Tidningarna tycks ha kommit ut, flinade Olsen. Jag undrar om Sven får många erkännanden i kväll och i natt.

Lindh nickade deltagande. Det fanns ganska gott om folk som läste om mord i tidningarna och ringde upp för att erkänna. De flesta var enkla att göra sig av med. Ett par frågor ställde dem helt utanför, men somliga tvingades man undersöka noga, något som försenade den riktiga och viktiga utredningen.

Snabbtelefonen blinkade till.

– Kan du komma in, Lennart? frågade Alvar Kvarnberg.

– På direkten, svarade Lindh och reste sig.

Kommissarien stod och ögnade igenom några minnesanteckningar när Lennart Lindh steg in.

– Jag har pratat med Liedman, sade Kvarnberg utan att titta upp från blocket. Det tycks inte vara något sexbrott i den meningen att hon dödades under ett samlag. Obduktionen kan inte med säkerhet säga att det är så, men enligt Lindmans egen uppfattning har hon inte haft samlag i dag. Jag har också fått besked från teknikerna att inga av de upphittade kondomerna innehöll någon färsk sperma. Har du sett tidningarna?

– Nej.

Kvarnberg kastade över de senaste innerstadseditionerna av Expressen och Aftonbladet. Båda sög ut så mycket som möjligt ur historien om nattfjärilen som blev dödad på dagtid. Lindh bläddrade fram och ögnade igenom artiklarna. De var fulla av antaganden och oriktiga uppgifter om vad som hänt. Inne hos Lundqvist fortsatte telefonen att ringa hela tiden.

– Vad gör du åt den här Gustavsson? frågade kommissarien.

– Jag har just börjat jobba med honom, svarade Lindh. Jag skall försöka leta rätt på karlen så fort jag hunnit läsa igenom hans p-akt.

Kommissarien brummade fram ett godkännande och Lennart Lindh lämnade hans rum. Dörren till Sven Lundqvists kontorsmodul stod fortfarande öppen. Kriminalinspektören satt vid skrivbordet och skrev rapporter så att pennan glödde.

Han tittade upp när Lennart gick förbi och det fanns en glimt av förtvivlan i blicken. Lennart Lindh förstod honom. Att vara tipsmottagare var kanske det västra jobb man kunde få på roteln.

Lennart Lindh läste igenom akten på Lars-Erik Gustavsson. Det gick rätt fort. Mannen hade blivit tagen för bilstöld, anhållen och förhörd. Han hade fått villkorlig dom och sedan tycktes han ha skött sig. Den gången hade han bott hemma hos sina föräldrar i Hökarängen. Lennart Lindh tittade på klockan. Den drog sig mot sju.

I personakten hittade han telefonnumret till Lars-Erik Gustavssons föräldrar i Hökarängen. Han slog siffrorna och en kvinna svarade.

– Är det fru Gustavsson? frågade Lindh och fick ett jakande svar. Är möjligen Lars-Erik hemma?

– Lars-Erik? svarade hon undrande. Han bor inte kvar här längre. Vem är det som frågar?

– En gammal kompis, nödljög Lennart Lindh. Jag vill gärna träffa honom. Vet ni var han finns nu?

– Ja, jag skulle väl tro att han är hemma hos sin familj. Han och hans fru har en lägenhet i Skärholmen.

– Finns det telefon dit?

– Nej, men om det är så viktigt kan han ju få adressen.

– Tack.

Lindh skrev ner namnet på gatan och numret på huset, tackade igen och lade sedan på. Vid snabbtelefonen ropade han på Stig Olsen.

– Ja, svarade Olsen.

– Vet du om taxi har kollats? undrade Lindh.

Han hörde fras av papper genom snabben. Därefter kom Olsens röst tillbaka.

– Eilert Johansson undersökte taxiresor till Metargatan och området runt omkring innan han gick för dagen, blev svaret. Men han tycks inte ha fått fram något. Han skulle ta itu med det igen i morgon bitti när de chaufförer som hade morgonpasset finns tillgängliga igen.

– Bra, svarade Lennart Lindh. Häng på dig överrocken, Stig. Vi skall ut och åka en sväng.

– Vart då?

– Till Skärholmen.

– Jagar du socialfall? skrockade Stig Olsen.

– Ännu vet jag inte riktigt vad det är jag jagar, svarade Lennart Lindh. Men jag tänker förbanne mig ta reda på det.

Tio minuter senare gled folkvagnen ut genom porten till Bergsgatan 50 med Stig Olsen vid ratten. Trafiken var stark på Essingeleden, men det gick undan i alla fall.

– Ta det lugnt, manade Lennart Lindh.

– Är du rädd? skrattade Stig Olsen.

– Jepp, sade Lennart. Kasta ett öga i backspeglarna får du se varför.

Olsen slängde en snabb blick bakåt och fick syn på den svartvita Volvobilen som låg femtio meter efter dem. Han flinade lite grand men saktade farten. Trafikpoliserna sänkte också hastigheten och höll avståndet. De följde efter ända till dess Olsen svängde in mot Skärholmen.

De ställde bilen på en parkeringsruta och gick de sista meterna fram till huset. Lennart Lindh kontrollerade med sin lapp att adressen stämde. Det fanns flera Gustavssöner i huset, men det var bara Gustavsson på femte våningen som hade rätt initialer. De båda kriminalarna väntade en god stund på hissen, men när de aldrig kom började de knalla uppför trapporna.

Lennart Lindh ringde på. Det dröjde en stund innan han hörde steg innanför den stängda dörren. Sedan öppnade en kvinna. Han uppskattade hennes ålder till kring trettio år.

– Jaa? sade hon frågande.

– Träffas Lars-Erik Gustavsson på den här adressen? frågade Lindh.

Kvinnan ruskade på huvudet och det okammade håret flaxade. Hon såg hårt på dem.

– Om ni tänkt suppa ihop med honom så kommer ni för sent, upplyste hon frostigt. Han försvann hemifrån i dag på dagen och jag har inte hört av honom sedan dess.

Lennart Lindh tog fram sin polislegitimation och visade upp den framför kvinnan. Hon hajade till och tog ett par steg bakåt.

– Får vi komma in? frågade kriminalinspektören.

– Vad har han nu ställt till med? flämtade hon oroligt.

Lennart Lindh log lugnande.

– Han har säkert inte ställt till med någonting, sade han. Men vi måste få tag på honom så vi får ett par detaljer uppklarade.

Lindh steg in i hallen och Olsen stängde dörren bakom dem.

– Han har väl inte stulit någon bil igen? sade Siv Gustavsson oroligt. Han verkade så konstig när han kom hem i dag.

– Så han har varit hemma efter jobbet? frågade Olsen.

– Har han stulit en bil? envisades Siv.

– Inte så vitt jag vet, sade Lennart Lindh och skakade lugnande på huvudet. Hur var det nu... kom han hem efter jobbet som vanligt? Sedan gav han sig iväg för att träffa kompisar? Jag är nämligen inte säker på att jag uppfattade det här riktigt.

Hon gick in i köket och satte sig på en pinnstol. Lindh och Olsen följde efter. Teven var på inne i vardagsrummet och Olsen kvävde en tanke på att gå in och se efter vad det var för program. I sovrummet gnällde ett barn.

– Vad har han gjort? sade Siv Gustavsson. Jag måste få veta vad han har ställt till med.

– Snälla fru Gustavsson, förmanade Lennart Lindh. Så vitt vi vet har han inte ställt till med någonting alls. Vi vill bara få fatt i honom för att fråga om några saker som bara han känner till. Det är för att vi skall kunna klara av en utredning som vi håller på med.

– Vad då för utredning? frågade hon.

Han ignorerade frågan.

– Han kom alltså hem som vanligt...

– Det gjorde han inte alls, avbröt fru Gustavsson. Han kom hem strax efter klockan tolv och då verkade han underlig. Vi började gräla och sedan gick han bara. Och han tog på sig ett par sommarbyxor fast jag sade åt honom att ta ett par andra.

– Verkade underlig? sade Olsen. På vilket sätt då?

Hon tycktes tänka efter.

– Tja, underlig och underlig. Men han kom hem från jobbet och skylldes på att han inte mådde bra. Men sedan blev vi arga på varandra och då gav han sig iväg igen.

– Vart då?

– Hur skall jag veta det? fräste Siv Gustavsson irriterat. Han talar aldrig om vart han går. Jag får alltid sitta ensam hemma medan han är ute och super med sina jobbkompisar.

– Vad grälade ni om? undrade Lennart Lindh försiktigt.

– Det vanliga. Pengar! sade hon och såg skamsen ut. Vi har dragit på oss skulder och jag blev för... arg när han kom hem från jobbet. Vi behöver ju varena öre. Jag... det var kanske mitt fel att han stack. Jag hotade med skilsmässa.

– Vad jobbar Lars-Erik med nu för tiden? frågade Olsen.

– Han är chaufför på ett åkeri. Pelle Jacobssons Spedition!

– Så det är med arbetskompisar han brukar sitta och... hm... ta ett glas ibland? undrade Lindh.

– Ett glas? exploderade Siv. Det brukar gå åt flaskvis när han och de andra sätter igång. Jag har förbjudit honom att ta hem sina supkompisar. Jag har ju Peter... lillpojken att tänka på. Så jag vet inte vilka han super ihop med. När han kommer hem är han i alla fall ordentligt packad för det mesta.

Olsen nickade förstående.

– Brukar han supa mitt i veckorna?

Hon skakade nekande på huvudet.

– Nej, det gör han förstås inte. Det brukar bli på fredagskvällar och lördagar.

– Och fru Gustavsson vet inte vem han brukar vara tillsammans med när han dricker? frågade Lindh igen.

– Nej. Men verkmästaren på åkeriet vet kanske. Arnold Greding heter han. Det var han som lät Lars-Erik börja på åkeriet. Jag har hans telefonnummer undanstoppat någonstans.

Hon rotade bland några lappar inne i ett köksskåp och räckte sedan en bit papper till Lindh. Han skrev av numret och tänkte be att få låna telefonen. Sedan mindes han att de kommit hit just för att Lars-Erik Gustavsson saknade telefon i lägenheten. Han stack tillbaka anteckningsblocket i fickan.

– Om Lars-Erik skulle dyka upp vill jag att ni ber honom kontakta mig, sade han. Jag heter Lindh. Kriminalinspektör Lennart Lindh på första roteln. Han kan ringa 54 00 00 och be att få tala med mig.

– Jag skall be honom göra det, lovade Siv Gustavsson.

Hissen var vänskapligare inställd den här gången. Den dök upp direkt efter en tryckning och de två kriminalmännen åkte ner till bottenplanet.

– Hon sade att han verkade underlig, mumlade Lindh. Kom hem omotiverat från jobbet. Vi får nog lägga på ett kol vad det gäller den här gynnaren. Vad är klockan, Stig?

Olsen tittade på sitt armbandsur.

– Strax halv nio, upplyste han.

– Vi får hoppas att mister Greding inte lägger sig tidigt, sade Lennart Lindh och strosade bort till en telefonkiosk.

Han kom ut igen efter en knapp sekund.

– Var han inte heller hemma? flinade Olsen.

– Djävla ungar! sade Lennart Lindh med eftertryck. Det fanns ingen lur i hytten.

Han hittade en telefonkiosk med alla nödvändiga ingredienser en bit från parkeringsplatsen. Arnold Greding var hemma. Han hade inga direkta nyheter att komma med, utan bekräftade bara att Lars-Erik Gustavsson känt sig dålig och bett att få åka hem. Greding hade beviljat det eftersom det syntes på karlen att han inte mårde bra.

– Han var alldeles likblek i ansiktet, förklarade verkmästare Greding.

– Gustavsson är inte hemma, sade Lennart Lindh. Men vi har fått höra att han brukar ta ett glas tillsammans med sina arbetskamrater. Har ni en aning om vem han kan vara ihop med?

– Det är flera stycken, sade Greding. Han kan vara hos Axel Bjerlebring i Årsta eller hos Tjyven ute i Solna.

– Tjyven? frågade Lindh.

– Ja, han kallas så, skrattade Greding. Egentligen heter han Per Westlund. Men det finns ett par till också.

Lennart Lindh fick en idé.

– Någon som inte bor alltför långt från Skärholmen? föreslog han. Finns det någon sådan?

Arnold Greding tänkte efter en stund.

– Inte någon som jobbar hos oss just nu, svarade han. Det var en som krökade så mycket att vi var tvungna att ge honom sparken. Han heter Bertil Jansson och bor någonstans i Bred-

äng. Jag har inte adressen tillgänglig här, men den finns på firman. I morgon...

– Skulle det vara mycket stort besvär för er att åka dit och titta? avbröt Lindh. Vi kommer till åkeriet, så träffas vi där.

– Tja...

– Det skulle vara till stor hjälp, sade Lindh.

– Okay då.

Lennart Lindh skrev upp adressen, tackade och lade på luren. Under tiden hade Olsen hämtat bilen och väntade utanför kiosken. Lindh klev in och talade om vart de skulle.

Åkeriet låg på söder, på en tvärgata till Hornsgatan. De kom dit samtidigt som Arnold Greding.

Tio minuter senare styrde Olsen mot Bredäng. Lennart Lindh kontrollerade alla övriga adresser han skrivit av på åkerikontoret. De flesta låg kommunikationsmässigt avigt till om man skulle åka från Skärholmen.

– Hur var det här då?

Lars-Erik Gustavsson kände en tung hand på sin axel. Han knäade lätt och vände på huvudet. Den uniformerade polismannen tittade bestämt på honom.

– Bra, sludrade han. Hur så då?

Polismannen vände sig till sin kollega.

– Det är nog lika bra att vi plockar in honom, sade han.

Kollegan nickade och de hjälpte den stupfulle mannen in i bilen. Fem minuter senare togs han in på Katarina polisstation, fördes in i liggaren och visiterades. Han var i besittning

av en plånbok innehållande diverse papper plus sextio kronor i sedlar. I fickan hade han en stålkam. Kavajfickorna innehöll en krona och åttio öre i växel. I kavajens innerficka förvarade han en öppen kvarting Explorer vodka.

– Är det här din? frågade konstapeln.

Lars-Erik Gustavsson skakade på huvudet.

– Det är min kompis som äger den. Jag skulle köpa ut åt honom, sludrade han helt sanningsenligt.

Konstapeln nickade och ställde undan buteljen. Det var tydligt att den här nattgästen visste hur valserna skulle dras. Om han erkänt att det var hans egen sprit skulle den genast ha blivit konfiskerad och hållts i slasken, men enligt gällande regler kunde inte annan persons starka drycker beslagtas.

Lars-Erik Gustavsson fråntogs svängrem, skosnören och andra lika farliga vapen av jämförbar art. Sedan låstes han in i fyllericellen. Han snarkade högljutt redan innan jourhavande vaktkonstapel hunnit regla dörren ordentligt.

Lennart Lindh tvingades ringa många signaler på dörrklockan innan någon kom och öppnade.

– Ja, ja! Jag kommer, muttrade en sur och härsken röst innanför dörren. Fan, vad du tog god tid på dig. Jag är torr i halsen som ett djävla sandpapper... Vad nu då? Du är ju inte Lars-Erik!

– Alldeles rätt uppfattat, flinade Lennart Lindh och visade sina identitetshandlingar.

– Snuten!

– Är det du som är Bertil Jansson? frågade Olsen över Linds axel.

– Ja, det är jag. Jag har inte gjort ett djävla dugg heller! Om kärringen Gavelin tvärs över har klagat igen så ljuger hon. Jag har slaggat halva kvällen och inte gett ett ljud ifrån mig.

– Ta det lugnt, Jansson, förmanade Lindh. Det är ingen som har klagat på dig. Får vi kliva på?

Bertil Jansson steg åt sidan och lät de båda polismännen komma in i den ostädade hallen. Det stank gammal fylla i hela lägenheten.

– Vad vill ni då? undrade Jansson och gned sina röda ögon.

– Vi söker efter Lars-Erik Gustavsson, förklarade Lennart Lindh. Han har alltså varit här, eller hur?

Bertil Jansson böjde jakande på huvudet. Han började rota i fickorna. Sedan såg han upp mot Lindh med ett smått generat leende.

– Mina röka är slut, muttrade han. Du har inte en cigg till övers, möjligen?

– Jovisst, svarade Lindh och bjöd ur sitt paket.

Han tog en själv också. Olsen tackade nej och plockade upp sitt eget paket i stället.

– Så Lars-Erik har varit här i dag? fortsatte Lindh.

Jansson nickade igen. Huvudet gick fort ner men hade svårare för att komma upp igen.

– Jag trodde att det var han som kom, förklarade lägenhetssinnehavaren. Lars-Erik åkte in till stan för flera timmar sedan. Han skulle köpa ett kvarter, för vårt dricka tog slut. Vad

vill ni honom?

– Ställa några frågor bara.

– Är det hans käring som letar efter honom? I så fall kan ni hälsa Sivan att Lars-Erik stannar här. Han har tröttnat på hennes gnat och tjat. Det förklarade han för mig när han kom och Lars-Erik är en kille som står för vad han säger. Fan, om han inte kommer snart. Jag är som en öken i halsen.

– Skulle han handla svart? frågade Lindh.

– Det har jag inte sagt.

– Nej, det har du förstås inte, sade Olsen. Men du är säker på att han kommer tillbaka?

– Det kan ni skriva upp. Man kan lita på en kille som Lars-Erik. Vi var polare och alltid tillsammans för i världen. Då hade vi en gammal Buick och...

– Det är bra, avbröt Lindh som inte hade någon lust att bli förplägad med gamla raggarminnen. Gå och lägg dig igen. Lars-Erik kommer kanske lite senare. Det är lätt att bli förse-nad inne i stan.

– Var det inte viktigare än så? sade Jansson förvånat.

– Nej, det var det inte, svarade Lindh. Suss gott!

De gick ut på gatan och satte sig i bilen. Stig Olsen gäspade och sträckte på sig.

– Var det inte viktigare än så? sade han också.

Lennart Lindh flinade brett.

– Det kan du ge dig sjutton på att det var, svarade han. Vi väntar ett tag och ser om han dyker upp.

Han tände ljuset inne i bilen och pluggade in Lars-Erik

Gustavssons signalement ordentligt. Sedan släckte han och vad en tyst bön om att den tio år gamla beskrivningen skulle stämma någorlunda.

Stig Olsen skruvade på radion. De satt tysta och lyssnade på ”Nattsextetten” och ”Melodier man minns” och en hel del andra program. En gång i timmen dök nyhetsredaktionen upp och meddelade att en kvinna hittats död på söder i Stockholm och att hon troligen bragts om livet. Men för övrigt var regeringens utspel i lokaliseringsfrågan det genomgående i nyhetssändningarna.

Klockan halv tolv gav de upp.

Olsen startade folkvagnen och körde längs nästan öde gator till Kungsholmen. Han ställde bilen på rätt plats och sedan gick han och Lindh till sina egna bilar.

Lindh fick fart på motorn i sin Volvo 145 och körde fram till Olsen som fortfarande höll på att fibbla med låset på sin Opel Rekord.

– Så ses vi åtta i morgon bitti igen, sade han. Sov gott.

– Detsamma, svarade Olsen och lyckades få upp låset.

Det var midnatt när Lennart Lindh svängde ner bilen på Sockenvägen. Han hade ungefär tre mil kvar att köra innan han kom hem och fick krypa i säng.

KAPITEL FYRA

TISDAG FÖRMIDDAG

Klockan var tio i åtta när Lennart Lindh parkerade Volvon på gården och gick upp till kontoret i polishuset Kungsholmsgatan 37. Stig Olsen var redan där. Han var röd runt vitögonen. Lennart Lindh förstod exakt hur han kände sig. Han mådde precis likadant själv. Båda hade visserligen krupit i säng natten innan, men att ligga och att sova är inte samma sak.

Fallets olika detaljer filtrerades genom hjärnbarken och när sömnen äntligen var på väg dök någon ny sak upp som fick adrenalinet att rinna till och spola undan John Blunds små förtrupper.

Rutinrapporterna från de olika polisdistrikten låg i en prydlig hög på skrivbordet och det luktade kaffe. Ann Eklund, telefonistflickan, gick förbi hans dörr med bryggaren i handen.

– Fikat är färdigt, sade hon. Sno dig på om du skall vara med.

– Klart att jag skall vara med, svarade Lennart Lindh. Jag får ju vara med och bidra till kaffekassan varje månad. Då skall jag väl ha ut något för den där tian också!

– Snålis, kvittrade Ann.

Han tog med sig distriktsrapporterna och följde efter henne.

Stig Olsen satt redan vid kaffebordet när han kom till fikarummet. Sven Lundqvist kom ut från sitt och genom den öppna dörren till Eilert Johanssons kontor kunde man se modul-innehavaren sitta och prata i telefon.

– Vad har du att komma med, Stig? frågade Lennart Lindh när han såg pappersbunten som Olsen fört med sig.

– Rapporterna från gubbsen som roat sig med att kolla upp Lilly Forsbergs bakgrund, förklarade han och nickade mot Ann när hon slog upp en kopp kaffe åt honom. Hon var född den 15 mars 1943 i Sigtuna. I april 1969 greps hon för snatteri. Hon finns också med i en ordningsrapport från ett bråk på en porrklubb i Klara förra året. Men det är också allt. Fast... jag har hittat en intressant sak från förhören med en av hennes väninnor.

– Vad då? frågade Lindh samtidigt som han ögnade igenom sina listor.

– En prostituerad som heter Vera Klingberg, och uppger sig ha känt Lilly väl, påstår här att Lilly kände sig hotad.

– På vilket sätt?

– Hon stod utanför organisationerna som pysslar med modeller och poseringsbrudar, förklarade Olsen. För två månader sedan fick hon spö av någon för att hon inte gick med i organisationen, utan ville jobba på egen hand. Hon tog inte varning av det, så för tre veckor sedan klåddes hon gul och blå igen.

Lennart Lindh tittade upp.

– Anmälde hon det inte? frågade han.

Olsen skakade på huvudet åt den ganska dumma frågan.

– Du vet hur det är i de där kretsarna, sade han. Men jag har kollat med obduktionsprotokollet. Där står det att det finns äldre märken som tyder på att hon slagit sig illa.

– Vad gör Eilert?

– Han håller på att luska ut om det finns några taxibilar som gjorde körningar till området runt Metargatan i går förmiddag.

– Bra. Har du någonting nytt, Lundqvist?

– Inget som vi inte vet förut.

Lennart Lindh reste sig plötsligt. Han höll på att spilla ut kaffet.

– Vad fan gör du? frågade Stig Olsen.

– Titta i rapporten! skrek Lennart Lindh.

Kriminalinspektören sprang in på sitt kontor och slog numret till Katarina polisstation. Stig Olsen tog upp papperen och ögnade snabbt igenom dem. Bland namnen på de intagna som vistats i cell under natten hittade han Lars-Erik Gustavsson. Han hade tagits om hand vid Slussen i mycket berusat tillstånd och plockats in på Katarina i enlighet med Sveriges Rikes Lag.

– Har ni Lars-Erik Gustavsson kvar? röt Lennart Lindh så fort han fått svar på Katarina. Det är Lindh på första som frågar!

– Ett ögonblick.

Han hörde hur vakthavande lade ifrån sig luren och kontrollerade sina papper. Sedan tog mannen telefonen igen.

– Nej, han fick ge sig av för ungefär en halvtimme sedan, sade polismannen. Då var han så pass nykter att vi kunde släppa honom. Men han kommer säkert tillbaka snart igen, för han fick med sig ett kvarter vodka när han gick.

– Vodka? frågade Lindh.

– Jepp. Vi kunde inte beslagta spriten eftersom han påstod att den inte var hans. Han sade att han köpt den till en kamrat.

– Tack, sade Lindh och kastade på luren.

Han skyndade till klädhyllan och hängde på sig överrocken. Det var en bitande kall och fuktig morgon.

– Kom med, Stig! ropade han längs korridoren. Vi skall göra klart det vi inte hann med i natt.

– Till Bredäng?

– Just det.

De mötte kommissarie Alvar Kvarnberg i trappan. Han bar på Stockholms båda morgontidningar och hade ett irriterat uttryck i ansiktet. De två kriminalarna hälsade hastigt på honom och fortsatte neråt. Kommissarien vände sig om och såg efter dem. Han öppnade munnen för att säga något, men så ryckte han resignerat på axlarna och fortsatte upp till första roteln.

Det tog en dryg halvtimme för Lindh och Olsen att komma ut till Bredäng, trots att morgontrafiken var tyngst år andra hållet. De parkerade på samma ställe som natten innan och Lindh bad Olsen att kila upp till Bertil Jansson och beklaga hans baksmälla.

– Ropa på mig om Lars-Erik skulle vara där, förmanade han.

Olsen nickade tyst och försvann in genom porten. Han kom tillbaka efter bara några minuter.

– Jansson sov, rapporterade han. Mycket tungt till och med. Han hade glömt att stänga dörren i går kväll. Den stod på glänt, så jag gick in. Han var ensam och låg och sussade med kläderna på.

Lindh flinade medlidsamt.

– Stängde du om honom? frågade han.

– Vad tror du? sade Olsen med spelad förvåning. Det är polisens plikt att förebygga brott. Om jag inte stängt dörren skulle en inbrottstjuv kunna stjäla Jansson.

De väntade i ungefär fem minuter. Sedan dök en sjaskigt klädd figur upp på trottoaren längre bort mot tunnelbanestationen. Lennart Lindh tittade i papperen för att förvissa sig om att han mindes rätt. När den skäggstubbige mannen var alldeles framför bilen klev Lindh ur och spärrade vägen för honom.

– Vad fan är det om? gnällde nykomlingen.

– Heter du möjligen Lars-Erik Gustavsson? frågade Lennart Lindh.

Den andre ryckte på axlarna. Han var inte på humör för frågesport.

– Det angår dig inte, svarade han sedan och försökte ta sig förbi.

Lennart Lindh spärrade vägen ännu effektivare och tog fram sin legitimation.

– Det angår mig, sade han lugnt. Jag kommer från polisen!

En grimas vandrade över Lars-Erik Gustavssons ansikte.

– Vad fan vill du mig? frågade han. Jag kommer just från polisen. Jag har suttit insydd hela förbannade natten för fylla och sedan jag kom ut har jag inte hunnit göra någonting. Jag har bara åkt tunnelbana och det är, djävlar i min lilla låda, inte olagligt.

– Du är alltså Lars-Erik Gustavsson? envisades Lennart Lindh.

– Javisst.

– I så fall skall vi bjuda på bekvämare skjuts än vad Stockholms Lokaltrafik klarar av.

– Stockholms vad då? sade Gustavsson.

Olsen flinade glatt fast det var morgon och gråmulet ute.

– Det är den firman som står för tunnelbanan, förklarade han. Men med oss får du åka bil.

Gustavsson såg ut att vilja protestera, men sedan fick det glåmiga ansiktet ett resignerat uttryck.

– Vad vill ni mig egentligen? frågade han när Lindh satte sig i baksätet bredvid honom.

Åkerichauffören kände en ilande olust längs ryggraden och huden knottrade sig. Kunde det...?

Olsen startade bilen och lade in ettan. Folkvagnen gled ut från trottoarkanten och han styrde mot Södertäljevägen.

– Vi kan prata om det när vi kommer upp på kriminalen, sade Lennart Lindh.

– Krim! muttrade Gustavsson och blev ännu blekare under den mörka skäggstubben.

Lars-Erik Gustavsson sade inte ett enda ord mer så länge han satt i bilen. Hela resan plockade han nervöst med fingrarna. När de kom till kriminalen fick han veta att han hade rätt att ringa ett samtal till sin advokat om han ville, men han skakade bara tyst på huvudet. Mannen tycktes alldeles apatisk när han sattes in i en av cellerna i väntan på förhör.

Lindh gick in till kommissarie Kvarnberg.

– Du hade bråttom när vi sågs sist, sade Alvar. Har du mera gott om tid nu?

– Jag skulle tro det, svarade kriminalinspektören och tände dagens första cigarett. Olsen och jag har just varit i Bredäng och hämtat Lars– Erik Gustavsson.

Kommissarien sträckte ut handen efter en bunt papper som låg i bokhyllan bakom honom.

– Gustavsson, sade han utdraget. Det var han...

– Han som lämnade fingeravtryck i lägenheten och i telefonkiosken, förklarade Lindh. Han är den ende vi hittills har som är bunden vid brottsplatsen. Jag tänkte att åklagaren kanske ville ha reda på det så fort som möjligt.

– Bra, nickade Kvarnberg och grep telefonen. Det är kanske bäst att vi får karlen anhållen snarast möjligt, så vi får tid på oss att prata med honom. Tänker du förhöra honom själv?

– Jag vet inte det, svarade Lennart Lindh. På något sätt stämmer han inte in i min bild av mördaren. Jag började grunna på det redan i natt och dessutom har Olsen en annan uppslagsända. Kan inte Sven Lundqvist ta honom?

Kommissarien skrattade.

– Det låter som om du vill ha ett snabbt erkännande, sade han. Lundqvist är rena tredje graden.

Lindh skrattade tillbaka.

– Du kan väl be honom att han inte drar sina usla vitsar för Gustavsson, bad Lindh. Varna honom för JO. Det brukar hjälpa på Sven.

Kvarnberg började slå ett nummer på telefonskivan. Han hejdade sig innan han släppte den sista siffran.

– Vad är det för ny uppslagsända? frågade han.

– Lilly Forsberg har blivit hotad och misshandlad, svarade Lennart Lindh. Olsen sitter inne med det materialet. Jag skall gå igenom det tillsammans med honom nu.

– Gör det, sade Kvarnberg och släppte nummerskivan.

Lindh gick in i sin kontorsmodul och tryckte på snabbknappen som förband honom med Lundqvist.

– Sven? frågade han.

– Ja.

– Kan du komma in till mig?

– Javisst.

Det dröjde bara ett par minuter innan Sven Lundqvist hade parkerat sin stora stofthydda i stolen på andra sidan skrivbordet. Lennart Lindh räckte honom dossiern över Lars-Erik Gustavsson och började informera kollegan om mannens samband med mordet.

– Vill du vara bussig och ta hand om förhöret med honom, sade han. Ta god tid på dig. Kvarnberg talar med åklagaren och vi lär få mannen anhållen. Försök att komma på god fot

med honom. Han blev alldeles förstörd när jag berättade att han skulle få skjuts upp till krim. Bara du lyckas få tappen ur tunnan så lär sanningen rinna ur honom som en störtflod.

– Så det är ingen tuffing? flinade Lundqvist.

– Jag tror inte det, svarade Lennart Lindh. Skenet kan förstås bedra, men jag tror att han bara är skraj.

– Varför skulle han behöva vara det? Jag skall ju ta hand om honom. Ordentligt! lovade Sven Lundqvist och skrattade så att det ekade inne i kontorsutrymmet.

– Nej, det förstås, svarade Lindh.

De gjorde sällskap ut i korridoren. Lindh tittade in i Olsens rum, men kollegan var inte där.

– Jag följer med upp och ser till att du blir bekant med Gustavsson, sade Lindh.

När den korta presentationen var överstökad tog de ner Lars-Erik Gustavsson till första roteln och placerade honom i ett förhörsrum. Mannen skakade som ett asplöv när de bad honom sätta sig. Sven Lundqvist slog på bandspelaren.

– Vad betyder det här? viskade Lars-Erik Gustavsson. Varför har ni tagit med mig hit?

– Du är misstänkt för mord! sade Lennart Lindh allvarligt. Vill du ha advokat närvarande vid förhöret?

Gustavsson blev ännu blekare. Han måste hålla sig i stol-skarmen för att få skakningarna under kontroll. Därefter såg han sig omkring med förtvivlan i blicken.

– Mord? stönade han sedan. Jag som aldrig gjort en fluga för när. Aldrig!

- Vill du ha en advokat? frågade Sven Lundqvist.
- Behöver jag någon? undrade Lars-Erik Gustavsson med skrovlig röst.
- Det beror på dig själv, svarade Lindh honom.
- Jag klarar mig nog utan då, suckade Lars-Erik. Lindh nickade tröstande och gick mot dörren.
- Du och Lundqvist klarar det här på tu man hand, sade han.
- Jag är oskyldig, sade Gustavsson och hans händer öppnades och knöts. Jag har ingenting gjort.
- I så fall har du ingenting att vara rädd för heller, lovade Sven Lundqvist milt.

Lennart Lindh stängde dörren bakom sig. Han hoppades att Stig Olsen var tillbaka eller åtminstone mycket snart skulle vara det. Tankarna surrade i huvudet på kriminalinspektören. Det fanns knappast några tvivel om att åklagaren skulle an hålla Gustavsson. I det här skedet talade allt för att han kunde vara skyldig till kvinnomordet på Metargatan.

Men Lennart Lindh tvivlade och tvivlet växte sig allt starkare. Han träffade kriminalassistent Eilert Johansson när han kom upp på våldsroteln igen.

- Hur går det med taxichaffisarna? frågade han.
- Jag har kammat noll hittills, svarade Eilert. Men ett par av dem som hade morgonskiftet i går är ute på långkörningar. Det är möjligt att nappet skall finnas hos någon av dem. Lindh nickade uppmuntrande.
- Kör hårt, log han och gick in till Olsen. Nu var kollegan inne igen.

- Har du sett till aspiranten? frågade Lennart Lindh.
- Nej, svarade Stig Olsen, men han lär sitta och förhöra en misshandel. Han har inte visat sig på den här våningen under hela förmiddagen. Är det något viktigt? Lennart Lindh drog med handen över det obefintliga skägget. Aspirant Gottfrid Vallander var inte något geni, men han tog de övrigas gliringar och ibland rätt elaka skämt med godmodigt tålmod. Han skulle nog bli en bra kriminalare så småningom.
- Ja, jag har ett jobb åt honom, förklarade Lindh. Jag vill att han åker hem till Siv Gustavsson och tar reda på om Lars-Erik har några tendenser att bli våldsam ibland. Speciellt när det gäller det sexuella.
- Är du fortfarande lika säker på att Lars-Erik Gustavsson är rätt man? frågade Olsen.
- Lennart Lindh skakade långsamt på huvudet.
- Nej, erkände han sedan han rannsakat sina njurar. Lars-Erik stämmer inte alls in i min bild av mördaren.
- Har du också haft svårt att sova i natt? undrade Stig Olsen förstående.
- Ja. Jag har legat och grubblat i timal på det här. Sedan sade du ett par saker i morse som intresserar mig särskilt. Kan jag få titta i papperen från förhöret med den här Vera Klingberg?
- De ligger på ditt bord, skrattade Olsen. Jag känner dig.
- Fint, sade Lindh. Om du ser till att Vallander skickas till Skärholmen blir jag tacksam. Sedan kan du och jag åka ut och ta oss en posering.

– Bara jag slipper betala själv så...

Skrattet från Lennart Lindh var inte helt och hållet roat till att börja med.

– Om vi förklarar att vi bara är ett par fattiga statstjänare så får vi kanske alldeles gratis service, svarade han och blinkade.

– Kanske det, medgav Olsen och blinkade tillbaka.

När kriminalinspektören kom ut i korridoren igen var han glad åt att ingen sett dem. Men dumma, nästan juvenila skämt har också sin plats i en omgivning där det mesta man sysslar med inte är så roligt.

Lennart Lindh gick in till sig och fördjupade sig i protokollet som låg på skrivbordet. Han hade läst igenom Vera Klingbergs vittnesmål ett par gånger när Olsen kom in till honom.

– Vallander är på väg, rapporterade kriminalassistenten. Aspiranten blev eld och lågor när jag berättade att han fått förtroendet att skaka fram en viktig pusselbit i mordutredningen. Han såg ut som om han trodde att han skulle komma i tidningen efteråt.

Några minuter senare var Olsen och Lindh på väg till Åsögatan på söder. Vera Klingberg hade sin ateljé i en saneringsfärdig kåk. Hon var en väl begagnad blondin på några och trettio år. När hon fick veta att det var polisen som kom och inte två riktiga kunder lyckades hon inte alls dölja sin besvikelse.

– Det var snutar här och frågade en massa i går, förklarade hon. Jag berättade allt jag vet för dem. Varken mer eller mindre.

Olsen visade upp sitt mest förstående ansikte.

– Får vi lov att slå oss ner? frågade Lennart Lindh.

– Det spelar väl ingen roll vad jag har för önskemål, suckade Vera Klingberg. Ni snutar gör ju ändå alltid som ni vill.

Lindh slog sig ner i en nersutten skinnfåtölj och Stig Olsen parkerade ytterst på dyschan. Vera Klingberg såg sig om efter något ställe där hon själv kunde sitta, men eftersom rummets möblemang bestod av dessa två inventarier, förutom ett bord som var alldeles sönderbränt av cigarettglöd, satte hon sig bredvid Olsen.

– Du sade någonting om att Lilly Forsberg blivit misshandlad. Du talade om det för spanarna som besökte dig i går. Då sade du också att hon blivit spöad två gånger och tydligen hotats med ännu mera stryk, började Lennart Lindh. Vet du vem det var som låg bakom den där misshandeln?

Vera Klingberg skakade på huvudet. Ett moln av mjäll rasade ner på hennes axlar.

– Hur fan skall jag kunna veta det? frågade hon. Lilly var visst inte helt på det klara med vilka de var heller.

– Men du vet väl i alla fall varför hon klåddes upp? försökte Lennart Lindh. Det måste ju finnas en orsak – om de nu inte var... hm... smått perversa kunder som roade sig med henne.

Vera spände blicken i honom.

– Det kan du ge dig fasen på att det inte var! svarade hon. Lilly och jag var goda vänner. Vi pratade med varandra om saker och ting. Att hon klåddes upp berodde helt enkelt på att hon ville förbli egen företagare. Det finns ju organisationer inom branschen som inte gillar det. Det var en sådan organi-

sation som skickade en gorilla för att slå henne så att hon blev foglig. Men Lilly var tuff. Hon gav inte med sig och då kom det en till och spöade henne. Innan den siste av dem lämnade henne blåslagen och eländig, förklarade han att detta var den sista mjuka varningen. Nästa gång skulle man ta i hårt. Hon fick chansen att förklara sig villig att ställa upp på det, men hon nekade att göra dem till viljes. Nu har de tagit i hårt!

Lennart Lindh lutade sig bakåt i skinnfåtöljen. Det som Vera Klingberg berättade lät inte alls otroligt. Vanligt folk som ingenting visste om sexbranschens kallhamrade affärsmän och deras metoder skulle kanske inte alls tro på det här, men Lennart Lindh visste hur det låg till. Det fanns stora pengar att göra för dem som kontrollerade prostitutionen. För tillfället var Stockholm uppdelat i tre zoner, där tre olika syndikat med järnhand styrde sex-, spel- och i viss mån knarkhanteringen.

– Och du själv? frågade kriminalinspektören.

Hon log ett självömkande leende.

– Man kan säga att jag inte är privatpraktiserande längre, förklarade Vera Klingberg. Jag är inte lika tuff som Lilly. Jag behövde bara övertalas en gång!

– Har du en aning om vilka det var som intresserade sig för Lillys affärer? frågade Lindh.

Vera Klingberg ryckte på de smala axlarna. Kanske för att vinna tid eftersom detta var en delikat fråga.

– De där gubbarna brukar inte köra med visitkort, svarade hon sedan med ett cyniskt småleende. Jag har ingen aning om vem det är som tar hand om mina pengar. Det kommer en

karl en gång i veckan och hämtar avgifterna, men jag vet inte vem han är.

– Du tror alltså att Lillys död helt enkelt var en bestraffning för att hon inte ville betala ”avgift” till en organisation? sade Lindh.

En glimt av rädsla kunde spåras i Veras blick innan hon svarade.

– Det har jag inte sagt, kontrade hon hastigt. Om ni drar sådana slutsatser så är det er business.

– Rädd? frågade Olsen.

Hon stirrade till på honom.

– Rykten sprids snabbt här i stan, förklarade hon. Det är säkert en massa folk som redan vet att ni hälsar på mig. Jag är säker på att det inte är till min fördel.

Lennart Lindh reste sig. Han tog upp paketet, bjöd Vera Klingberg på en cigarrett och stack själv in en mellan läpparna. Olsen avböjde och tog upp sitt eget paket.

– Jag kan se till att du får polisskydd, sade Lindh.

Kvinnan drog munnen till en grimas innan hon blåste ut rökmolnet.

– Polisskydd? fnös hon. Hur gick det för Pirjo? Hon fick ju också skydd av ordningsmakten.

Lindh höll med om detta och han kände sig smått generad. Han kände mycket väl till det fall som Vera Klingberg talade om. Pirjo var en finsk prostituerad. Hon hade varit 19 år gammal när hon kom till Sverige för att söka jobb. Två år senare råkade hon i klorna på organisationen som skötte stadsde-

larna runt Valhallavägen. Hon var 26 år när hon försökte dra sig ur. Då lovade polisen henne beskydd för att hon skulle klara det. Pirjo hade just hunnit fylla 27 när hon knivdödades i den husvagn där hon brukade betjäna sina torskar.

– Jag vet, suckade Lennart Lindh. Men om det skulle behövas så lovar jag att sätta några bra gubbar på jobbet.

– Då måste de verkligen vara bra, sade Vera Klingberg. Och diskreta. Jag hör av mig om jag tror att jag behöver hjälp. Jag klarar mig kanske bäst på egen hand.

Lindh nickade. Kanske det, tänkte han.

– Det blir bra gubbar i så fall, lovade han igen. Vi hör av oss om det är något mer vi behöver fråga om.

Han började gå mot dörren och Olsen lättade från sin plats.

– Att ni hör av er i sådana ärenden är väl det enda man kan lita på när det gäller snuten, svarade hon kallt och stängde dörren bakom dem.

De satte sig i bilen och rökte färdigt.

– Vilken djäkla lya! sade Olsen. Det luktade ju as därinne. Jag begriper inte hur flickorna står ut med den där sortens liv. De går omkring och är skraja för jämnan, och hela tiden riskerar de att halka rakt ner i narkotikaträsket. Hur många finns det egentligen som gnor i den här sabla stan?

Lennart Lindh tryckte ihop fimpen i askkoppen och spände på sig säkerhetsbältet. Stig Olsen startade bilen och lät den glida ut i trafiken.

– Jag läste en rapport från sedlighetsroteln nyligen, sade Lennart Lindh. Enligt den fanns det då omkring femhundra

poseringsflickor i Stockholm. En del har försvunnit sedan Dagens Nyheter slutade att ta in deras annonser. Några har nog lagt av, men en hel del har sällat sig till dem som går på sporten i trakterna kring Malmskillnadsgatan. Hur många det är som gnor där är det ingen som riktigt vet.

– Underklassen! flinade Olsen cyniskt.

– Det kan man nog säga. Enligt den där rapporter löper inte töserna som jobbar i sina ateljéer lika stor risk att hamna i sprit- och knarkmissbruk och annan kriminalitet. Poseringsflickorna är rädda som tusan för att hamna på gatan, men dit brukar de ju komma i alla fall.

– Men de tjänar rätt hyggligt, vad jag kan förstå, sade Olsen och gav sin egen lön en medlidsam tanke.

– Lätt fångat, lätt förgånget! citerade Lindh.

Så var det. Flickorna tyckte att pengarna var lätt att komma över. De köpte massor av kläder, gick på dyra krogar och åkte charter till de hörn av världen dit man kunde resa. Så var slantarna slut och de började om på nytt med att få lättöverkomliga slantar.

Radion knastrade till och SHA3 ropade upp deras nummer. Lindh tog mikrofonen och svarade.

– Eilert Johansson på första vill att ni ringer upp honom. Kom, sade rösten.

– Det skall bli, svarade Lindh. Något annat? Kom.

– Inget annat. Klart, slut.

– Klart, slut, konstaterade Lindh och hängde mikrofonen på plats igen.

Stig Olsen svängde ner och stannade bilen utanför Katarina polisstation. Där fick Lennart låna telefonen för sitt tjänstesamtal. Han slog åttan för att komma in på det interna linjenätet och därefter de fyra siffror som gav honom direktkontakt med Eilert Johansson på krim.

– Det är Lennart, sade han när han fick svar. Du ville mig något?

– Ja. Jag tror att jag har hittat något här. Taxi 1174 lär ha en del intressant att komma med. Jag kollade med Taxi på Tegnér-gatan fler gånger i morse för att få fram tips, men ingenting hände förrän nyss.

Lennart Lindh tittade på klockan.

– Kan du be chaffisen på 1174 att komma till mig? sade han. Jag åker direkt upp till Kungsholmsgatan nu. Det tar kanske en kvart härifrån.

– Varifrån ringer du?

–Kat’rina, svarade Lindh.

Gottfrid Vallander hade inte många år bakom sig inom poliskåren. Som aspirant var han både grön och lågavlönad. Men Gottfrid lät inte detta avskräcka sig. Han räknade kallt med att han genom hårt arbete skulle knalla uppåt på lönegradsstegen, kanske ända upp till AO 20. Med den lönen kunde han räkna med titeln inspektör. När avlöningsdagen kom skulle kontot innehålla 3 300 klingande kronor, förutom de tillägg han kunde komma över.

Redan nu tjänade Vallander mer på övertid än vad han

hade i egentlig lön. Cheferna hade inget att säga om det. De var glada när någon frivilligt hoppade in och jobbade efter ordinarie arbetsdag. Ärendena hopade sig tillräckligt ändå.

Gottfrid Vallander var 21 år gammal och flickorna hemma i Söderhamn hade tyckt att han var snygg. Här i Stockholm hade inte flickorna haft så stora möjligheter att lägga märke till honom. När han jobbat sina skift var han alldeles för trött för att gå ut och träffa några.

Han hade tänkt ta en av de civila bilarna för sitt uppdrag i Skärholmen, men när han kom ner på gården visade det sig att alla redan var upptagna. Han suckade och knallade iväg till tunnelbanan. Helst hade han velat komma i en bil, men när han nu, för en gångs skull, fått ett riktigt viktigt uppdrag, kunde han inte gärna låta det vänta.

Gottfrid slog sig ner på det slitna gröna sätet i vagnen och såg stationerna sakta in och stanna utanför vagnen. Det var långt till Skärholmen och han hade gott om tid att tänka.

De senaste månaderna hade varit lugna. Kompisarna hade slutat att tråka honom och de spelade honom inte några spratt längre. Han flinade för sig själv när han tänkte på alla minor han gått på i början av sin karriär inom poliskåren. Flera gånger hade han varit på gränsen att säga upp sig, men i stället bet han ihop tänderna och jobbade vidare.

Vad man än skulle kunna säga om Gottfrid Vallander, så inte var det att han gav upp utan vidare.

Fast nog hade det varit nära den där gången han kommanderades ut i hörnet Ringvägen–Hornsgatan för att dirigera

trafik. Han var klädd i den vanliga vita kappan och stod i ett tvåtimmarspass. När det var över vandrade han bort till stationen för att tillbringa en timme inomhus. Timmen tog slut och han var på väg att återvända till gathörnet. Den vita kappan hängde på sin krok, men just som han skulle sträcka ut handen efter den upptäckte han skylten med den röda ramen.

”Observera”, stod det på skylten. ”Den som använt denna kappa under trafikdirigering har utsatts för en alltför stark dos radioaktiv strålning. Konstapeln ifråga ombedes *omedelbart* lämna urinprov till vakthavande stationschef!”

Gottfrid Vallander hade blivit dödsförskräckt. För bara ett par dagar sedan hade han läst om hur japanska polismän blivit bestrålade av något i Tokyo och fått livshotande skador. Han rusade in i en städskrubba och hittade en flaska. Sedan han sköljt ur buteljen ordentligt kissade han i den och sprang sedan in till vakthavande.

Just nu kunde han skratta åt händelsen, men då hade det varit förfärligt pinsamt. Vakthavande visste ingenting och Vallanders uppdykande med urinprovet kom som en chock för honom. Gottfrid Vallander skulle aldrig, så länge han levde, glömma skrattsalvan som slog emot honom när han kom ut från chefens kontor med kissflaskan i näven och ansiktet rött som en tomat.

Men han hade bitit ihop. Nu kände han på sig att man respekterade honom mer än förr.

Skärholmens betongkomplex dök upp och det gröna kommunalsnöret saktade in. Det tog honom nästan en kvart att hitta fram till rätt hus.

Hissen gick inte och han fick vandra alla fem trapporna.

– Har ni hittat honom? frågade Siv Gustavsson så fort han visat sin legitimation.

– Ja, svarade Vallander. Kan jag få komma in? Jag skulle vilja ställa några frågor. Det är väl fru Siv Gustavsson jag talar med?

– Ja.

Han klev in och stängde dörren bakom sig.

– Jag heter Vallander. Gottfrid Vallander på första roteln, presenterade han sig. Jag måste tyvärr komma med en tråkig nyhet, fru Gustavsson.

Hon blev blek och satte sig på stolen.

– Är han... har han blivit...?

Vallander skakade lugnande på huvudet.

– Han är inte skadad, om det var sådant ni oroade er för, sade han. Det har inte hänt honom något. Jag menar... det har det förstås. Det är så att åklagaren just har anhållit honom för dråp, alternativt mord!

Hon stirrade misstroget på honom och slog sedan händerna för munnen. När hon tog bort dem igen såg Vallander att mungiporna darrade. Tårarna började dyka upp i hennes ögon.

– Har han slagit ihjäl någon? frågade Siv Gustavsson förskräckt. En supkompis?

– Nej, inte alls, svarade Gottfrid Vallander och skruvade oroligt på sig.

På väg hit hade han räknat ut precis vad han skulle säga,

men nu kom han inte ihåg ett enda dugg av det. Den förtvivlade kvinnan gjorde honom alldeles konfys. Han hade tänkt hålla hela förhöret på ett intellektuellt plan och så kom hennes känslor och förstörde alltihop. Han blev tvungen att ta tjuren vid hornen och gå rakt på sak.

– Han misstänks för att ha dödat en kvinna, förklarade han. Det är därför jag har kommit hit för att ställa några frågor till er.

– Kvinna?

Hon såg inte ut att tro honom.

– Dessvärre är det nog så, sade Vallander och kom genast på att hans sätt att uttrycka sig var oklart. Jag menar... det är inte alls säkert att han har gjort det, men det är så mycket som pekar mot honom att vi är tvungna att hålla honom kvar som misstänkt.

Lugna dig nu, Gottfrid, tänkte han. Klanta inte bort det här. Jag måste försöka vinna hennes förtroende. Det står i instruktionerna. Lugn, framför allt lugn!

– Men jag vet ju ingenting! sade Siv Gustavsson skärrat. Det var två poliser här och sökte honom i går kväll. Han har inte kommit hem sedan dess och... nu får jag veta att han sitter hos polisen, och... och är misstänkt för att ha slagit ihjäl en människa. Det är inte klokt. Min Lars-Erik skulle aldrig kunna göra någonting sådant. Han är så blödig...

Där hade han möjligheten att föra in samtalet till det tema han ville få fram.

– Det var just sådana saker jag ville fråga om, sade han och

log överslätande. Som jag sade så är det inte alls säkert att han är skyldig. Jag vill bland annat veta om han någonsin varit våldsam mot er, fru Gustavsson.

Hon torkade tårarna med förklädessnibben och såg stint tillbaka på polismannen.

– Våldsam? sade hon. Han är aldrig våldsam. Om vi grälar så svär han visserligen som en rallare, men han har aldrig burit hand på mig. Jag har slagit honom, men han har aldrig slagit mig. Det svär jag på!

Gottfrid Vallander harklade sig.

– Fru Gustavsson, sade han osäkert. Får jag ställa en lite delikat fråga?

Hon rynkade pannan.

– Vad då? sade hon sedan.

Han kände att han var på väg att rodna, men lyckades undvika det i sista stund.

– När ni... hm... har ert äktenskapliga samliv... tillsammans... brukar han visa några tendenser till våld då? Är han hårdhänt eller brutal eller så?

Hon skakade energiskt på huvudet.

– Ni menar när vi ligger med varandra? frågade hon och Gottfrid ryckte till lite inför hennes frispråkighet. Nej, han är snäll och rar då! Lite bråttom har han, men det har visst alla karlar. Det säger i alla fall mina väninnor. Jag hinner nästan aldrig med för...

– Ja, ja! avbröt Gottfrid Vallander och kände att rodnaden var på väg tillbaka. Så han har till exempel aldrig tagit struhtag

på er när ni... hm... varit tillsammans?

– Nej! Aldrig! svarade hon bestämt. Det svär jag på. Dessutom är han inte så mycket för det där sexuella. Det brukar vara jag som får säga till om det skall bli någonting.

Vallander reste sig från stolen och stoppade tillbaka anteckningsblocket i fickan.

– Ja, det var väl allt jag behöver veta, fru Gustavsson, mumlade han och drog sig mot tamburen. Om det är något mer senare... så får jag kanske tillfälle att komma tillbaka till er igen.

Hon stod alldeles intill honom och han kände en plötslig skräck för att hon skulle säga till för att det skulle bli någonting. Men det visade sig att den rädslan var obefogad.

– Får jag följa med och träffa honom? frågade hon. Jag kan lämna in Peter till grannfrun. Snälla ni...?

– Det kan jag inte lova, svarade Gottfrid. Kan ni inte ringa och tala med kriminalinspektör Lennart Lindh? Det är han som bestämmer om sådant.

– Tror ni att han kan ordna det?

– Det tror jag säkert, sade Vallander och öppnade dörren.

En pojke skrek inne i lägenheten när han skyndade sig nerför trapporna.

Josip Mihailovic förhörde sig nere i portierlogen om han fått några meddelanden eller paket. Portierens minspel visade sorg och besvikelse när han förklarade att det inte dykt upp någonting alls.

Mihailovic betraktade armbandsklockan. Den närmade sig elva. Det betydde att han knappas kunde påräkna pengar från sin uppdragsgivare än på minst fyra eller fem timmar.

– Vad kan man göra för att döda några timmar i Stockholm en tisdag? frågade han.

Portieren log och tog fram en dagstidning.

– Tyvärr inte särskilt mycket, svarade han och bläddrade förbi nyhetssidorna som innehöll regeringens utspel i lokaliseringsfrågan och ett uppenbart sexmord på söder. Man skulle kunna promenera, men vädret är lite kyligt så det är kanske inte att rekommendera, herr Schmidt. Om ni inte vill gå till gatan om hörnet förstås...

– Vad är det för gata?

– Klara Norra Kyrkogata, upplyste portieren och flinade menande. Där finns det en del att titta på.

Josip Mihailovic fattade vinken. Han skakade avvärijande på huvudet.

– Nakna kvinnor och porrfilmer? sade han. Nej tack, det är inte min musik.

Portieren lyste upp.

– Nu vet jag, herr Schmidt, utbrast han. I nya riksdagshuset finns en läsesalong. Där kan ni säkert få tag på tidningar från ert hemland. Man kan läsa både tidningar och böcker där och det finns utställningar...

– Kanske det, svarade Mihailovic. Vanliga biografier... har inte de föreställningar på dagarna?

Portieren lät ett brett pekfinger glida längs annonssidan.

– Tydliggen inte före tolv, svarade han. Då öppnar Royal på Kungsgatan. Där går en thriller. På Grand börjar Chaplins ”Diktatorn” klockan ett och klockan tre startar Park på Sturegatan med ”Cabaret”.

Mihailovic nickade ett tack.

– Jag är tillbaka om några timmar, meddelade han. Vill ni vara snäll och kolla upp flygtiderna till Hamburg i kväll åt mig? Helst direktflyg om det finns möjlighet.

– Det skall bli, herr Schmidt! lovade portieren.

Lennart Lindh kom in på första roteln och gick direkt fram till kriminalassistent Eilert Johanssons dörr. Eilert satt och talade i telefon. När han fick se Lindh gjorde han en gest som betydde att han snart pratat färdigt. Lennart Lindh gick in och satte sig i besöksstolen. Eilert Johansson avslutade samtalet och tände en cigarett.

– Nåå? frågade Lindh.

– Jag har hittat en chaffis som hade en körning till Södermannagatan strax före klockan tio i går morse, sade Eilert sedan han tittat ner i sina anteckningar. Han heter Arne Leman.

– Var är han nu? ville Lennart Lindh veta.

– Någonstans ute på stan. Han fick en körning.

Lennart Lindh tog upp cigarettpaketet och letade efter ett rökverk. Paketet var tomt. Han knölade ihop det och kastade det i papperskorgen. Sedan böjde han sig fram och nöp en cigarett ur Eilert Johanssons ask.

– Det är bra, muttrade Eilert. Ta för dig bara! Bry dig inte

alls om oss fattiga som måste försörja kriminaladeln.

– Jag skall bjuda igen, lovade Lennart.

– Den visan känner man allt till, flinade Eilert Johansson. Om jag skulle få tillbaka röka av alla som lovat att bjuda igen skulle jag inte behöva köpa cigaretter på flera år framåt.

Lindh flinade tillbaka och tände rökverket. Klagomålen var inte berättigade. Alla på roteln snodde cigaretter av varandra, så i det långa loppet jämnade det ut sig. Men det hörde till jargongen att klaga.

Det knackade på dörrkarmen och både Eilert Johansson och Lindh tittade upp. Sven Lundqvist stod i dörröppningen.

– Skall du komma till avslutningen? frågade han. Jag har jobbat och slitit med den där Lars-Erik Gustavsson, men han vill inte erkänna gärningen. Däremot har han gått med på att det var han som ringde. Han gråter och snyftar och vill hem till frugan hela tiden. Skall du följa med och vara pappa?

Lindh reste sig och dödade cigaretten i Eilerts askfat.

– Har åklagaren varit och lyssnat? frågade han.

– Nej, svarade Lundqvist. Men Alvar meddelade att anhållandet är ordnat per telefon.

– Det är bra. Jag kommer, lovade Lennart Lindh och vände sig till Eilert Johansson. Vill du försöka greja så att den här taxichaffisen...

– Arne Leman, sufflerade Eilert.

– ...Arne Leman kommer upp och pratar med mig? fortsatte Lennart. Du hittar mig inne hos Lundqvist i förhörsrummet.

– Okay!

Lars-Erik Gustavsson var gråtstrimmig i ansiktet. Han tor-kade tårarna med näven när Lennart Lindh kom in. Kriminal-assistent Lundqvist satt mitt emot honom vid bordet. Framför Gustavsson stod en tom kaffekopp.

– Vill du ha mer kaffe, Lars-Erik? frågade Lundqvist.

– Ja tack, svarade Lars-Erik Gustavsson ynkligt. Jag mår inte bra. Inte bra alls.

Lundqvist log vänligt. Lennart Lindh såg förvånat på ho-nom. Det här var inte den bullrige, överdrivet skämtsamme kollega han var van att se. Sven Lundqvist tog fram en teve-kanna och slog upp kaffe åt den anhållne.

– Vill du också ha en kopp, Lennart? frågade han. Ann kokade en hel kanna åt oss och det finns en hel del kvar. Det står en ren kopp på hyllan därborta.

– Tack, sade Lennart Lindh och hämtade koppen.

– Jag mår inte bra, ekade Lars-Erik Gustavsson.

– Jag förstår precis, sade Sven Lundqvist. Jag brukar känna likadant när jag har tagit ett par glas för mycket kvällen innan. Men det skall väl bli bättre. Du har ju fått ett par smörgåsar, så magen skall väl komma igång snart. Du känner Len... hm... kriminalinspektör Lindh.

– Jodå, vi känner varandra. Vi träffades ju senast i morse.

Lars-Erik Gustavsson nickade skyggt mot Lennart Lindh.

– Skall vi ta det här från början igen? föreslog Sven Lund-qvist. Jag tror att inspektör Lindh skulle vilja höra din berät-telse. Det är han som har hand om det här fallet.

– Jag har inte dödat någon! sade Gustavsson.

Lennart Lindh såg på mannen. Blicken var medkännande och han hoppades att det gick fram.

– Vi förutsätter inte heller att du är skyldig, svarade kriminalinspektören. Enligt lagen betraktas du som oskyldig till dess vi bevisat att du gjort något. Och du skall veta att vi inte är ute efter att sätta fast dig. Vi vill bara ha reda på vad som egentligen har hänt. Jag vet att du berättat det här förut, men jag vill gärna att du tar det en gång till.

Lars-Erik Gustavsson skakade när han höjde kaffekoppen för att dricka. Han fick lov att använda båda händerna för att inte spilla.

– Jag satt och fikade på ölschippet i hörnet av Götgatan och Ringvägen, sade han när koppen var nerställd igen. Hur många gånger måste jag berätta?

– Åtminstone den här gången, förklarade Lindh. Vad hände på fiket?

– Jag drack kaffe och sedan hittade jag den här porr-tidningen. I den stod det en annons om att det fanns en pose-ringsateljé på Metargatan 18. Den adressen ligger ju rätt nära fiket, så jag bestämde mig för att gå dit.

– Varför det? frågade Lindh. Pockade det på så förfärligt? Gustavsson skruvade på sig.

– Jag var väl mest nyfiken, och...

– Och?

– Siv, min fru alltså, och jag har varit lite osams på sista tiden, mumlade han. Jag skulle tro... att det var för att... för att

ge igen! Sedan har jag ju hört vad kompisarna på åkeriet har sagt. Ett par av dem har hälsat på hos sådana här flickor och sedan har de berättat vad de haft för sig med dem. Det lät spännande.

– Vad hände när du kom fram till huset då?

Lars-Erik Gustavsson såg skamset ner i bordsskivan.

– Jag gick upp och ringde på dörren, sade han lågt.

– Hur visste du vilken dörr du skulle ringa på? undrade Lennart Lindh.

Gustavsson gav honom en blick som tydde på att han tyckte frågan var dum.

– Det stod i den där annonsen att det skulle stå Clarin på dörren, förklarade han.

– Javisst ja, sade Lindh. Du ringde alltså på dörren. Vad hände då?

– Ingenting! Det kom ingen och öppnade så jag tänkte gå, men sedan såg jag att dörren stod lite på glänt. Man har ju hört talas om att sådana här flickor brukar släppa in karlarna i sina väntrum, och jag tänkte att det kanske bara var att knalla in och vänta då...

Lennart Lindh nickade för att visa att han fattat. Sven Lundqvist tog upp ett cigarettpaket och bjöd Gustavsson. Lennart tittade frågande på kollegan och fick också en cigarett.

– Jag köper sen, mumlade han och vände sig åter till Lars-Erik Gustavsson. Så du har aldrig varit på ett sådant ställe förr?

– Aldrig! sade den anhållne bestämt. Fan, jag har aldrig varit van att behöva betala för att få...

– Du gick alltså in. Vad såg du då?

Lars-Erik ryste till.

– Hon låg där på dyschan, svarade han. Alldeles näck.

– Alldeles innanför ytterdörren? sköt Lundqvist in.

– Nej, för fan! Först var det en sorts tambur och en dörr som gick till köket. Där var det tomt och i tamburen var det ganska mörkt. Det var när jag tittade in i rummet som jag fick syn på henne. Först tyckte jag att det såg ut som om hon låg och sov, men hon låg så underligt med ett ben utanför ottomankanten, så det gick upp för mig att hon måste vara död. Men jag svär – det var inte jag som slog ihjäl henne!

Lennart Lindh tog fram ett foto av den döda. Han hade hittat det i akten om henne.

– Var det hon? frågade han.

Lars-Erik Gustavsson tittade på kortet och sköt sedan tillbaka det över bordsskivan.

– Jag vet inte, svarade han. Jag såg aldrig hennes ansikte. Jag...

– Ja?

– Jag blev så fruktansvärt rädd och sprang därifrån så fort jag hann, förklarade mannen mitt emot. När jag kom till bilen, som jag ställt ifrån mig nere på Södermannagatan, kom jag på att jag borde ringa efter polisen. Så jag gick in i kiosken vid Ringvägen och ringde därifrån. Men när polismannen som svarade ville att jag skulle tala om vad jag hette blev jag rädd igen. Jag ville inte bli inblandad. Det var ju inte jag som hade gjort det.

Lindh nickade eftertänksamt.

– Nehej, sade han.

– Då skulle vi väl vara klara då. För den här gången, sade Sven Lundqvist och reste sig.

– Får jag åka hem nu? frågade Gustavsson. Siv är säkert orolig eftersom jag inte hört av mig och...

Han såg bedjande på de två kriminalarna.

– Tyvärr, sade Lennart Lindh. Vi måste behålla dig här ett tag till. Dina uppgifter måste kontrolleras. Men jag lovar dig att du inte skall behöva stanna längre än absolut nödvändigt.

Lars-Erik Gustavsson började snyfta igen. Sven Lundqvist mumlade några tröstande ord när han tog med sig den anhöllne tillbaka till cellen på sjunde våningen. Lennart Lindh satt kvar i förhörssrummet och funderade.

Lundqvist överlämnade den anhöllne till ensamheten i cellen. Innan dörren stängdes log han uppmuntrande mot Gustavsson.

– Ta och fundera nu, Lars-Erik, sade han vänligt. Om du skulle komma på att du vill lätta ditt hjärta mer, behöver du bara säga till arrestvakten. Då får du prata med mig eller med Lindh.

Han gick tillbaka ner och hittade Lennart Lindh vid bordet i förhörssrummet.

– Vad säger du? frågade Lindh och såg upp.

Sven Lundqvist ryckte på axlarna. Detta var ju ingen situation där intuitionen fick råda. Men han hade blivit tillfrågad och en fråga krävde ett svar.

– Om han ljuger så är han en ovanligt svårfjällad fan, sade

han. Fast jag har en känsla av att han talar sanning. Men hittills är ju han den ende som vi bevisligen vet har befunnit sig på mordplatsen.

Lennart Lindh svor till. Nu hade han varit med näven vid hakan igen för att stryka över skägget som inte fanns.

– Få se nu... hur satt hans fingeravtryck inne i lägenheten? muttrade han.

– Det vet jag, svarade Lundqvist. De tydligaste satt på insidan av dörrkarmen till rummet där den döda låg. Sedan fanns det ett par till som troligen är hans på ringklockan utanför ytterdörren och på handtaget till ytterdörren.

Lennart Lindh reste sig upp.

– Låt oss tänka efter, sade han. Dörren till mordrummet öppnades mot hallen. Lars-Erik Gustavsson gick in lite försiktigt. Han var ju ovan vid sådana här utflykter, om man skall tro på vad han säger. Han såg dörren till mordrummet. Den stod på glänt. För att titta in tog han ett tag om dörrkarmen och lutade sig framåt och då fastnade fingrarna där.

– Det stämmer nog.

– Teknikerna hittade inga avtryck efter Gustavsson inne i själva mordrummet. Det tyder på att Lars-Erik talar sanning. Han kan visserligen ha torkat bort dem, men i så fall hade han säkert också torkat bort avtrycken på både dörrhandtag och ringklocka. Dörrkarmen kan han ha glömt, men om han varit så kall att han gjort rent efter sig inne på mordplatsen, skulle han inte ha glömt dörrhandtaget.

Lundqvist instämde.

– Dessutom finns det annat som talar för att det inte är han, sade assistenten.

– Vad då?

– Om han hade torkat fingeravtryck inne i mordrummet skulle inte teknikerna ha hittat så många andra. Och han verkar då inte vara särskilt våldsam av sig, menade Lundqvist. Han är snarare blödig. Åtminstone har jag fått den uppfattningen under förhöret.

Lindh tänkte efter. Det stämde med hans uppfattning också.

– Jag skickade ut Gottfrid att höra hans fru om den saken, sade han sedan. Han lär väl komma tillbaka snart. Fast frågan är väl hur mycket tilltro man kan sätta till hennes uppgifter. I går kväll verkade hon vara ordentligt sur på sin äkta hälft.

– Så du menar att hon gärna klämmer dit honom för att ge igen för något?

– Nja, så långt tror jag inte att hon går.

Lundqvist tittade i sin anteckningsbok.

– Jag skrev upp lite av det han sade om henne, förklarade assistenten. De har grälat och varit mycket ovänner de sista månaderna. Ingen av dem trivs i Skärholmen. Hon känner sig instängd och har nästan inga bekanta, och han tycker att han har blivit trängd. Hyran är hög och pengarna räcker aldrig till, säger han. Innan de kom till Skärholmen grälade de sällan, men nu bråkar de var och varannan dag. Ekonomin ligger i botten hela tiden.

Lindh åstadkom ett leende som närmast var bittert.

– Som hos alla andra, konstaterade han. Får jag en cigg, Sven!

Lundqvist halade fram paketet och bjöd.

– Du röker för mycket, sade han. Av mina cigaretter. Vad ekonomin beträffar så har du mycket bättre betalt än jag. Nu missade jag chansen till befordran den där gången också.

– Du får skaffa dig en bättre almanacka, Sven, rådde Lenart Lindh.

– Det är tydligt det.

– Vad höll vi på med? sade Lindh.

– Herr och fru Gustavssons relationer till varandra.

– Javisst ja.

– Enligt Lars-Erik tycker de om varandra trots att de har det knalt, fortsatte Lundqvist. Jag tror inte att hon kommer att försöka sätta dit honom på något vis. Inte för att hämnas, i alla fall. Om han har varit våldsam mot henne så kan det tänkas att hon berättar det – du känner henne bättre än jag, för jag har inte ens sett människan – men jag tvivlar starkt på att han varit det.

– Lindh! ekade en röst i korridoren utanför.

– Ja, svarade kriminalinspektören och stack ut huvudet. Jaså, det är du, Gottfrid! Fick du tag i henne?

– Jadå.

– Vi går in till mig, sade Lindh och klappade Lundqvist på axeln innan han lämnade rummet. Tack för rök, Sven!

Han slog sig ner i sin nersuttna kontorsstol och tittade över pappershögarna på bordet mot Gottfrid Vallander som slagit sig ner i stolen mitt emot.

– Vad hade fru Gustavsson att förtälja då? undrade han.

– Inte mycket, svarade Vallander. Men jag fick veta det jag blev ditskickad att ta reda på. Förresten, varför får jag aldrig använda rotelns bilar? Jag har körkort, men när jag behöver en bil är alltid alla någon annanstans.

– Du är för sent ute, konstaterade Lindh nyktert.

Vallander fnös.

– Det är förstås bara för att jag är aspirant och inte har hunnit få någon titel ännu!

– Skitprat! sade Lindh irriterat. Förresten är flera av bilarna på service. Det kan ha berott på det också. Vad fick du reda på?

Vallander slog ut med händerna.

– Lars-Erik Gustavsson är en snäll och sympatisk person med ett ringa intresse för det sexuella, sade han.

– Jaså, du säger det? svarade kriminalinspektören. Hur har psykologen fått reda på det då?

– Hrrrm, harklade sig Gottfrid Vallander. Det jag sade nyss var en sammanfattning av vad jag fick ut av fru Gustavsson när jag besökte henne i Skärholmen.

Lennart Lindh kliade sig i huvudet.

– Du, Gottfrid! Du är en hygglig och trevlig grabb, sade han. Du sköter dina uppdrag bra. Men varför i fridens namn låter du som ett statligt utredningsbetänkande när du skall snacka med mig om vad du har gjort?

– Förlåt, sade Gottfrid Vallander. Det bara blir så.

– Ta det från början igen, föreslog Lindh och log lite överslätande. Vad sade Sivan egentligen, om man inte sammanfattar det hela så koncist som du lyckades med?

Vallander tittade ner på kråkfötterna han rafsats ihop i sitt block.

– Först trodde hon att han möjligen hade råkat i slagsmål med en fyllekompis och råkat slå ihjäl honom oförhoppandes, läste han.

Lindh stelnade till.

– Talade du om att han är misstänkt för mord? frågade han.

– Jag tog det så försiktigt jag kunde, försvarade sig Vallander. Men, som du vet, så är jag rätt grön och oerfaren.

– Det skall gudarna veta, suckade Lennart Lindh och skakade på huvudet. Vad sade hon om det då?

– Hon vill träffa honom, svarade Vallander. Hon kommer att ta kontakt med dig.

– Varför mig?

– Det är ju du som håller i det här!

Lennart Lindh höll fram handen som ett skydd framför sig.

– Ett ögonblick, sade han och tryckte på snabbtelefonen som kopplade honom direkt till växeln. Hallå! Det här är Lennart Lindh på första roteln. Om det ringer någon Siv Gustavsson och vill tala med mig, så koppla henne direkt till Alvar Kvarnberg.

– Det skall bli, lovade den nytra kvinnan i växeln.

Lindh vände sig åter till Gottfrid Vallander.

– Nå, vad hände sedan då? suckade han och knäppte händerna på skrivbordsskivan.

– Hon pratade om att polisen varit där, men att hon inte

riktigt fattat varför, förklarade Vallander. Sedan sade hon att han var... blödig. Ja, blödig var ordet hon använde.

Lindh tänkte på Sven Lundqvist. Han hade brukat samma uttryck.

– Lars-Erik har alltså aldrig varit våldsam mot henne? frågade han.

– Aldrig någonsin, enligt vad hon uppgav. De tycks svära åt varandra när de grälar, men till våld går det aldrig. Han är inte heller våldsam eller brutal i deras... hm... samliv. När det gäller det sexuella tycks det vara hon som får ta initiativet om det skall bli någonting.

Lindh kunde inte låta bli att skratta.

– Det är likadant hemma hos mig, erkände han. Har du samma erfarenheter, Gottfrid?

Aspiranten rodnade.

– Jag är ogift, sade han stelt.

– Jag minns den ljuva tiden, småskrattade Lindh vidare. Det var på den tiden när man själv hade det största intresset.

Han hörde en harkling vid dörren och tittade upp.

– Snackar ni fruntimmer? frågade Eilert Johansson.

– Jajamän, svarade Lennart Lindh uppspelt. Men vi har just tömt ut ämnet. Har du hittat chaffisen?

– Han är på väg upp hit, förklarade kollegan belåtet. Jag sade till honom att vi kunde åka ner och möta honom någonstans nere på stan om han ville, men han tyckte att han lika gärna kunde komma hit i så fall.

Lennart Lindh lade pannan i djupa veck.

– En sak till, Eilert, sade han bekymrat. Ett verkligt problem. Eilert Johansson såg intresserat på honom.

– Vad då? frågade han när det inte verkade som om Lennart tänkte säga det självmant.

– Jo, jag har inte hunnit köpa röka än!

Eilert åstadkom ett snett flin och tog upp ett par cigaretter ur sitt paket. Han kastade dem på Lindhs bord. Kriminalinspektören tände den ena och drog ett djupt halsbloss. Det syntes att han njöt ordentligt när halsen blev riven av tjära och niktin.

– Skall jag skicka in honom till dig när han kommer? frågade Eilert.

– Ja, gör det.

Vallander reste sig ur stolen.

– Behöver du mig mer? frågade han.

– Nej... jo, förresten, svarade Lennart Lindh och började rota i fickorna efter växelpengar. Gå ner och köp cigaretter åt mig så är du en verkligt bussig polis.

Gottfrid Vallander tvekade lite.

– Ingår det i utbildningen? frågade han sedan.

– Jajamän, svarade Lennart Lindh. Jag testar ditt tålmod med överordnad.

Vallander tog pengarna och försvann ut i korridoren. Eilert Johansson gick in till sig och Lennart Lindh fördjupade sig i teknikerrapporten från brottsplatsen. Det var en välstädad brottsplats. Den uppfattningen hade han också själv fått under sitt besök där.

De fingeravtryck som hittats visade sig komma från den avlidna Lilly Forsberg. Det vill säga – alla avtryck utom de som Lars-Erik Gustavsson åstadkommit. Sedan fanns det ytterligare några som varit så suddiga att man omöjligt kunnat identifiera dem.

I ett askfat hade teknikerna funnit flera fimpar av märket Prince och dessutom en cigarettstump som identifierats vara av märket Sanoussi. Lennart Lindh slutade läsa. Han lutade sig bakåt i stolen och funderade.

Om det låg till som Vera Klingberg antytt så fanns det en möjlighet till ett samband där. Sanoussi var, så vitt han visste, ett tyskt cigarettmärke. Det var knappast troligt att det gick att köpa på så särskilt många ställen i Sverige.

Kunde det betyda att någon av de ”tre stora” hade importerat en mördare för att statuera ett exempel med Lilly Forsberg och på så sätt dra åt tumskruvarna på andra samarbetsovilliga damer ur det lätta gardet? Tanken var långsökt – men för all del inte otänkbar. Våldet och hänsynslösheten bland profit-hungliga män inom den undre världen hade ökat starkt de senaste åren. Han tryckte på snabbtelefonen och Sven Lundqvist svarade direkt.

– Du, Sven, sade Lindh. Har du möjlighet att kolla upp de senaste turerna inom pornografiorganisationerna lite närmare? Om det skett några förändringar det senaste halvåret och var de har sina krokar ut.

– Jag behöver fjorton dagar på mig, svarade Lundqvist. Fast så lång tid lär man väl inte få?

– Knappast, erkände Lindh. Tjugo minuter vore lämpligare.

– Du är inte klok!

Lennart Lindh skrattade och slog av snabben. Han snurrade på stolen och drog fram telefonkatalogen M–Ö ur hyllan. På sidan 2041 hittade han det han sökte och han började slå ett nummer. Efter några sekunder fick han svar.

– Svenska Tobaks AB.

– Det här är kriminalinspektör Lennart Lindh, presenterade han sig. Jag skulle vilja tala med någon som känner till om det tyska cigarettmärket Sanoussi finns representerat på den svenska marknaden.

Det blev tyst en stund i andra änden.

– Det kan vi nog inte hjälpa er med här, svarade flickan därefter. Men om ni ringer Tobaksvaruimporten och talar med fru Ekman, så kan hon säkert svara på den frågan. Numret dit är 69 09 00.

– Tack.

Han slog det nya numret och kopplades till rätt person. Det visade sig att fru Ekman aldrig hört talas om detta cigarett-namn, och trots att hon slog i alla tillgängliga kataloger kom hon inte närmare än till Saratoga.

Lindh log lite inåtvänt när han hörde det namnet. Hans fru hade köpt ett paket av den sorten, enbart för deras annonsers skull. Men Lennart Lindh tyckte inte att Saratoga smakade bra, varken före eller efter.

– Nej, jag kan tydligen inte vara till någon hjälp, sade fru

Ekman till sist. Det enda jag kan tänka mig är att någon privatimportör tar in dem. Ni skulle kunna ringa till Franz Svensson och tala med herr Lod. Han om någon känner till saken.

Lindh tackade och lade på luren. I samma ögonblick dök Gottfrid Vallander upp och langade in ett cigarettpaket. Han var andfådd. Lennart Lindh nickade ett tack till honom också och började slå ett nytt nummer på telefonskivan.

Herr Lod på tobaksfirma Franz Svensson gick i god för att den tyska cigaretten Sanoussi inte fanns att köpa i kiosker eller tobaksaffärer i konungariket Sverige.

Lennart Lindh gjorde ett par anteckningar och återgick till teknikernas rapport. Nu när han hade cigaretter på bordet kände han sig inte så röksugen längre.

Inne i badrummet hade man hittat ett par blodiga trosor, men teknikerna konstaterade i sin kommentar att blodet var av äldre datum, och troligen kommit från den avlidna av fullt naturliga orsaker.

– Mens, mumlade Lindh.

En flaska vin från Madeira inne i garderoben var inte heller något spår att gå efter, lika litet som ett snyggt hopvikt nattlinne som hittats under kudden inne i sovalkoven längst in i lägenheten.

Han suckade och lade ifrån sig rapporten.

Det enda han visste med säkerhet var att Lilly Forsberg vad död!

Strypt!

Nej, inte riktigt det enda ändå. Någon hade fimpat en

Sanoussi i hennes askfat. Allt tydde på att hon själv rökte Prince, och så vitt man visste hade hon inte varit utomlands på sistone. Plötsligt slogs han av en tanke och knäppte till med fingrarna.

– Satan! Jag klarar visst inte av att tänka klart lägre! svor han åt sig själv.

Han sprang ut. I korridoren mötte han Eilert Johansson och en man i taxiuniform.

– Lennart, det här är..., började Eilert.

– Bra, svarade Lennart Lindh när han rusade förbi. Gå in till mig. Jag kommer om någon minut.

Han kom upp till Lars-Erik Gustavssons cell. Arrestvakten öppnade den lilla luckan i dörren. Lars-Erik satt på britsen och stirrade in i väggen.

– Lars-Erik! sade Lindh.

Den anhållne ryckte till och vände blicken mot dörren.

– Ja.

– Hur var du klädd när du hälsade på borta på Metargatan? frågade kriminalaren.

Lars-Erik Gustavsson såg förvånad ut.

– Jag hade förstås mina arbetskläder, svarade han. Ett skitigt blåställ.

– Tack skall du ha, sade Lindh och försvann.

Lars-Erik Gustavsson skakade vilset på huvudet och sjönk tillbaka i sina egna funderingar.

Eilert Johansson och taxichaufför Arne Lemman väntade inne i Lennart Lindhs rum när han kom tillbaka.

- Hej, hälsade Lennart. Är det du som är Arne Leman?
- Det stämmer allt, sade chauffören.
- Du hade en körning i går morse. Den gick till trakten av Metargatan. Vill du berätta lite om den?
Chauffören fingrade på skärmmössan som låg i knät.
- Det är inte så mycket att berätta, sade han. Klockan var strax före tio när jag fick en körning från Kungsgatan...
- Strax före tio? frågade Lindh.
- Tja, svarade chauffören fundersamt. Någonstans mellan tjugo i och kvart i tio.
- Hur var den här passageraren klädd?
- Mörk kostym. Välklädd, kan man väl säga, om man bortser från att han inte hade någon överrock fast det var så djäkla kallt.
- Var det en svensk?
- Nej, för tusan. Han var utlänning. Han visste inte ens riktigt vart han skulle. Jag trodde att jag hade kört honom för långt när han äntligen sade till mig att stanna. Vi pratade med varandra på engelska.
Lindh fick en glimt i ögonen.
- Tror du att han kan ha varit engelsman? frågade han.
- Arne Leman skrattade till vid minnet av konversationen i taxin.
- Inte fan, sade Leman. Han pratade lika taskig engelska som jag. Han såg ut som en sydeuropé. Italienare eller något i den stilen.
- Hur förklarade han vart han skulle?

- Han bad mig köra längs Södermannagatan. När vi hade korsat Ringvägen så finns det inte mycket kvar av Södermannagatan, för den slutar ju uppe vid Hammarby idrottsplats. Men där klev han av och gick.
- Gick vart?
- Uppför Metargatsbacken. Jag såg honom försvinna där när jag vände kärran.
Lennart Lindh kliade sig i det bortrakade skägget.
- Aj fan! utbrast han. Strax före tio, alltså! Och du plockade upp honom på Kungsgatan?
Chauffören började undra vad det var för dumma människor som lyckats bli poliser. Det hade han ju nyss sagt.
- Alldeles utanför Carlton, preciserade han.
- Lade du märke till någonting särskilt med den här passageraren? Bar han sig åt som vanligt folk, eller...?
- Han verkade vara nervis, mindes Arne Leman. Karlen bolmade på sina röka hela tiden och tände nästa cigarrett på den han nyss rökt slut.
Nu tändes en glimt av hopp i Lennart Lindhs ögon.
- Såg du vad han rökte för sorts cigarretter? frågade han.
- Nej, svarade chauffören. Men de luktade underligt. Starkt, aningen parfymerat. Jag kommer särskilt ihåg det, för det var flera passagerare som undrade vad det var efteråt. En käring trodde att det var någon som rökt hasch i bilen, och vågade knappt åka med, för hon trodde att hon kunde bli hög.
Lennart Lindh reste sig från stolen. Han stödde sig med handflatorna mot skrivbordet.

– Han rökte mycket, sade du! Var gjorde han av fimparna? Öppnade han rutan och kastade ut dem?

Arne Leman tittade upp mot kriminalinspektören. Chaufförens ögon plirade underfundigt.

– Det är ju förbjudet enligt nya naturvårdslagen, sade han med ett humoristiskt flin. Nej, det var ju så kallt ute att han satt i baksätet med alla fönster uppvevade. Han använde väl askkopparna, han som alla andra!

– Kör du den där bilen för jämnan, eller är det flera som kompar om den? undrade Lindh.

– Åkaren har tre bilar och två drängar... jag menar två förare, svarade taxichauffören. Vart vill du komma?

– Är det någon annan av förarna som använt just den bilen sedan i går?

Leman ruskade på huvudet. Det var konstiga frågor han fick.

– Nej, jag tog hem den efter skiftet. Åkaren själv var ute med den andra kärran på eftermiddagen. Nisse, ja, Nils Herlin som kör skift med mig, var sjuk i går.

– Du råkade inte möjligen ut för någon form av städdille sedan du kört färdigt? Tömde askkoppar, eller så?

– Nej, svarade Leman och nu började det gå upp för honom vart mannen ville komma.

Eilert Johansson log lättat. Om det verkligen var gärningsmannen, eller någon annan med behov av att besöka Lilly Forsberg, som åkt i taxin så skulle det alltså snart vara bevisat.

– Kom så går vi ner och städar! sade Lennart Lindh och tog fram ett par tomma kuvert ur skrivbordslådan.

– Är det fimparna du vill åt? undrade Leman.

– Det kan du skriva upp! fastslog Lennart Lindh.

Taxibil 1174 var en fyradörrars Mercedes. De kom ner på Kungsholmsgatan just som en lapplisa strosade fram med sitt block i handen. Hon tittade på klockan och började gå fram mot droskbilen med bestämda steg.

– Den här bilen har stått här alldeles för länge, sade hon strängt.

Lennart Lindh förklarade situationen för henne och lovade att jobba fort. Hon såg mäktigt imponerad ut och beslöt att låta nåd gå före vägtrafikförordning och lokal stadga.

Lindh länsade askkopparna i baksätet och höll ner sina fynd i kuverten han tagit med sig. Sedan klev han ur bilen och höll upp en fimp mot Eilert Johansson.

– Sanoussi! sade han. Nu börjar det likna något. Tack skall du ha, Leman. Vi hör av oss igen om det skulle bli nödvändigt.

– Så ni är klara med mig nu då? frågade Arne Leman.

– Ja, du har varit till stor hjälp, berömde Lennart Lindh.

Leman satte sig på förarplats och började köra ner mot centrum. Lapplisan fanns kvar i området. Hon satte ett inbetalningskort på en bil lite längre ner på gatan. Lindh och Johansson skyndade sig tillbaka till första roteln och Lennart Lindh kastade sig över telefonen.

– T A, sade rösten i andra änden.

– Lindh här, presenterade han sig. Jag har hittat fler Sanoussifimpar, Jag skickar ner en snigel till tekniska avdelningen med dem. Försök att få över dem till SKL med det samma, så att jag kan få salivprov tagna.

– Bråttom? frågade rösten.

– Det kan du hoppa upp och sätta dig på, svarade Lennart Lindh.

– Sådana här saker brukar ta tid.

– Det får de inte göra nu, sade Lindh. Jag har en känsla av att jag är ute i sista minuten i alla fall. Det är kanske till och med för sent redan.

– Vi skall göra vad vi kan, lovade man på tekniska.

Lindh lade på.

– Jag funderar på en sak, muttrade Eilert Johansson.

– Vad då?

– Du visade inga buskort för Lemman, sade assistenten.

Lennart gav honom ett uppskattande leende. Han visste mycket väl att han inte hade visat några bilder ur förbrytargalleriet för taxichauffören, men han hade inte tyckt att det var nödvändigt. Handboken och interna regler var bra att följa ibland, och enligt dessa båda föreskrifter skulle han ha lagt fram ett tiotal fotografier, och ett av dem skulle ha föreställt Lars-Erik Gustavsson. Men Lindh hade pusslat ihop bitarna vad det gällde Lars-Erik Gustavssons gårdag. Där fanns inte några större luckor.

Samtalen med Gustavsson själv, hans fru och verkmästaren på åkeriet gav vid handen att han inte haft mer tid på sig för att besöka poseringsflickan på Metargatan än vad han själv hade uppgett.

Om han haft starka motiv och förtvivlat bråttom skulle han ha kunnat mörda henne. Men Lindhs tvivel växte sig hela

tiden starkare. Om det var Lars-Erik Gustavsson som begått mordet, så borde han antingen ha gått dit i avsikt att döda, eller drabbats av en blackout av något slag, när han väl kommit dit. Nej, ett sådant våldsbrott stämde inte in på hans personlighet.

– Jag tyckte inte det fanns någon anledning att visa korten, svarade Lindh. Lemman plockade ju upp sin passagerare utanför hotell Carlton. Gustavsson var aldrig i närheten av city i går förmiddag. Dessutom har jag en stark känsla av att vi inte har mördaren på något fotografi.

– Nej, det lät ju som om det skulle vara en utlänning som åkte i taxin, sade Eilert Johansson och visade en bekymrad min.

– Ett proffs, kanske, sade Lindh.

– Vad menar du?

Lennart Lindh slog sig ner på skrivbordskanten och tände en cigarrett. Han skulle just stoppa på sig paketet igen när han mindes att han var skyldig Eilert röka. Han bjöd och kollegan tog emot.

– Jag har en teori, sade han sedan. Ju mer jag tänker på den, desto säkrare blir jag på att den håller.

Snabbtelefonens röda öga lyste till och kommissarie Alvar Kvarnbergs röst fyllde rummet.

– Jag har åklagaren på tråden, sade Kvarnberg. Har du några nyheter som jag kan förmedla?

– Jag kommer in, svarade Lindh. Men det är lika bra att du lägger på, för det jag tänker berätta tar några minuter.

– Ålrejt, sade Kvarnberg och stängde av snabben.

– Du kan också komma med, Eilert, så slipper jag dra samma sak två gånger, föreslog Lindh.

De besökte Sven Lundqvist innan de fortsatte till kommissariens rum. Kriminalassistent Lundqvist satt och rev sig i håret. När han fick syn på Lindh började han oja sig.

– Vet du egentligen vad du har ställt till med? frågade han. Jo, jag kommer att jobba ihjäl mig här! Det är ingen ordning alls på de där pornografiorganisationerna. Leif Kvartz har sina tentakler ute i alla stadsdelar och samma sak är det med Greken. Sedan har vi den här klubbkungen Evald Sting, som kommer in som tredje man i härvan. Fast det låter på de flesta som om han bara skulle vara bulvan för någon svart bankir.

– Så du tror att det blir svårt att reda ut det? frågade Lindh.

Kollegan nickade och skakade på huvudet samtidigt, vilket blev en ganska intrikat rörelse.

– Jag önskar faktiskt att de gjorde som maffiagubbarna i Amerika! fräste Lundqvist.

– Vad har de gjort? undrade Eilert Johansson. Jag har inte hunnit se ”Gudfadern” än.

– Bra film, kommenterade Lennart Lindh. Djäkligt bra film!

Lundqvist såg på Lindh med stirrande blick och huvudskakningarna blev melankoliska.

– Här försöker man komma med något vettigt och så börjar ni prata om en djädrans film! sade han.

– Förlåt, Sven! svarade Lindh med ett överslätande leende. Men den är faktiskt bra. Vart var det du ville komma.

– Till att maffian har förstånd att diskutera igenom saker och ting med varandra, svarade Lundqvist. De här porrkungarna i Stockholm har det som lantbrukarna i Sverige före storskiftetiden. Små plättar utspridda överallt. Om de kom överens om att dela upp stadsdelarna sinsemellan skulle det vara mycket lättare att hålla reda på dem.

Lennart Lindh blev inte särskilt besviken. Han hade inte väntat sig så mycket mer.

– Med den här lilla föreläsningen vill du alltså ha sagt att du ingenting vet? analyserade han.

– Ungefär, svarade Sven Lundqvist och slog ut med sina stora händer i en uppgiven gest. Utom att Kvartz och Greken tycks ha trampat varandra på tårna och är ovänner. Ingen vet om vad eller hur allvarligt det är. Jag tycker det mest verkar vara lösa rykten.

– Jobba vidare, sade Lindh uppmuntrande. Du hittar kanske någonting till sist.

– Är det verkligen så viktigt? frågade assistenten.

– Jag tror det, nickade Lindh och nu var han allvarlig. Eilert och jag går in till Alvar nu. Om det är något speciellt så finns jag där den närmaste kvarten.

– Okay.

Kommissarien satt och väntade på dem när de steg in. Han var tydligt irriterad över dröjsmålet.

– Nåå? sade han med en snabb men tydlig blick på klockan.

Lindh slog sig ner i stolen mitt emot kommissarie Kvarnberg och Eilert Johansson tog plats ytterst på skrivbordshörnet.

– Jag har en ny teori, förklarade Lennart Lindh. Ingenting som kan bevisas ännu, men indicierna blir bara starkare och starkare. Vi har hittat fler Sanoussifimpar och jag har en hyfsad aning om var man kan få tag på den som rökt dem. Jag skulle tro att han och mördaren är samma person.

– Vad för dig att tro det? undrade Kvarnberg.

– Om man tar en närmare titt på Lars-Erik Gustavsson så finns det mycket som talar för att det inte är han som dödat kvinnan, sade Lindh med ett övertygande tonfall. Jag har testat honom på några smådetaljer under en pratstund som vi hade tidigare i dag. Allt tyder på att han inte kom närmare Lilly Forsberg än ett par meter. Dessutom kan jag inte tänka mig ett vettigt motiv som skulle kunna passa in på honom.

– Sexbrott då? frågade kommissarien.

– Inget i hans bakgrund tyder på att han har tendenser att bruka våld i samband med det sexuella.

Kommissarien lutade sig tillbaka i skrivbordsstolen och tittade intresserat på tummarna som han satt och snurrade.

– Den andre då? Sanoussimannen!

– Där finns det ett tänkbart motiv. Det jag säger nu kan kanske låta långsökt, men jag tror på det mer och mer. Mordet var helt enkelt ett taktiskt drag för att statuera exempel. En av huvudmännen bakom den organiserade prostitutionen kom på en ”egen företagarinna” och ville inlemma henne i sitt imperium. Men hon nekade att lyda order. Då skickade han gorillor på henne. Hon spöades upp två gånger, ganska ordentligt till och med. Men Lilly Forsberg var av segare virke

än man kan vänta sig av folk i de där kretsarna. Hon gav sig inte. Hon ville inte låta någon annan vara med och dela på hennes förtjänster. För att inte det där uppförandet skulle sprida sig måste ledaren för organisationen ta till hårdhandskarna. I det här fallet mord. Eller rättare sagt avrättning!

Kommissarien bet sig i läppen och såg mycket betänksam ut.

– Och gärningsmannen skulle alltså vara en lejd mördare? frågade han.

Lindh visade tydligt att detta ingick i hans tankar.

– En utländsk sådan, svarade han. En som kom från Tyskland, skulle jag tro. Eller åtminstone en som rest genom Tyskland. Han lämnade efter sig en fimp av märket Sanoussi. De cigaretterna finns inte att få tag på i Sverige, det har jag kollat med tobaksbolaget och med en privat importör. Utlänningen i fråga tog taxi från Kungsgatan till korsningen Metargatan– Södermannagatan vid en tidpunkt som passar in för mordet. Jag har hört droskchauffören – och vi har hittat Sanoussifimpar i taxins askkoppar!

– Nu börjar jag hålla med dig, sade kommissarien.

– Om att jag har rätt?

– Nej, i att det låter långsökt.

Lindh tappade hakan. Kommissarien flinade upp sig för att visa att han hade skämtat.

– Tänker du berätta det här för åklagaren med detsamma? frågade Lindh.

– Det är min plikt, svarade Alvar Kvarnberg och försökte

låta högtidlig. Men om det är ett beställningsmord... vem kan då ligga bakom? Det kan inte finnas så förfärligt många att välja mellan.

– Nej, erkände Lindh. Det finns det inte. Tre stycken. Jag skulle gissa att det antingen är Leif Kvartz eller den som kallas för Greken.

– Greken? Vad är det för en?

– Jag kan inte uttala hans namn, men jag kan skaffa fram ett papper där det står rätt stavat!

– Den tredje då? frågade Kvarnberg.

– En som heter Sting. Han hette som så många andra Svensson tidigare, men bytte namn. Men honom tror jag inte så mycket på, förklarade Lindh. Han fiskar mest på ytan. Dessutom är han troligen bara en bulvan. Han håller på med porrklubbar och visar live shows för dreglande gubbar. Vidare har han ett ställe på Hornsgatan som åtminstone förr frekventerades av kändisar och deras svans.

– Jag har aldrig varit där, sade Kvarnberg.

– Vänta bara till dess du blivit en kändis, skrattade Lennart Lindh. Då får du inbjudningskort.

Kommissarien så spelat ledsn ut.

– Jag får nog inte gå dit för frugan i vilket fall som helst, sade han. Jag vet att vi har tittat på Kvartz, men jag följde inte med i de turerna så noga. Jag känner inte till de där herrarnas verksamhet i detalj. Kan du dra vad han och Greken har för sig?

– Nej, jag är också borta när det gäller detaljerna, svarade Lindh. Men Kvartz har många järn i elden. Illegala spritklubbar,

porr, dold och halvöppen prostitution. Lite knark också, sägs det, fast den delen av affärerna har visst glidit honom ur händerna på sistone. Leverantörerna tyckte att han blivit för känd. Greken har fram till nu mest sysslat med illegalt spel, men han har lite porrjox för sig också.

Det knackade på dörren.

– Kom in! ropade Alvar Kvarnberg.

Stig Olsen dök upp. Han höll en diger lunta i handen.

– Får jag avbryta? sade han.

Kommissarien gav sin tillåtelse.

– Lennart, fortsatte Olsen. Vi diskuterade prostitutionen tidigare i dag. Då sade du att du inte visste hur många flickor som går på gatan i Stockholm. Jag har hittat en rapport från sedligheten som säger att det skall vara omkring fyrahundra stycken. Närmare tusen om man räknar in posöser och massagemadamer. Siffrorna är inte helt färska.

Lennart Lindh såg alldeles bortkommen ut.

– Varför i fridens namn berättar du om det här? frågade han.

– Har det med fallet att göra? ville kommissarien veta.

– Nej, inte direkt, erkände Olsen. Vi råkade komma att prata om det i dag och eftersom Lindh inte känner till de faktiska förhållandena tänkte jag ge honom lite underlag. Men om det är så att det inte passar så kan jag dra mig tillbaka till mitt rum och ställa mig i skamvrån där.

– Nej, gå inte, sade Lindh. Jag behöver sällskap ner på stan. Vi skall gå på guldkrog, Olsen!

– Det är inte klokt vad en polis kan få uppleva under en enda dag, suckade Olsen och vände sig till kommissarien. I morse drog han med mig till en poseringsateljé. Jag skall säga dig, Alvar, du måste göra någonting åt Lindh. Han har blivit så nöjeslysten på sistone!

Kommissarien skrattade till, men blev lika snabbt allvarlig igen. Han riktade blicken mot Lindh.

– Vad var det vi höll på att prata om innan den här unge mannen så ofint kom och störde? frågade han.

– Resonemanget gällde männen i bakgrunden, påminde Lindh. Jag har en känsla långt nere i maggropen av att det kan vara Leif Kvartz som ligger bakom det här. Han har jobbat med att utöka på sista tiden, allt enligt rykten som cirkulerat de senaste månaderna. Dessutom passar han in i mönstret på ett annat sätt. I våras blev ett par modeller ordentligt miss-handlade. Vi fick aldrig tag i gärningsmännen, men alla våra spår tydde på att det var utlänningar som plockats in från Tyskland för att göra jobbet. Det finns en suspekt koloni exiljugoslaver som bor utanför Hamburg. De har inga fasta jobb, men de reser mycket och de har alltid gott om slantar. Vår man kan höra hemma i den gruppen.

– Om det skulle visa sig att det ligger till på det viset, har vi då någon chans att klämma åt Kvartz? undrade kommissarien.

Lindh mulnade och tittade bort mot Stig Olsen och Eilert Johansson. Eilert skakade på huvudet.

– Kvartz kommer dragande med advokat och papper i det

oändliga om man så bara försöker sätta dit honom för felparkering, förklarade Eilert Johansson. Han håller sig långt i bakgrunden numera och kallar sig för respektabel direktör i bilbranschen.

– Likbilbranschen, muttrade Olsen.

– Vad kan vi göra då? frågade kommissarien.

– Sätta dit gärningsmannen, tyckte Lennart Lindh. Karlen som strypte Lilly Forsberg. Sedan är det bara att finkamma honom och hoppas att man hittar någonting som komprometterar mannen bakom verket. Fast det brukar aldrig finnas någonting sådant.

– Ålrejt, nickade Kvarnberg. Men vi behåller Lars-Erik Gustavsson i några timmar till. Han tar nog ingen skada av att sitta däruppe, och det är tänkbart att vi kan komma att behöva honom.

– Hans fru kommer nog att höra av sig, sade Lindh. Gottfrid var och hälsade på henne i morse och berättade var maken fanns någonstans.

Kommissarien log välvilligt.

– Jag vet det och jag skall vara snäll mot henne, lovade han.

Lennart Lindh gick mot dörren. Han klappade Stig Olsen på axeln.

– Kom då, Stig, så åker vi, sade han.

– Se till att han följer hastighetsbestämmelserna! varnade Alvar Kvarnberg.

KAPITEL FEM

TISDAG EFTERMIDDAG

Klockan var ett par minuter över tolv när Lennart Lindh och Stig Olsen klev in i bilen.

Solen började bryta igenom det grå molntäcket och Olsen kisade medan han körde. Han fällde ner solskyddet, men det hjälpte inte mycket. Hela frontrutan glimmade som kristall.

Lennart Lindh kedjerökte. I hans teori fanns två stora om:

1. Om utlänningen fanns kvar i landet och kunde bindas vid Sanoussi-cigarretterna.

2. Om Statens Kriminaltekniska Laboratorium i Solna verkligen lade allt annat åt sidan och koncentrerade sig på de salivprov han behövde för att få stöd för sina misstankar.

Ifall dessa två *om* sprack satt han där med sin tvättade hals, utan mördare och med få möjligheter att skaffa fram en.

Trafiken var stark. Olsen svor plötsligt till och körde in mot trottoarkanten där han stannade.

– Vad är det nu då? frågade Lindh irriterat.

Stig Olsen rotade mellan sätena och hittade en bit trassel.

– Den här förbaskade rutan. Jag ser ju ingenting, svarade kriminalassistenten. Upptäckte du inte att jag höll på att krocka med en bryggabil nyss?

Lindh log maliciöst.

– Jovisst, svarade han. Men jag är så van att du kör som en kratta att jag inte brydde mig om det.

– Äh, ta dig i häcken, skrattade Stig Olsen tillbaka och klev ur för att torka av rutan.

Ett par minuter senare var de på väg igen. Olsen hittade en parkeringsplats uppe vid Hötorgscity och de promenerade Kungsgatan ner mot Carlton.

– Det har blivit lite mildare, konstaterade Olsen. I går morse var det kallt som tusan, men det har blivit bättre i dag.

Han stannade till och lät blicken följa en flicka med långa, slanka ben. Hon kilade in mellan en affär och ett konditori och hon höll en tevekanna i handen.

– Kom nu, sade Lindh.

Olsen tog ut stegen och var snart framme vid hans sida igen.

– Såg du? frågade Stig Olsen. Puh! Vilken snygging! Tunn blus och ingen bysthållare.

– Din liderlige best, muttrade Lennart Lindh. Det är tur att du inte jobbar på sedlighetsroteln. Då skulle du dregla ihjäl dig.

De kom in i hotell Carltons moderna, funktionsriktiga foajé. Lennart Lindh gick med bestämda steg fram till portieren. Mannen reste sig upp från sin tidningsläsning och nickade hövligt mot den nye gästen.

– Vad kan jag stå till tjänst med? frågade han.

– Jag letar efter en utlänning i svart kostym, sade Lindh.

Ett brett leende delade portierens ansikte.

– Då har ni kommit till rätt ställe, förklarade han. Här finns det gott om utlänningar i svart kostym. Det är bara att välja!

Telefonen pinglade inne i kommissarie Alvar Kvarnbergs rum. Han suckade och lyfte luren.

– Kvarnberg!

– Det är växeln, sade kvinnorösten i andra änden. Det står en dam här och vill träffa kriminalinspektör Lindh. Men Lindh är ute.

– Vem är kvinnan? frågade Kvarnberg.

– Hon heter Siv Gustavsson, sade växeltelefonisten. Lindh trodde att hon skulle ringa och då var det meningen att jag skulle vidarebefordra samtalet till er. Men hon kom personligen i stället.

– Jag är hos er om en liten stund, sade Kvarnberg och lade på luren.

Kommissarien gick ut i väntrummet utanför rotelns lokaler. Kvinnan som stod därute var blek och verkade rädd. Hon såg sig om med flackande blick och företedde alla de symptom på förskrämdhet och högaktning som den svenske medelmedborgaren får när han eller hon kommer in på ett myndighetskontor. Alvar Kvarnberg gick bort till henne och räckte fram handen.

– Siv Gustavsson, förstår jag, sade han.

– Ja.

Svaret kom som en viskning.

– Jag är kommissarie Alvar Kvarnberg, förklarade rotelchefen. Lindh är ute på ett uppdrag och han bad mig ta hand om er. Vad kan jag stå till tjänst med?

Hon såg sig om i vänthallen. Kvarnberg upptäckte plötsligt att rummet faktiskt såg ut som väntrummet hos en tandläkarmottagning och han kände själv ett stygn av olust.

– Kan jag få tala med min man? frågade hon skrämt. Är det sant att ni har häktat honom för mord? Han kan inte ha gjort något sådant, det svär jag på!

Han klappade henne på armen och försökte se faderlig ut.

– Lars-Erik är inte häktad, svarade kommissarien lugnande. Han är bara här av utredningstekniska skäl.

– Så ni tror inte att han är någon mördare då? pep hon.

– Inspektör Lindh tror i alla fall inte det, svarade Kvarnberg.

Det kom en glimt av hopp i Siv Gustavssons blick.

– Skall ni släppa honom då? frågade kvinnan.

– Vi håller på att kontrollera hans uppgifter nu, förklarade kommissarien. Om det visar sig att han talar sanning så finns det ingen anledning att hålla honom kvar. Men ni måste förstå att vi är tvingade till att göra så här.

Hon nickade upprepade gånger, både för att vara till lags och för att visa att hon verkligen förstod.

– Det är så otäckt, sade hon.

– Det förstår jag, mumlade Kvarnberg.

Hon tittade på honom med bedjande blå ögon i det bleka ansiktet.

– Får jag träffa honom då? frågade Siv Gustavsson.

De kom in på hans kontor och han bad henne slå sig ner.

– Egentligen får jag inte låta er träffas, sade kommissarien och log. Men han har redan blivit hörd och ni har inte försökt ge honom något alibi, så det kan ju inte bli fråga om att utredningen försvåras genom att ni träffas. En anhållen har dessutom rätt att få besök av anhörig, för att ta emot pengar så att han kan köpa frukt eller cigaretter under tiden han finns här i huset. Vi kan ju säga att det är frågan om ett sådant besök.

– Tack, sade Siv Gustavsson. Tänk... ni är mycket snällare än jag vågade tro!

Han log och bjöd henne på en cigarett. Hon tog emot den med darrande fingrar.

– Vi är inga busar inom polisen, sade Kvarnberg.

– Man kan tro det när man läser tidningarna, svarade fru Gustavsson.

Kvarnberg skrattade till och det fanns en bitter underton i det glättiga lätet.

– Nyheter måste tydligen vara negativa för att få tryckas, sade han. Det är bara när vi måste ta i med hårdhandskarna som det skrivs om oss. Men vi är bara vanliga människor, fast vi arbetar med det här. Kom nu så åker vi upp till Lars-Erik.

Han tog henne i armen och de gick bort till hissarna. Vaktkonstapeln uppe i häktesavdelningen nickade en hälsning när han kände igen Alvar Kvarnberg.

– Vi vill låna ett advokatrum, sade Kvarnberg. För ett samtal med Lars-Erik Gustavsson.

Vaktkonstapeln visade in dem i ett sparsamt inrett rum och försvann sedan ut genom dörren. Siv Gustavsson hörde klirret från många nycklar och ett par minuter senare kom Lars-Erik in. Han hajade till när han fick syn på sin hustru.

– Siv!

Hon reste sig upp ur stolen och såg på honom utan att säga något. Det fanns tårar i hennes ögon.

– Vad har du ställt till med? snyftade hon efter en kort stunds tystnad. Så du ser ut! Skäggig och rufsig... och de där sommarbyxorna. Alldeles fläckiga!

Kommissarien harklade sig.

– Varför har du kommit hit? frågade Lars-Erik Gustavsson. Han försökte låta tuff, men det lät mest ynkligt.

– Jag vill att vi skall bli vänner igen, sade Siv och sedan började hon storgråta. Du var så arg när du gick hemifrån... jag har tänkt på det så mycket. Och sedan kom du aldrig hem igen, utan jag fick höra att du hade hamnat hos polisen!

Lars-Erik gick fram mot henne. Så saktade han in och tittade frågande på kommissarien. Kvarnberg log uppmuntrande och nickade lätt. Han tittade ut genom fönstret. Lars-Erik Gustavsson kramade om sin hustru.

– Förlåt mig, Siv! mumlade han. Jag var dum!

– Det var jag också, snyftade hon.

– Om... när jag kommer ut härifrån skall jag bli snällare mot dig, sade han.

– Jag också, lovade hon.

– Det måste vara herr Schmidt från Hamburg, nickade portieren på Carlton när han hört Lennart Lindhs beskrivning. Han kom hit i söndags kväll, och...

Han tittade i sina papper.

– ...och han tänker visst resa tillbaka i kväll igen, fortsatte han.

Lennart Lindh drog lättat efter andan. Då hade han i alla fall inte kommit för sent.

– Var finns han nu? frågade kriminalinspektören.

Portieren tänkte efter. Det var inte så lätt att skilja alla gästerna åt.

– Han gick visst på bio, svarade han till sist. Jag rekommenderade några filmer. Jag skulle tro att det är drygt en timme sedan han lämnade hotellet.

– Lämnade han dörrnyckeln hos er? undrade kriminalinspektör Lennart Lindh.

– Javisst, svarade portieren.

– Jag vill gärna ta en titt i hans rum!

Mannen bakom disken tvekade.

– Jag kan skaffa en husundersökningsorder, sade Lindh skarpt. Olsen, låna telefonen och ring upp åklagaren om en sådan...

– Nej, nej, för all del, menade portieren servilt. Det är ingen brådska med en sådan sak. Om det är så viktigt... visst får ni titta i hans rum. Eftersom ni är från polisen så lär ni väl inte stjäla något.

– Nej, knappast, erkände Lindh. Men för formens skull är

det kanske bäst att vi skaffar papper på saken i alla fall. Assistent Olsen ordnar den saken. Om han får låna telefonen.

– Ja, naturligtvis, sade portieren. Här är nyckeln till rummet.

Lennart Lindh tog emot nyckeln och började gå mot hissen. Han vände sig om när han kommit halvvägs.

– Det var en sak som slog mig, sade han. Hade den här Schmidt beställt rummet innan han kom?

– Ja.

– Kom beställningen från Tyskland, eller...?

Portieren tänkte efter i en halv minut.

– Det är svårt att minnas, förklarade han. Men jag tror inte det. Jag har för mig att beställningen kom per brev och att den var skriven på svenska. Ja, så var det nog, ja.

– Finns brevet kvar?

– Nej, tyvärr. Vi antecknar bara i våra liggare och när gästen sedan kommit makuleras breven. Vi skulle få så mycket papper att dras med annars.

– Jag förstår, sade Lindh och gick in i hissen.

Ett par minuter senare låste han upp dörren till herr Erich Schmidts hotellrum. På bordet mitt i det stora rummet stod en öppnad väska. Bredvid sängen fanns ett nattygsbord med en till hälften utdragen låda och på det stod en whiskyflaska som var urdrucken till en tredjedel. Lennart Lindh kände hur det pirrade till i kroppen när han fick syn på en öppnad limpa Sanoussi bredvid väskan.

Den innehöll åtta askar cigaretter.

Lennart Lindh började granska det som fanns i väskan. Han hittade ett par skjortor och några slipsar, kalsonger samt undertröjor av nättyp.

Ett fack i väskans lock innehöll en almanacka och några lösa pistolpatroner. En enda expertblick behövdes för att fastställa att det var kantavfyringspatroner av kaliber .22.

Almanackan visade sig vara intressant. Där var telefonnummer uppskrivna och på samma datum som dessa nummer fanns också andra siffror. Samma siffror återkom ofta. Lindh gissade att det var frågan om penningssummor.

De flesta sådana datumrutor var överkorsade – men den senaste anteckningen var inte struken. Den fanns på torsdagsbladet med en pil fram till måndagen.

Gårdagen!

Lennart Lindh bet sig i läppen. Sedan gick han och lyfte telefonluren. Han begärde linjen och slog siffrorna. Efter ett par signaler hördes ett klick och en stund senare kom en kvinnoröst fram ur luren.

– Detta är Förenade Bil- & Motorimportens automatiska telefonsvarare. Företaget har följande telefontider: 8.30 till 12.00. 13.00 till 18.00. Detta meddelande upprepas.

Lindh lade på luren innan meddelandet upprepades. Han slog sig ner på sängkanten och ett bistert leende bredde ut sig över hans ansikte.

Förenade Bil- & Motorimporten var ett av Leif Kvartz ansikten utåt. En fullkomligt legitim firma. Men det var i varje fall ett spår så gott som något. Mycket bättre än han vågat

hoppas. Det var tydligt att Leif Kvartz beslutat sig för att ordna upp den här saken på högsta nivå.

Men på något sätt stämde det inte.

I vanliga fall brukade det aldrig finnas något samband mellan underhuggare och mannen bakom det hela. Varför fanns det ett samband nu? Under telefonnumret stod fem siffror – 10 000.

Lennart Lindh sög omedvetet på underläppen. Tiotusen för att döda! Ett snabbt jobb, hämta pengarna och sedan försvinna. Alla omkostnader betalda. Det var bara en sak han inte riktigt begrep. Hur kunde det komma sig att den här mannen Schmidt inte gett sig av redan på mordkvällen.

Det bör ha med olika arbetsmetoder att göra, tänkte han.

I USA hade han hört att yrkesmördare som tog ett kontrakt fick hela den uppgjorda summan i förväg för att därefter göra jobbet efter egen planering. De tog sig den tid de behövde. Men i USA fanns också helt andra garantier för att jobben skulle bli utförda. En mördare som försökte sticka utan att ha gjort rätt för sig kunde räkna med att någon annan snart hade ett kontrakt på honom.

I det gamla Europa var det viss skillnad. Här hade inte den organiserade brottsligheten samma makt, även om den var på väg att få det. Här fanns det fortfarande ställen att gömma sig på. Därför fick lejda mördare betalt i efterskott här.

Kunde det ha något med överkorsningen att göra? Lennart funderade. Om överkorsningen betydde att jobbet var slutfört och pengarna inkasserade.

Ja, så kunde det vara.

I det här fallet var jobbet klart och tydligt avklarat. Det hade Lennart Lindh fått känna av det senaste dygnet. Allt som där-
efter kunde binda gärningsmannen vid Sverige var pengarna. Han väntade på att få dem och det hade blivit en försening av något slag. Enbart detta var en sak som tydde på att uppdraget förhandlats fram snabbt mellan mördare och beställare.

Det kunde också förklara varför Leif Kvartz själv varit oförsiktig nog att ta personlig kontakt med legomördaren.

För första gången på länge uppskattade Lennart Lindh brådska.

Stig Olsen kom in genom dörren.

– Har du hittat något matnyttigt? frågade han.

– Det kan du slå dig i backen på, svarade Lennart Lindh. Om det här inte är gångbara indicier så skall jag äta upp min gamla filthatt! Jag har hittat Sanoussicigarretter, pistolpatroner och en almanacka som innehöll ett intressant telefonnummer!

– Till vem?

– Gissa två gånger! sade Lindh.

– Du låter så uppåt att det måste gå till någon höjdare. Till Greken?

– Nix.

– Då måste det vara till Leif Kvartz!

– Rätt. Fick du tag på åklagaren?

Olsen såg belåten ut och nickade bekräftande.

– Han var lite kärv först, och inte blev det bättre av att jag poängterade att det var bråttom.

– Du talade väl inte om att jag redan var härinne? frågade Lindh.

– Jag är väl inte född i går heller! svarade Olsen förnärligt. Har du hunnit igenom allting härinne?

Lindh gjorde en svepande gest för att understryka rummet storlek.

– Tror du jag är en jäkla robot? frågade han.

Olsen gick fram till papperskorgen. Den var tömd, men det störde honom inte. Längst nere på botten hittade han några pappersflagor och något som liknade ett hörn av ett sönderrivet fotografi.

– Finns det ett kuvert någonstans? undrade han.

Lennart Lindh tog ett av hotellets reklamkuvert ur skrivbordslådan och räckte det till kollegan. Olsen stoppade ner sina fynd i kuvertet och stack ner det i fickan.

– En flik av ett foto, muttrade han för sig själv. Fast det är ju inte säkert att det är vår gubbe som kastat det. Den biten kan ha legat där länge.

Lennart Lindh återgick till väskan. Längst nere i lockfacket fann han en liten pappbit med ett namn påklottrat med bläck.

– Josip Mihailovic, läste han. Hm. Det ser ut som en sådan där lapp man sätter in i adressfodral på väskor. Jag undrar om vår herr Schmidt verkligen heter Schmidt!

Stig Olsen var på väg mot dörren.

– Vart skall du? undrade Lindh.

– Ner och ta reda på vilka tider städerskorna jobbar på den här våningen, svarade Olsen. Om det finns en möjlighet att

lokalisera resten av det där kortet så skall jag banne mig göra det!

– Du, Stig! halvropade Lennart Lindh.

– Ja?

– Om du tänker rota i soprummet får du, banne mig, duscha innan jag gör sällskap med dig härifrån!

Olsen flabbade till och fortsatte ut. Lindh återgick till att finkamma rummet men hittade inget mer som han ansåg vara av värde. Han slog sig ner i fåtöljen och funderade.

Förr eller senare borde bioföreställningen sluta. Då skulle herr Schmidt, eller vad han hette, komma tillbaka. Om den mannen bara väntade på sina pengar så skulle han säkert inte dröja borta alltför länge.

Telefonen ringde.

Lindh var i valet och kvalet. Han var inte säker på att han borde svara, men till sist reste han sig och tog luren.

– Ja.

Den som ringde kände igen hans röst.

– Hej, det är Eilert Johansson. Teknikerna ringde för fem sekunder sedan och berättade att salivprovet stämde. Det var samma person som åkte taxi och sedan befann sig på Metargatan 18. Det börjar visst brännas!

– Det kan du ge dig tusan på, svarade Lennart Lindh. Bra att du ringde, så att jag slapp. Vill du ordna fram en bil och ett par man. Jag vill att vi hämtar direktör Leif Kvartz på Förenade Bil- & Motorimporten.

Det blev tyst i andra änden. Lindh kunde höra hur Eilert

Johansson drog efter andan.

– Har du hittat något bindande? frågade kollegan sedan.

– Inte riktigt, svarade Lennart Lindh. Men tillräckligt för att kunna ta upp Kvartz och hålla ett vittnesförhör med honom. Ordnar du den detaljen?

– Det skall bli mig ett sant nöje! sade Eilert Johansson övertygat.

Lindh lade på luren. Han satte sig åter i fåtöljen för att invänta sin misstänkte. Då slogs han plötsligt av en tanke. Han höll på att göra en fruktansvärd tabbe, det insåg han nu när han mindes hur dörrlåset fungerade. Han skyndade sig upp ur fåtöljen och tog dörrnyckeln. Hissen fanns inte tillgänglig, så han rusade nerför trapporna och lämnade nyckeln till portieren.

– Häng den på sin plats! sade Lindh. Sedan vill jag låna en dublett eller en huvudnyckel så att jag kan låsa in mig på Schmidts rum.

Portieren tittade förskräckt på polismannen.

– Men... sade han dröjande. Det vet jag inte om jag har befogenhet att göra.

– Jag tar ansvaret, svarade Lennart Lindh och skärpte tonen. Ro hit med en nyckel snabbt, är du bussig!

Han åstadkom ett lite generat leende då han märkte att han i brådskan använt sig av sin vanliga jargong. Portieren öppnade en låda under disken och räckte honom en nyckel. Lindh rusade tillbaka uppför trappan och längs korridoren, bort till rummet han nyss lämnat. Sedan han låst dörren från insidan

och stoppat nyckeln i fickan satte han sig åter i fåtöljen och drog en lättad suck.

Det hade säkert inte blivit så roligt om han klantat till sig och fått mannen att dra åt sig öronen av den anledningen att hans rumsnyckel fattades nere i receptionen.

Tiden gick. Han tittade på klockan allt oftare. Sekunderna hackade sig fram och blev minuter. Snart hade det gått en timme. Lennart Lindh började bli sömning. Han satt bekvämt i fåtöljen.

Plötsligt lystrade han till, tyckte sig höra steg i hallen, alldeles utanför dörren. Fotstegen var mjuka och tysta. Den heltäckande mattan i korridoren dämpade dem effektivt. Han skulle knappast ha hört dem om han inte varit så inställd på att de skulle komma. En nyckel stacks i låset och vreds om. Dörren öppnades.

En barhuvad man i mörk kostym visade sig i öppningen. Lennart Lindh reste sig ur fåtöljen när mannen hunnit ta första steget över tröskeln.

Den andre ryggade bakåt.

Lennart Lindh tog en rövare.

– Josip Mihailovic! sade han skarpt.

Mannen i dörren lystrade till. Lennart Lindh log för sig själv. Det hade gått hem.

– Det är från polisen, sade Lindh. Jag vill gärna prata med er!

– Om vad? frågade mannen på bruten svenska.

– Om det ni gjorde strax före klockan tio i går morse! sade Lennart Lindh mycket allvarligt.

Mannen tvärvände och rusade bort genom korridoren. Lindh sprang efter. När Mihailovic kom fram till trappan ryckte han upp en pistol ur fickan. Skottljudet studsade dånande mellan korridorväggarna. Kulan visslade förbi Lindh på ett par decimeters avstånd.

Lennart Lindh stannade upp. Han hade inte väntat sig att Josip Mihailovic skulle ta till skjutvapen. Sedan såg han att mannen beredde sig för att skjuta igen. Lindh såg det i hans ansikte. Ögonen smalnade och munnen öppnades en aning.

Nu tvivlade han inte längre på att mannen var professionell. Hans sätt att hålla pistolen avslöjade det, liksom det faktum att han öppnade munnen. På det sättet undgick han att det slog lock för öronen när patronen brann av. Lindh kastade sig åt sidan i sista sekunden och undgick att bli träffad. Samtidigt drog han sin egen Walther PP med 7,65 millimeters kaliber.

Han fick iväg ett skott innan Mihailovic hunnit trycka av sitt tredje. Den lätta rekylen kändes knappt, men han uppfattade genast att skottet gjort verkan. Det blev en bra träff, en som kändes trots att det här vapnets små kulor ibland inte ens märktes av den som blev beskjutet. Josip Mihailovic studsade till och tog ett steg bakåt. Några bloddroppar stänkte upp på väggen bakom honom, innan han tog överbalansen och föll utför trappan. Vapnet ramlade ur hans hand och skrällde ner några trappsteg.

Lennart Lindh rusade efter. Den andre hade hasat utför trappan till våningsplanet under. Ett par förskräckta gäster dök upp i korridoren där nere. En kvinna började gallskrika

när hon fick syn på Lindh som kom utför trappan med pistolen i handen.

– Hjälp! Polis! Mördare! skrek hon och rusade in på sitt rum.

Lindh hörde hur hon låste dörren med dubbla slag. Han föll på knä bredvid mannen som försökt skjuta honom. Josip Mihailovic låg alldeles stilla. Lindh andades djupt och försökte återfå sitt lugn. Han kände att han höll på att gripas av björnfrossa. Han stoppade ner pistolen i fickan och satte sig på nedersta trappsteget. Händerna darrade.

I tankarna försökte han gå igenom det han lärt sig på polis-skolan och studerat in från ”Brottsplatsundersökning” av Otto Wendel och Arne Svensson.

Han mindes inte ett dugg!

Långt borta hörde han springande steg i trappan. Några sekunder senare stod Stig Olsen framför honom. Kollegan tog en snabb överblick av situationen.

– Lennart! nästan skrek han.

– Ja! svarade Lennart Lindh och gick omedelbart in i defensivläge. Han sköt först. Två skott. Det var kanske inte så bra att jag dödade honom!

– Du vet alltså att han är död? frågade Olsen.

Lindh nickade stumt. Han började känna sig lite bättre nu. Chockverkan efter det snabba händelseförloppet gav efter mer och mer.

– Har JO hunnit hit ännu? sade han i ett desperat försök att skämta.

Han orkade resa sig för att gå bort till den döde. Knäna skakade fortfarande en aning. Så vitt han kunde se hade kulan gått in i bröstkorgen och troligen passerat rakt igenom hjärtat. Den satt antagligen inbäddad någonstans i väggen vid trappans övre ända.

Olsen betraktade pistolen som låg i trappan.

– En Beretta, sade han uppskattande. Det här var ingen nybörjare!

– Nej, svarade Lennart Lindh. Det var tur för mig att han tappade koncepterna, annars skulle jag antagligen ligga där i hans ställe.

De kunde höra sirenerna utifrån. Lennart Lindh närmast stapplade fram till fönstret och tittade ut på Kungsgatan. Tre polisbilar stod redan parkerade framför hotellingången. Efter bara några sekunder hörde han tunga steg i trappan. Han kände igen den förste polismannen som dök upp. Karlen hette Åke, men Lindh kunde inte för sitt liv minnas vad han hette i efternamn.

Polismannen studsade till när han fick syn på Lindh och Olsen.

– Det var fan! sade han imponerat. Jag trodde att vår bil var först på platsen. Vi var nere vid US Trade Center när larmet gick. Hur tusan kunde ni hinna hit före oss?

– Vi har varit här hela tiden, svarade Lindh och försökte hålla darrningarna borta från rösten. Det var jag som fick in sista skottet. Han försökte knäppa mig!

Radiopolisen studerade den döde med en blick som flackade

en aning. Han hade sett några döda, men varje gång kändes det lite värre. Han svalde ett par gånger och andades djupt.

– Du jobbar med den där tjejen som blev dödad på söder, eller hur? frågade Åke. Har det här något med den saken att göra?

– Jag tror det, sade Lindh.

Portieren hade kommit upp från det nedre planet. Han tittade på liket efter sin gäst, spärrade upp ögonen när han såg blodet i trappan och sedan skyndade han in på närmaste toalett. Han hade så bråttom att han inte hann med att stänga dörren. Poliserna utanför hörde honom hulka.

Någon minut senare kom han ut igen, alldeles vit i ansiktet och med vattendroppar hängande ur hår och ögonbryn. Han ställde sig så att han inte behövde se den döde.

– Jag är ledsen att det blev som det blev, sade Lindh.

– Gästerna..., suckade portieren. Vad skall gästerna tro när det ligger en död i korridoren?

Lindh konfererade snabbt med sina kolleger. Olsen drog några kritstreck som markerade Mihailovics kontur på golvet.

– Kan ni anvisa oss en skrubbe eller ett rum där vi kan förvara honom till dess vi får hit kompetent personal? sade Lindh till portieren.

Portieren tittade bort mot fönstret. Han såg mycket hjälplös ut där han stod och försökte se åt annat håll hela tiden.

– Vi har ett ledigt rum alldeles intill trappan, sade han sedan med grötig röst. Jag måste gå ner och hämta nyckeln.

Han försvann nerför trappan men var tillbaka inom en mi-

nut och stannade innan han var ända uppe. Nyckeln dinglade från ena handen.

– Gör det något om jag inte låser upp åt er? frågade han. Jag vill helst inte...

– Jag förstår, sade Lindh och tog emot nyckeln. Ni kan gå ner igen om ni vill.

– Ja, helst, svarade portieren.

En av de uniformerade poliserna tog några bilder och Olsen hade ritat en skiss över den nedre delen av trappan. Måttbandet kom till nytta för att få fram olika avstånd som måste markeras på skissen. När han kände sig nöjd med det han åstadkommit stoppade han på sig blocket igen.

Åke, Olsen och Lindh hjälptes åt att forsla in den döde i rummet närmast trappan och lade ner honom så att han låg på samma sätt som ute i korridoren. Kanske inte exakt, men så nära som möjligt. Lindh tog telefonen. Han slog 54 00 00 och bad att få bli kopplad till tekniska avdelningen.

– Det är Lennart Lindh, sade han. Jag har ett lik som måste undersökas på hotell Carlton. Vill ni vara bussiga nog att komma hit så snart som möjligt. Det troliga är att den döde är samme man som ströp Lilly Forsberg i går. Det kanske finns något på honom eller i hans rum som kan styrka det.

Teknikerna lovade komma med detsamma och Lindh tände en cigarett. Han såg Olsens blick när han var på väg att stoppa tillbaka paketet i fickan. Lindh skakade på huvudet åt sin glömska och log snett och generat. Sedan stötte han fram ett par cigaretter och bjöd både Olsen och radiopolisen.

Han drog några snabba bloss och gick fram till fönstret. Det här var inget de kunde hålla hemligt genom att använda telefonen i stället för radion. Expressen, Aftonbladet och Dagens Nyheter var redan på plats. Han kände igen de olika journalisternas bilar. Kungsgatan var visserligen gågata nu, men tidningarna tog gärna böter för att komma fram så fort som möjligt. Han förstod dem. Journalisterna hade också ett jobb att sköta, även om han förbannade deras påflugenheter när han höll på med något som tog på krafterna och psyket.

– Du, Åke! sade han och vände sig om.

Radiopolisen sken upp. Han hade inte väntat sig att en kriminalinspektör skulle minnas hans namn.

– Jaa, svarade han.

– Kan du stanna här och bevaka rummet till dess teknikerna kommer? Du får inte röra den döde. Berätta för teknikerna att jag lämnar rapport när jag kommer upp på krim. Det finns kulor i väggarna på våningen över. Två av hans. En av mina. Olsen och jag sticker till Kungsholmsgatan.

Åke hade inget emot uppdraget.

– Det gör jag gärna, sade han. Trots sällskapet är det skönare här än i bilen.

Lennart Lindh och Stig Olsen lyckades ta sig förbi journalisterna, men ett par fotografer var påpassligt framme med sina kameror. När de kom ner till bilen tittade Lennart Lindh på Olsen och sniffade.

– Var du nere i soprummet någon gång? frågade han. Jag tycker inte att du luktar värre nu än när vi åkte hit.

Olsen startade bilen och styrde upp förbi Centralen innan han svarade.

– Jag behövde aldrig gå så långt, förklarade han då. Jag fick tag på en städtant som gick och skjutsade sin lilla vagn nere på bottenvåningen.

– Hittade du det du sökte?

– Jag fick tag på delar av ett sönderrivet fotografi och ett kuvert med maskinskriven adress. Brevet var ställt till Erich Schmidt på Carlton. Det ligger i fickan, svarade han och styrde undan en buss som bröstade sig ut från en hållplats utan att använda blinkers. Djävla busschaufförer! De kör som om de ägde hela stan!

Han tog sig förbi och tittade sedan i backspeglarna.

– Ett fruntimmer som körde! tillade han.

– Ett sådant konstaterande med det tonfallet räknas som diskriminering, sade Lindh.

– Vi måste nog gå ner nu, sade kommissarie Kvarnberg.

– Måste Lars-Erik bli kvar länge? frågade Siv Gustavsson.

Kvarnberg gick bort till dörren och vinkade till sig vaktkonstapeln.

– Ja, måste jag det? frågade Lars-Erik Gustavsson. Jag har ju inte gjort något!

– Just nu är det inte jag som avgör den saken, svarade Alvar Kvarnberg. Det är åklagaren som bestämmer. Men det finns nog stora möjligheter att det inte behöver bli så länge till. Som jag sade förut är det en fråga om tid för att kolla upp alla

uppgifter och tidsangivelser. Om det visar sig att Lars-Erik talar sanning, så skall han inte behöva sitta här en minut längre än nödvändigt.

De tog hissen ner och Siv Gustavsson gick sakta ut på Kungsholmsgatan.

Alvar Kvarnberg kom in på första roteln. Sven Lundqvist stötte ihop med honom i korridoren.

– Ursäkta! sade Kvarnberg och hoppade åt sidan.

– Nu är fan lös! ropade Lundqvist.

– Menar du mig? frågade kommissarien.

– Nej, för tusan, sade Lundqvist och missade för första gången på länge att skratta åt ett skämt. Det är skottlossning på Carlton. Och Lindh har ringt och sagt åt Eilert Johansson att sy in Leif Kvartz för förhör. Eilert är på väg för att hämta Kvartz nu! Alla tycks veta något om det här, alla utom jag!

– Jag vet ingenting heller, svarade kommissarien och gick in till sig.

Där satt han en stund och betraktade fläcken som inte gick att tvätta bort från tapeten. Ensamheten på kontoret kändes plötsligt rogivande.

– Fast jag får väl lugna mig, muttrade han. Förr eller senare bör någon komma in och berätta för mig vad det är som händer. Det är ju i alla fall jag som är chef för den här roteln!

Han hade inte suttit mer än ett par minuter förrän telefonen ringde. Det var rotelns sekreterare som i korta drag berättade vad som hade hänt på Carlton.

– Teknikerna är på väg dit, sade hon. När Lennart Lindh

ringde dem påstod han att han hade skjutit Lilly Forsbergs mördare till döds. Han är på väg hit nu, enligt uppgifter från radiopolisen.

Det var verkligen hårresande uppgifter.

– Sade han verkligen det? svarade kommissarie Kvarnberg. Då är det bäst för både honom och oss att han är väldigt säker på sin sak!

– Nja, det var väl inte direkt så orden föll, medgav sekreteraren. Men det var tydligen så han menade i alla fall.

– Jaha, det var ju skillnad det, sade Alvar Kvarnberg något lugnad.

Fem minuter senare hade Stig Olsen och Lennart Lindh kommit fram till Kungsholmsgatan 37. De fann att en olycksbådande tystnad vilade över första roteln.

Sven Lundqvist stack ut huvudet genom sin dörr och han flinade glatt och uppmuntrande när han fick syn på Lennart Lindh.

– Kvarnberg sitter på sitt kontor och väntar besök, sade han.

– Jaha, svarade Lindh. Och vem väntar han på?

– Dig! sade Lundqvist. Han verkar lite syrlig över att bara ha fått tredjehandsuppgifter om de senaste händelserna.

Lindh brydde sig inte om att kommentera den saken. Just nu hade han inget till övers för lustigheter. Han kände sig trött och urlakad när han skildes från Olsen.

– Bäst att jag går in till Alvar, muttrade han. Du har ju ditt att pussla med, Stig!

– Jajamän, det har jag, svarade Stig Olsen och slog sig för innerfickan. Om det är vad jag tror så kommer jag till er som ett skott. Om det blev en miss tänker jag glömma att jag legat i en städvagn och rotat.

Det kom genast ett skratt från Lundqvists dörröppning.

– Skott! Miss! fnissade assistenten. Jag har lagt in lite papper till dig, Lennart. Länsstyrelsen skickade över lite saker som jag tror kommer att intressera dig.

Lennart Lindh nickade en trött bekräftelse. Han knackade på hos Alvar Kvarnberg och klev in redan innan han hunnit få något svar på bankningen.

– Jaså, där är du! sade Kvarnberg. Skulle du vilja vara bussig och berätta för mig vad tusan det är du ställt till med?

– Så gärna, suckade Lindh och sjönk ner i stolen. Folk har skjutit på mig och jag har skjutit tillbaka. Jag träffade bäst!

– Är han död?

– Så död han kan bli! sade Lindh.

– Fy fan! utbrast Kvarnberg och medlidsamheten i rösten gällde dem båda. Det blir en djäkla soppa att reda upp. Det var väl ett klart fall av självförsvaret? Annars kommer tidningarna att fordra ditt huvud på ett fat. Politikerna kommer att dra upp dig på regeringsnivå och... Ja, det kommer de förresten att göra ändå!

Lindh tände sin femte cigarett sedan han lämnade hotell Carlton.

– Det kan knappast bli solklarare, sade han. Det är kanske bäst att jag tar det från början.

– Ja, gör det!

Lennart Lindh tänkte efter i några sekunder för att hitta de formuleringar som var bäst för honom själv.

– Jag åkte till Carlton eftersom taxichauffören Arne Leman uppgav att den Sanoussirökande utlänning som åkt med honom till trakten av Metargatan klev in i droskan där. Jag drog droskförarens beskrivning för portieren som då trodde att den man jag sökte förmodligen var en viss Erich Schmidt, som bott på hotellet sedan i söndags kväll. Då hade han anlant från Tyskland. Det fanns en rumsbeställning för hans räkning. Beställaren var troligen svensk, men det är något som inte kan bevisas annat än genom portierens vittnesmål, och det får bli en senare fråga. Jag skaffade husundersökningstillstånd och gick in på Schmidts hotellrum. Där hittade jag papper som tyder på att Schmidt egentligen heter Josip Mihailovic. Det stämmer ganska väl in med det jag berättade om jugoslaver i närheten av Hamburg, om du minns?

– Ja, jag minns att du nämnde det, svarade Kvarnberg.

– Uppe på rummet hittade jag en öppnad cigarettlimpa som innehöll åtta askar av märket Sanoussi. Under tiden jag var på hotellet fick jag bekräftelse från SKL om att de tagit salivprov på fimparna som hittats i taxin och på fimpen som låg i Lilly Forsbergs lokal. De hade röckts av samma person. Jag begärde aldrig uppgift om blodgrupp hos rökaren, för det tyckte jag låg lite utanför.

– Var inte så djäkla spydig, Lennart, manade Kvarnberg. Jag är inte ute efter din skalp.

– Förlåt mig, Alvar, svarade Lindh. Jag känner mig bara så deppig. Det är alltihop. Jag är inte van att skjuta folk.

– Det förstår jag.

Lindh tänkte efter. Han ville få sin berättelse så kronologisk och sammanhängande som möjligt.

– Under tiden hittade Olsen ett fragment av ett fotografi i papperskorgen. Han fortsatte att leta efter resten tillsammans med en städtant som nyss gjort rent i rummen och tömt papperskorgarna. Han hittade fler bitar och dessutom ett kuvert som han tog i beslag.

Kvarnberg höll upp handen och avbröt Lindh.

– Jag har fått besked om att du skickat efter Leif Kvartz för hörande, sade han. Hur kommer det sig?

– Jag tänkte just komma till det, förklarade Lennart Lindh. Inne i Mihailovics rum hittade jag en fickalmanacka. I den fanns telefonnummer. Det nummer som verkade mest intressant för vår del visade sig gå till Leif Kvartz bilaffär. Det bör åtminstone räcka för att ta upp karlen till förhör.

– Kanske det, sade Kvarnberg och log belåtet.

– Nåväl, jag bestämde mig för att vänta ut den här Mihailovic, fortsatte Lindh. När han kom in blev han först alldeles perplex. Jag berättade vem jag var – tror jag åtminstone – och han undrade vad jag ville. Jag sade som det var, att det gällde det han ställt till med morgonen innan. Då stack han och jag följde efter. Han hade hunnit fram till trappan ner när han drog en Beretta och knallade iväg två skott mot mig. Jag fick upp min lilla kanon och gav igen. Tyvärr träffade jag alldeles för bra.

Kommissarien såg begrundande på sin underordnade.

– Där rök beviset! sade han.

– Kanske inte i alla fall, svarade Lennart Lindh. Jag läste obduktionsutlåtandet i förmiddags. Mannen som ströp Lilly Forsberg tog i ordentligt. Det borde finnas hudfragment under hans naglar, och sådant missar varken tekniker eller rättsläkare. Dessutom har de tillgång till alla hans kläder, utan att ägaren kan protestera. De dammsuger säkert fram något.

– Jag kan tänka mig det, menade Alvar Kvarnberg och nu lät han faktiskt hoppfullare på rösten. Vem skall ta hand om den här gossen Kvartz när han kommer då?

– Det hade jag tänkt göra själv, sade Lindh.

Kommissarien mulnade.

– Du har haft det hetsigt i dag, Lennart, förmanade han. Borde du inte slå ner på takten en aning och låta någon annan ta det förhöret? Du kan sätta dig och läsa rapporter eller bara fundera fram till dess internutredningen kommer igång? Glöm inte att funderandet är A och O inom all polisverksamhet!

Lindh protesterade med en huvudskakning.

– Nej, jag skall försöka ta Leif Kvartz med överraskning, förklarade han. För det första bör han vara lite i obalans när han kommer hit, så jag har tänkt pumpa honom ordentligt med detsamma.

– Jag undrar om det går, sade kommissarien dröjande. Den där Kvartz lär ha is i magen och ett par tre advokater i fickorna.

Det var något som Lennart Lindh också var medveten om.

– Jag vet, instämde han. Och egentligen hyser jag inte några stora förhoppningar om att kunna klämma dit honom. Men jag vill djävligt gärna försöka.

– Du har min välsignelse, sade Alvar Kvarnberg.

Det knackade på dörren.

– Kom in! ropade Kvarnberg.

Stig Olsen gjorde entré. Han balanserade en pappskiva och lade ner den på skrivbordet framför Alvar Kvarnberg och Lennart Lindh.

– Vad sägs? sade han.

På pappskivan låg ett fotografi. Förut hade det varit sönderrivet i små bitar, men nu var det hopsatt igen så att man kunde se vad det föreställde. Några små bitar fattades, men det gjorde ingen skillnad.

Kortet var en nakenstudie – och kvinnan på bilden var Lilly Forsberg!

– Tjusigt! utbrast Lindh. Det binder vår Mihailovic ännu mer vid brottet!

– Det påminner mig om en sak, sade Kvarnberg och knäppte med fingrarna. Det är onödigt att Lars-Erik Gustavsson sitter däruppe och tar upp en plats för folk som bättre behöver den. Jag skall ringa åklagaren och förtälja det nya.

– När Lennart är ute och jagar bovar behövs inga celler, skrockade Stig Olsen. Det räcker med ett fack på Tomtebodavägen.

– Håll käften! fräste Lennart Lindh. Larva dig inte!

Olsen fick besked om att låta fragmentpusslet ligga kvar på

Kvarnbergs bord. Han lämnade rummet tillsammans med Lindh. Just när de stängde dörren hörde de kommissarien tala med åklagaren.

– Jag lämnade upp kuvertet till fingeravtryck, sade Olsen. De kan kanske hitta någonting på det. Däremot tyckte jag inte att det var någon idé att göra det med fotot. Om Mihailovic, eller vad han nu hette, rivit sönder det i så små bitar lär det inte finnas några andra fingrar än hans på flagorna. Och de finns kvar i så fall. Jag har pusslat med pincett.

– Bra, tyckte Lindh och gick in på sitt rum. Varsko mig när Eilert kommer med Kvartz.

Han bläddrade igenom papperen som Sven Lundqvist lagt in till honom. Det var bland annat några dokument från länsstyrelsen, ett par ansökningar om öppnande av porrklubb i Klara och en ölutskänkningsansökan som fått en avslagsstämpel. Till sist kastade han papperen åt sidan och lutade sig bakåt i stolen.

Han hade suttit stilla i närmare en kvart med slutna ögon när Eilert Johansson försiktigt öppnade dörren.

– Upp och hoppa, cowboy, sade han. Jag har hittat den värderade man du ville tala med.

Lindh lät gliringen rinna av som vatten från en gås. Han gäspade och sträckte på sig innan han reste sig från stolen.

– Vad gör Kvarnberg? frågade kriminalinspektören. Har han sett till att Lars-Erik Gustavsson blivit släppt än?

– Ja. Han lämnade besked om det alldeles nyss, förklarade Eilert Johansson. Fast han sitter mest i telefon. Tidningarna

ringer ner honom. De vill veta allt om intermezzot på Carlton. Allvarligt talat så är jag nyfiken själv. Jag kom tillbaka hit för fem minuter sedan och jag har redan fått fyra olika versioner om hur du bar dig åt!

– Du kan få läsa sanningen i mina memoarer, lovade Lennart Lindh. Var har du Leif Kvartz?

– I ett av förhørsrummen tillsammans med Sven Lundqvist, och du må tro att Sven pöser. Han gillar att få frotera sig med kändisar.

Lindh drog efter andan och gick mot dörren.

– Följ med du också, så skall vi ta och frotera den där kändisen så att han märker av det!

Förhørsrummet stank av cigarrök. Direktör Leif Kvartz var en rundnätt, rödbrusig man med dubbelknäppt kostym. Hans grå grisögon plirade vänligt mot polismännen. Mellan prinskorvsfingrarna höll han en stadig Havanna.

Sven Lundqvist slog på bandspelaren när Lennart Lindh och Eilert Johansson kom in i lokalen.

– Leif Kvartz, förmodar jag? nickade Lindh och slog sig ner.

– Det stämmer, sade pösmunken och blåste ett blått moln mot honom. Jag vet inte om vi har blivit ordentligt presenterade.

– Jag heter Lennart Lindh, förklarade kriminalinspektören från Västerhaninge. Jag har en del frågor att ställa.

Kvartz flinade cyniskt.

– Jag svarar gärna på alla frågor jag kan svara på, sade han och rösten lät feminin.

– Det var ju vänligt, tyckte Lindh.

– När min advokat har anlät! sade direktör Kvartz bestämt. Jag har ju rätt till advokat, inte sant?

Lennart Lindh gav mannen en granskande blick och ryckte sedan nonchalant på axlarna.

– Jovisst, svarade han sedan. Fast det är inte så vanligt att man anlitar ett juridiskt biträde när det bara är frågan om ett vittnesförhör.

Direktören askade av cigarren och rynkade pannan. Han var en riktigt bra skådespelare.

– Vittnesförhör? sade han frågande. Brukar man inte hålla sådana i den förhördes hem eller på hans arbetsplats? Ni har tagit er friheten att hämta mig på min firma. Ni har dragit bort mig från viktiga affärer för att föra mig hit. Och sedan har ni mage att kalla det för ett vanligt vittnesförhör. Mina herrar, ni underskattar min intelligens!

– Knappast, suckade Lindh och vände sig till Lundqvist. Har han fått ringa efter advokat?

– Han har inte bett om det förut, konstaterade Sven Lundqvist.

– Det är ingen fara, sade Kvartz pompöst och gungade på stolen. Han kommer i alla fall. När min sekreterare såg vad som hände kontaktade hon honom genast. Han är säkert på väg hit vid det här laget.

Lindh skrattade bittert.

– Så sekreteraren har sina instruktioner? frågade han.

– Just det. En framgångsrik affärsman får inte överrumplas.

– Inte ens när affärerna gäller poseringsflickors liv eller död? sade Lennart Lindh bistert. Eller när det är en affär på tiotusen kronor att plocka hit en lejd mördare från Tyskland för att få en besvärlig person röjd ur vägen?

Leif Kvartz satte sig kapprak i stolen. Han lade ifrån sig cigarren i askkoppen och stirrade stint på Lennart Lindh.

– Jag hoppas ni förstår vad det är ni säger! sade han skarpt. En sådan beskyllning mot en oförvitlig medborgare måste givetvis beivras. Jag skall be min advokat...

– Ja, ja! avbröt Lindh. Men det var inget svar på min fråga.

– Ingen kommentar!

Lindh suckade ohörbart igen. De hörde steg utanför i korridoren och sedan en lätt knackning på dörren.

– Kom in! brummade Sven Lundqvist.

En gänglig man, lika dubbelknäppt som Leif Kvartz, visades in av en av rotelns sekreterare.

– Varsågod, advokat Osterwall, sade hon och stängde dörren bakom honom.

Advokaten såg sig omkring utan att säga något. Han lade ifrån sig sin svarta skinnpöföj på bordet och tog fram ett glasögonfodral ur innerfickan. Sedan han putsat linserna på de tjocka, hornbågade glasögonen och placerat dem på näsan, satte han sig på en ledig stol.

De tre kriminalmännen visste mycket väl vem han var och kändedomen var ömsesidig. Advokat Sten–Olov Osterwall var en känd affärsadvokat med kontor på en av Stockholms dyrare gator. Hans kunnighet i affärsjuridik hade inte hindrat

honom från att med varierande framgång fuska också i brottmålsadvokatur.

Sedan ett par år tillbaka hade han arbetat nästan uteslutande åt Leif Kvartz och Lennart Lindh var säker på att det var ett uppdrag som krävde sin man.

– Ni har fört min klient till er för förhör! sade Osterwall.

– Där tar ni fel, advokaten, sköt Eilert Johansson in. Jag åkte iväg till direktör Kvartz kontor och frågade mycket hövligt om han hade något emot att följa med hit för att bli utfrågad om några saker som bara han kunde känna till!

Advokaten fäste sina falkögon på Kvartz.

– Är det riktigt? frågade han.

– I princip är det riktigt, svarade Leif Kvartz. Fast tonfallet tydde på att jag inte hade något val. Om jag nekat hade jag troligen blivit förd hit med våld.

– Det där är ren spekulatöon, Kvartz, sade Eilert Johansson förmanande. Jag hör inte till dem som hotar folk.

Lennart Lindh dunkade med fingret mot bordsskivan.

– Nu är advokaten här och då kan Kvartz knappast ha något emot att vi ställer våra frågor, sade han.

– Två saker först, sköt advokaten in. Rent principiella sådana förstås. För det första, som hans juridiska ombud måste jag få veta vad saken gäller och för det andra måste jag be er behandla min klient med tillbörlig respekt. Direktör Kvartz, alltså!

– Nej, nu djä... började Sven Lundqvist men avbröt sig när Lindh såg på honom.

– All right, sade Lindh. Frågorna gäller direktör Kvartz samband med en person som heter Josip Mihailovic alias Erich Schmidt. Den mannen kom till Sverige i söndags kväll och i måndags förmiddag anser vi, på rätt betryggande grunder, att han dödade en kvinna på Metargatan 18 i Stockholm.

– Skulle det finnas något samband mellan oss? frågade Kvartz. Är det alla djäkla tidningsskriverier om att jag skulle vara någon sorts centralfigur i en lokal förbrytarmaffia, som fått er att gå på en sådan blunder med öppna ögon?

Lindh förnekade detta med en huvudskakning.

– Vi litar mer på egna undersökningar än på tidningarnas skriverier, svarade han. Jag har träffat Josip Mihailovic i dag...

– Den mannen är död! sade advokaten blixtnabbt. Jag hörde det i radionyhetererna på väg hit. En polis sköt honom på hotell Carlton.

Lindh gav advokaten en lömsk blick. Den upplysningen kom mycket lägligt för direktör Leif Kvartz. Men det var inget att säga om det. Osterwall var mån om att få behålla en klient som betalade honom bra.

– Polisen i den här landet blir bara värre och värre, muttrade Kvartz. Vi lever snart i en polisstat.

– Mihailovic är död, det är sant, sade Lennart Lindh och ignorerade Kvartz inpass. Men i sin ägo hade han en almanacka med numret till den bilfirma som ägs av Leif Kvartz. Dessutom finns där en anteckning som kan tydas till 10 000 kronor. Vad har ni att säga om det?

Leif Kvartz åstadkom en mångtydig åtbörd. Pannan var

rynkad när han såg på sin advokat.

– Förmodligen gällde det en affär, sade han sedan. Jag köper och säljer importerade bilar. Den här mannen, vad han nu hette, tänkte kanske köpa en bil av mig. Att han hade telefonnumret uppskrivet är inte så underligt. Det står i mina annonser i tidningen varje dag! Jag känner inte det minsta till den här saken.

– Och summan?

– Antagligen priset på bilen, svarade Kvartz. Jag för många fordon i den prisklassen.

– Vi hittade också ett kuvert adresserat till mannen på hotell Carlton, envisades Lindh. Adressen var skriven på maskin och som ni vet går skrivmaskiner att spåra.

Kvartz såg på sin advokat och skakade lätt på huvudet.

– Det känner vi mycket väl till, sade advokat Osterwall kärvt innan Kvartz hunnit yttra sig. Även om det kuvertet kom från Förenade Bil- & Motorimporten hade det inte indikerat något kriminellt. Förmodligen har mannen gjort en förfrågan om firmans saluvagnar och bett att få ett skriftligt svar.

– Poststämpeln visar att brevet var avsänt i fredags, alltså innan Mihailovic ens kommit till Stockholm, sade Lindh.

Kriminalinspektören böjde sig sedan fram och viskade något i örat på Eilert Johansson. Kollegan reste sig och lämnade rummet.

– Varifrån kommer den här presumtive mördaren? frågade advokaten.

– Från Tyskland, svarade Lindh.

Osterwall slog ut med händerna i en gest som om denna upplysning skulle förklara allt.

– Se där! sade han. Direktör Kvartz har internationella förgreningar inom bilhandeln. Den här mannen kan ha gjort en förfrågan hos firmans representant i till exempel Hamburg innan han reste, och då bett att få svaret tillsänt sitt hotell här.

Eilert Johansson kom tillbaka. Han hade pappskivan med det hoppusslade fotografiet med sig. Ovanpå låg en glasskiva som skydd.

– Titta på det här, sade Lindh. Känner ni igen det, Kvartz?

– Direktör Kvartz! mumlade advokaten.

Leif Kvartz trutade med munnen och skakade sedan förnekande på huvudet.

– Jag har aldrig sett det förr, svarade han. Men nu är jag inte sådan att jag går omkring och lägger franska kort på minnet. Jag är inte så intresserad av det sexuella. Bilaffärer är mer min melodi!

Lars-Erik Gustavsson kom ut på Kungsholmsgatan. Han hade nästan lika svårt att förstå att han var fri som han haft att begripa att han blev misstänkt och anhållen för mord. Han stod kvar i porten en god stund och såg åt båda hållen.

Plötsligt öppnades dörren till ett kafé lite längre ner på gatan och en kvinna kom rusande.

– Lars-Erik! ropade hon. Tack gode Gud att du fick komma ut! Han sprang fram mot henne.

– Siv! sade han med något tjockt i halsen. Älskade lilla Siv! De kramade varandra och stod hårt omslingrade en lång

stund. Andra flanörer på Kungsholmsgatan tittade irriterat på dem. Det låg något osvenskt i att stå på allmän plats och kramas. Om man såg något sådant under en semester på Mallorca eller Kanarieöarna kunde det vara förlåtet, men det var ju en helt annan sak. Det här var Stockholm och här i den svenska huvudkommunen var man van vid att folk uppförde sig anständigt.

Utom på sexklubbarna, men det var också en annan femma. Där fick man betala för att titta på sådant och detta förändrade saken.

Paret Gustavsson gick tätt tryckta intill varandra.

– Jag skall försöka vara snäll mot dig, sade Siv. Vi skall inte gräla mer.

– Nej, svarade Lars-Erik. Aldrig mer! Vi skulle kanske kunna flytta från Skärholmen...

De kom ner i tunnelbanan och Siv löste biljetter åt dem båda. Lars-Erik klappade lätt på kavajen. Något putade ut i innerfickan.

– Vi måste stanna till i Bredäng, sade han. Jag har en kvartering vodka som inte är min.

Hon log mot honom och plötsligt tyckte Lars-Erik att han aldrig sett henne så vacker förr.

– Vi tar hem den till oss i stället och firar att du fått komma hem, föreslog hon. Du kan köpa en ny åt honom nästa löning. De bytte tåg vid Slussen.

Advokat Sten–Olov Osterwall reste sig och stoppade tillbaka

glasögonen i fodralet. Han placerade omständligt fodralet i innerfickan och tog upp skinnportföljen. Den satte han lika noga under armen. Sedan harklade han sig.

– Som ni ser, sade han, så har min klient på ett fullt tillfredsställande sätt kunnat förklara och klargöra allt ni frågat honom om. Om ni inte har några fler frågor i det här... hm... vittnesförhöret, skulle jag vara tacksam ifall vi får lämna er!

– Varsågod, suckade Lennart Lindh. Ni hittar kanske ut själva?

– Det klarar vi nog, sade advokaten och trippade ut med sin klient i kölvattnet.

Lindh lutade huvudet i händerna och stirrade ner i bordet.

– Djävlar! skrek han trettio sekunder senare.

– Vad hade du väntat dig? frågade Eilert Johansson misslynt.

Lennart Lindh stirrade upp på sin kollega.

– Om inte advokaten hunnit lyssna på nyheterna så att han kunde berätta att Mihailovic var död, skulle jag kanske ha kunnat skrämma Kvartz till några medgivanden, sade kriminalinspektören. Ett avskum som bilhandlaren borde inte få sitta här och driva med polisen! Inte när vi vet vad han har för sig!

– Om han hade medgett något, hade han tagit tillbaka det så fort han fått veta att Mihailovic är död, försökte Eilert.

Lennart Lindh ville inte lyssna på det örat.

– Om jag bara fått ur honom ett enda litet ord så hade jag haft honom snärjd, sade han. Några smått försåtliga frågor,

och han hade pratat bort sig. Han hade snackat in sig på minst tio år, och då hade vi fått tid på oss att nysta i hans affärer så att han fått tio till när han kommit ut!

Eilert Johansson lade händerna på kamratens axlar.

– Nu låter du känslorna få för stort spelrum, förmanade han. En polis skall vara kall och objektiv!

Lindh dunkade näven i bordet.

– Det är förbannat lätt att säga! röt han ilsket. Jag har löst ett fall. Fel av mig! Vi har löst ett fall! Vi har hittat en mördare och därmed låter världen sig nöja. Men sådana mördare som Mihailovic skulle inte finnas om det inte fanns en förlängning uppåt. Jag tycker att vi har misslyckats, Eilert!

Eilert Johansson satte sig ner och tände två cigaretter. Han räckte den ena till Lennart Lindh.

– Vi har i alla fall gjort så gott vi kunnat, sade han.

– Ibland räcker tydligen inte det, tyckte Lennart Lindh och drog ett djupt halsbloss.

Han reste sig upp från stolen och rundade bordet för att komma till fönstret. Genom rutan hade han utsikt över gatan utanför. Han såg advokaten och direktör Leif Kvartz komma ut ur byggnaden och gå fram mot ett lyxåk som stod parkerat lite längre bort. De pratade, skrattade och gestikulerade.

Lindh kände passivitetens hat glida som på valla genom ådrorna. När de två männen kom fram till bilen öppnade advokaten dörren för att kliva in och sätta sig bakom ratten. Leif Kvartz dunkade honom i ryggen och sade något.

Advokaten skrattade och kastade över bilnycklarna till Kvartz.

Sedan rundade han bilen för att sätta sig på passagerarplatsen i framsätet. Kvartz bollade med nycklarna och gick ut i gatan.

Han höll på att öppna dörren när den stora röda bussen väjde för ett cyklande barn.

Lindh kunde höra de skrikande bromsarna ända upp till den våning där han stod. Han slöt ögonen och bad till Gud att bussen skulle ha kört över Leif Kvartz. Dödat honom! Kastat honom i gatan och manglat honom med alla fyra hjulen.

Sedan öppnade han ögonen igen. Kvartz hade satt sig vid ratten. Det pruttade fram vit rök ur avgasröret, sedan blinkade körriktningsvisaren och bilen sögs upp av trafiken.

Lennart Lindh försökte analysera sig själv.

Det måste vara något fel när man känner ett sådant hat, tänkte han. Men det finns ju inom mig, och då kan det väl inte vara så fel...

Lennart snurrade på klacken och gick mot dörren.

– Kom nu, grabbar, sade han. Vi har lite mer att pyssla med i dag.

Han hade suttit inne på sitt rum, rökt och stirrat i taket i nästan tjugo minuter när Stig Olsen kom in och såg besviken ut. Assistenten kastade ett kuvert på Lennart Lindhs bord.

– Inga vettiga fingrar på det, sade han. Inte någonting alls utom ett par tryck som hörde hemma hos Mihailovic.

Lennart Lindh tittade argt på kuvertet och kastade det sedan på den pappersbunt som Lundqvist lagt in till honom tidigare.

Jag borde städa bort alltsammans, tänkte han.

Men han orkade inte ens röra papperen. Nere i magen kändes det som om gaser höll på att bygga upp ett tryck. Han svalde några gånger och försökte ta sig samman. Det hjälpte lite.

När han lugnat ner sig en aning kom frossan tillbaka som en överraskande, illavarslande minnesbild. Han återupplevde plötsligt situationen på Carlton. Håren reste sig på nacke och armar.

– Du ser inte ut att må så bra, konstaterade Olsen.

– Det är inget fel på mig, grymtade Lindh.

Han var på väg ut för att hämta ett glas vatten när han stötte ihop med Sven Lundqvist utanför toaletten. Kollegan var lika uppåt som vanligt. Han hade tydligen redan glömt förtreten med Leif Kvartz.

– Har du hunnit titta i papperen som jag lade in? frågade han med ett glatt leende.

– Varför skall jag titta i dem nu? svarade Lindh. Fallet är ju officiellt uppklarat.

– Surpappa, sade Lundqvist. Såg du inte bilden på flygplanet som Greken köpt? Ett sådant skulle man ha. Då vore det bara att sticka till Bromma och lyfta. Kanske ner till Polen... Där finns det gott om brudar.

– Jag har fått nog av brudar, svarade Lennart Lindh och lät det rinna ur kranen för att vattnet skulle bli kallt. De jag har träffat de senaste dagarna har antingen varit döda eller också hysteriska för att deras gubbar är ute och super med jobbarpolare.

Han hade helst velat ta det lugnt resten av dagen, men en halvtimme senare satt han och Olsen i en bil på väg till Vasa-stan. En inneboende hade klått upp sin hyresvärd riktigt ordentligt. Hyresvärden hade blivit rätt så illa skadad i handgemänget. Han fick föras till sjukhus.

Gärningsmannen var för full för att kunna förhöras, men det fanns gott om vittnen till det inträffade. Vittnena var också mer eller mindre berusade. Efter drygt två timmars arbete hade kriminalmännen bilden klar för sig och kunde återvända för att skriva rapport om saken.

De mötte Alvar Kvarnberg i korridoren.

– Du, Lennart, sade kommissarien. Jag har inte fått någon skriftlig rapport om det som inträffade på Carlton. Vill du se till att det kommer en sådan till mig?

Lennart Lindh visste att det var en viktig sak, men han var inte säker på att han skulle orka med det just nu. Det fanns alldeles för många rädslor och känslor med i sammanhanget.

– Det skall jag visst ordna om, svarade han. Kan jag få frist till i morgon?

Kommissarien tvekade. Den rynkade pannan tydde på svårartad inre strid.

– Åklagaren vill ha den så fort som möjligt, sade Kvarnberg. Men, ålrejt, han kan få vänta. Jag hörde att Kvartz var omöjlig att fjälla.

– Ja, han fick hit den här Osterwall, svarade Lindh.

– Är du säker på att Kvartz är vår man? frågade Alvar Kvarnberg försiktigt.

– Jag lutar mest åt det hållet, svarade Lennart Lindh. Men jag ger snart fan i alltihop. Allting är så meningslöst. Det är bara småbovarna man klarar av att klämma åt. Alla andra skaffar slipade advokater och sköter brott som en djävla livsmedelsaffär. Det går inte att komma åt dem.

– Så känns det ibland, instämde Kvarnberg.

Lennart Lindh gick in på sitt rum och satte ett rapportformulär i maskinen. Pekfingervalsen hade gått i några minuter när Stig Olsen steg på utan att knacka först. Han såg glad ut.

– Vad är det nu då? frågade kriminalinspektören.

– Det verkar som du gjorde ett bra jobb på Carlton, relaterade Olsen. Enligt preliminärreporten från teknikerna hittade de hudavskrapningar under naglarna på Mihailovic. De kommer från Lilly Forsbergs hals. I en ficka fanns det dessutom hårstrån som visade sig komma från Lilly. Vi kan nog ställa undan den pärmen nu.

Lindh stirrade ner på papperet. Naturligtvis hade han stavat fel på ett ord och någon hade knyckt flaskan med Tippex.

– Kanske det, sade han.

KAPITEL SEX

TISDAG KVÄLL

Klockan var tio över sex när Lennart Lindh lämnade sitt arbete och körde söderut mot Västerhaninge. Kvällstidningarnas löpsedlar flaggade nästan svarta från kioskerna. Man kunde tro att tredje världskriget brutit ut.

ELDSTRID PÅ HOTELL förkunnade Expressen.

BLODIG STRID I CITY menade Aftonbladet.

Det verkade vara en spännande händelse som aftontidningarna hade att berätta om, men på något sätt tyckte inte Lennart Lindh att saken rörde honom i ryggen.

Han hade något att grubbla på, ett grubblande som fanns med honom hela vägen hem. Något som han hade sett och som inte passade in med hans tidigare tankegångar. Han försökte förgäves komma på vad det var.

Han kom hem till sitt radhus i Västerhaninge fem i sju.

– Vad blir det till middag, Elsy? ropade han från tamburen.

Jonas kom rusande och han kramade om sonen ordentligt innan han ställde ner honom på golvet igen. Elsy stack ut huvudet genom en av dörrarna till köket.

– Köttbullar med lingonsylt, sade hon. Av lingonen vi plockade i Värmland.

Han hängde av sig rocken och gick in i köket. Just nu verkade Värmland så avlägset. Lugnt och fridfullt. Det enda blod som spilldes där var den där tisdagen för två veckor sedan när han spikade sig på tummen.

– Det skall bli gott, sade han.

Elsy såg allvarligt på honom.

– Jag hörde om skottlossning på radion? sade hon frågande.

Han kunde inte ljuga för henne.

– Det var jag, sade han.

Köttbullar med lingonsylt var en av hans älsklingsrätter i vanliga fall. I dag kunde han knappt få i sig någonting av portionen på tallriken. Han gick in i vardagsrummet med kaffekoppen och slog på teven. Rapport kom in i rutan. De körde nästan hela programmet om lokaliseringpolitiken. Inte ett ord om skottlossningen. Han kände sig nästan tacksam mot dem.

Han var alldeles för trött för att se teveprogrammet till slut. När Elsy tvättat sig och borstat tänderna, och kröp ner bredvid honom i dubbelsängen på andra våningen, sov han redan. Först suckade hon besviket, men så gav hon honom ett överseende småleende och tog sin olästa tidning.

Lennart sov illa. Han kastade sig fram och tillbaka. Sömmen pinades av underliga dödsbilder. Gång på gång sköt han mannen i trappan på Carlton och varje gång flöt det mer blod.

Klockan var nästan elva på kvällen när han satte sig upp i sängen. Elsy såg förvånat på honom. Kallsvetten porlade i hans panna.

– Drömde du illa? frågade hon.

Han stirrade framför sig, tomt som om han inte såg något.

– Nej, nej! Det var inte det, mumlade han otydligt. Fan, jag har haft fel hela tiden! Jag har haft fel hela tiden...

Lennart klev upp ur sängen och hittade bara den ena tof-feln. Med en grymtning skyndade han ner till hallen och grep telefonen.

Stig Olsen svarade på fjärde signalen.

– Hallå? sade assistenten med sömndrucken röst.

– Stig! Det var inte Kvartz!

– Vad fasen snackar du om? morrade Olsen i andra änden. Ta det om igen och långsammare. Du väckte mig nämligen.

Lennart Lindh letade efter en cigarett, men så kom han på att han hade pyjamasen på sig. Han ropade upp till Elsy. Hus-trun hade redan fattat situationen och kom nerför trappan med en tänd pinne som hon räckte honom. Han nickade ett tack till henne och åstadkom ett snett leende.

– Lennart? Är du kvar? skorrade Olsen i luren.

Lennart tryckte bakelituluren mot axeln och drog ett djupt bloss på cigaretten.

– Ja, jag är kvar! Det var inte Kvartz som låg bakom mordet på Lilly!

– Jag hörde att du sade det, raspade Olsen och sedan hör-des skrapet av en tändsticka mot ett plån. Vad tänker du göra åt den saken nu?

– Vi skall ut i natt, du och jag, Stig!

– Äh, lägg av, va.

Lennart Lindh hade redan sparkat av sig pyjamasbyxorna och höll på att knäppa upp jackan.

– Du hör vad jag säger! Det tar mig en halvtimme att åka in till Kungsholmen härifrån. Vi ses uppe på roteln då!

Han kastade på luren innan Stig Olsen hann protestera mer. Sedan klädde han sig snabbt.

– Är det här verkligen nödvändigt, Lennart? frågade Elsy när han stod vid dörren.

– Ja, det är alldeles nödvändigt, svarade hennes man. Sitt inte uppe och vänta på mig. Det här kommer troligen att ta hela natten. En bit in på morgondagen också, är jag rädd.

Det var på vippet att han inte fick igång bilen trots att han chokade den ordentligt. Han bestämde sig för att ställa in den i garaget i fortsättningen om den kyliga väderleken tänkte hålla i sig.

Lennart Lindh var före Olsen uppe på krim. Han närmast kastade sig in på sitt kontor och tände lyset. Händerna dar-rade en aning när han tog fram papperen som Lundqvist hade lagt in. Han bet ihop tänderna och hoppades att han inte hade drömt. Han fick inte ta miste nu!

Där hittade han det.

En ansökan om utskänkningstillstånd. Bredvid det lade han kuvertet som Olsen plockat åt sig på Carlton.

Det stämde. Det stämde så väl att det var synligt för blotta ögat. Samma skrivmaskinsstil och dessutom hade alla a:n en tendens att hoppa upp över den övriga texten.

Lennart Lindh satt fortfarande och såg på papperen när

dörren längst borta öppnades och han hörde steg närma sig genom korridoren. Olsen kom in genom den öppna kontorsdörren.

– Titta på det här! sade Lennart innan Stig Olsen hunnit öppna munnen. Ringde jag kanske och väckte dig i onödan?

Olsen satte sig på skrivbordskanten med huvudet i ena handen och det avslagna ölanhållandet i den andra. Han såg en stund på båda papperen utan att säga något. Sedan räckte han dem tillbaka till Lindh.

– Du har alldeles rätt, sade han.

Lindh klappade handflatan i skrivbordsskivan.

– Det här låg mitt framför näsan på mig i ett par timmar i eftermiddags, grymtade han misslynt. Jag såg det bara inte! Men det får andra funderingar att falla på plats. När jag satt uppe på Carlton grunnade jag över hur det kom sig att allt pekade så förbannat entydigt på Leif Kvartz. Det var nästan för bra!

Stig Olsen höll med.

– Vad gör vi åt det nu då? frågade han.

– Ringer Alvar Kvarnberg, sade Lindh.

– Det går inte, svarade Olsen. Han har gett sig av till Visby. Där har de en kongress av något slag. Rikspolisstyrelsen skall berätta varför krim inte kan få några anslag.

– Det vet väl alla varför!

– Inte jag.

– Nu är du fånig, Stig. Det blir inga pengar över sedan ordningspolisen fått nya batonger och vattenkanoner och be-

fäl med majors rang. All right. Kvarnberg är inte här. Då får vi köra efter instruktionsboken.

Stig Olsen skrattade till lite.

– Den där biten om att en bra polisman måste kunna ta egna initiativ?

– Just den! Var det du som hade rapporterna om Lillys förflutna?

– Ja.

– Du nämnde någonting om att ordningen hade plockat in henne efter ett bråk på en porrklubb i Klara. Kolla vad det var för klubb. Sedan tänker nöjeslystne Lindh ta med dig ut på nya dåligheter!

Lennart Lindh hann röka upp en hel cigarett innan Olsen kom tillbaka och viftade med ett papper.

– Den heter Pisa, sade han. Ligger på Klara Porra.

– Pisa? skrattade Lindh. All right, då åker vi dit och ser om vi kan få någon lutning på tornet.

Han antecknade några stavelser med tryckbokstäver i sitt block, slet ut sidan och stoppade den i bröstfickan. Sedan lämnade de huset genom porten Bergsgatan 50. De åkte i Stig Olsens bil. Även om krimbilarna var civila var det alldeles för många som kände igen dem och kunde nummerplåtarnas bokstäver och siffror utantill.

Bertil Jansson öppnade dörren.

– Lars-Erik! sade han. Gud, vad jag har väntat på dig. Du är ett helt dygn försenad. Har du kvartingen med dig?

Lars-Erik Gustavsson hickade till och sedan skakade han buttert på huvudet.

– Nej, svarade han urskuldande. Sivan och jag drack ur den. Det var meningen att vi skulle fira. Du skall få igen den nästa löning. Men vi blev ovänner igen. Hon började fråga mig om ett fruntimmer som jag råkade hälsa på i går morse. Hon lovade att inte dra upp den saken, men när hon fått ett par groggar i sig kunde hon inte låta bli. Så vi blev osams igen. Kan jag få slagga hos dig, Bertil?

Bertil Jansson släppte in Lars-Erik och stängde dörren bakom honom.

– Det är klart att du får slagga här. Vad skall man med kompisar... Jag har förresten egen sprit hemma, så du kan få en grogg också, sade kamraten. Du... det kom snutar hit i går och frågade efter dig.

De kom in i köket. Bertil Jansson tog ner ett glas ur skåpet och hällde upp renat i det innan han räckte det till kamraten.

– Jag vet, svarade Lars-Erik. Det där om snuten, alltså.

– Skål! Vad är det för fruntimmer du snackar om?

– Siv?

– Nej, den där andra som du hälsade på. Har hon möjligen en väninna?

Lars-Erik hällde i sig spriten och gjorde en grimas. Det fanns inget groggvirke.

– Det är inte klokt, mumlade han. Här går man för att få sig ett till vänster. Skål! För första gången på hur djävla länge som helst och så ramlar man på ett dött fruntimmer!

– Dött?

– Javisst, lallade Lars-Erik och räckte fram glaset för påfyllning. Ge mig lite till, Bertil, jag behöver det! Det var så här, förstår du... Skål...

Lokalen var liten, mörk och rökig. När de vant sig vid dunklet därinne kunde de skymta biograffåtöljerna som stod på golvet framför den minimala scenen. Det var halvfullt med folk därinne. Alla var män. På en duk uppe i ena hörnet visades en porrfilm. En blondin gjorde sitt bästa att äta upp ett manligt organ.

För att komma in hade de betalat femtio kronor var till en liten tuggummituggande flicka i nästan inga kläder alls. Det ingick en lättöl i priset.

De stod en stund, tittade på filmen och smuttade på lättölen. Stig Olsen ställde ifrån sig sejdeln på den korta bardisken och gick bort mot en trappa till höger om den lilla scenen.

Han kom tillbaka efter en kort stund och drog Lennart Lindh i rockärmen. De tog sina glas och slog sig ner vid ett par små runda bord. Olsen lutade sig fram för att kunna överrösta Tom Jones som från grammofonskiva brunstvålade bakom orgien på filmduken.

– Kan du gissa vad jag så där nere? uppfattade Lindh att han sade.

Eftersom Lindh omöjligt kunde ana detta skakade han på huvudet.

– Jag kom mig inte ens för att gå på muggen, sade Stig. Det står några spånskivor lutade mot väggen där. Samma sort

som hänger i skyltfönstren utanför ingången! Med bilder på. Jag har sett en av bilderna förr – fast på ett mindre kort. Och det var sönderrivet!

Lennart Lindh satte ner ölsejdeln med en duns.

– Det måste jag se, sade han och började resa sig.

– Fotografiet finns inte kvar, log Olsen. Jag har bilden i innerfickan. Man kan aldrig bli en bra polis om man inte har lärt sig att stjäla!

Det höll Lindh med om, åtminstone ibland.

– Jag skall höra om chefen finns här, sade han och nu reste han sig helt och hållet.

Mitt emot baren fanns en liten dörr med skylten Privat. Lennart Lindh knackade och öppnade dörren. I en fåtölj därinne satt en småväxt, svarthårig man i tjugoårsåldern. Han hade lagt upp fötterna på ett skrivbord och läste i en utländsk tidning. Han tog inte ner fötterna fast han fick besök.

– Du har gått fel, sade han på bruten svenska. Toaletten ligger nedanför trappan därinne.

– Jag har inget ärende till muggen, svarade Lindh samtidigt som han tog in hela rummet med blicken. Jag vill träffa Georgiou.

Ynglingen gjorde en nonchalant gest som avslutades med en axelryckning.

– Georgiou är inte här i kväll, svarade han. Det är tisdag. Han är aldrig här på tisdagarna. Då är han på grekiska klubben. Vill du honom något kan jag framföra det när han kommer tillbaka.

Lennart Lindh var påstridig nu.

– Jag måste träffa honom personligen, sade han. Det är viktigt.

Den svarthårige betraktade inkräktaren ordentligt för första gången. Det kom misstänksamhet i blicken och han rynkade pannan.

– Känner ni varandra? frågade han.

– Han har säkert hört talas om mig, svarade Lennart Lindh och tackade sin skapare för att den bild av honom, som Expressen lyckats få med i en sen upplaga, var både gammal och suddig. Var ligger grekiska klubben?

– Sveavägen.

Lennart Lindh klev fram till den gamla skrivmaskinen som stod på bordet bredvid ynglingens fötter. Han tog ett papper ur bunten bredvid och skruvade in det i valsen.

– Dra adressen och namnet, sade han.

Ynglingen rapade upp allt han visste och Lindh skrev ner informationerna på maskinen. Han vek ihop papperet och stoppade det på sig. Grabben rörde sig knappt. Plötsligt blev Lindh på det klara med att den unge mannen var lätt narkotikapåverkad. Troligen av hasch.

Han lämnade det privata kontoret och vinkade till sig Olsen. De lämnade Club Pisa. Den lättklädda flickan vid ingången såg förvånat på dem.

– Skall ni gå redan? sade hon. Det är striptease om tio minuter och om en timme blir det live show.

– Vi kommer kanske tillbaka, svarade Lennart Lindh.

Olsen hade parkerat bilen mitt emot postens giroingång. När de satt sig i den tände Lindh innerbelysningen och tog fram papperet med den maskinskrivna adressen. Han log.

– Titta på det här, sade han och räckte arket till Olsen. Det var Greken hela tiden!

Olsen såg det också. Till och med utan jämförelsematerial kunde han svära på att det var text från samma skrivmaskin som spökat tidigare.

– Vart åker vi? frågade han.

– Till den här adressen.

De hittade en ledig parkeringsplats alldeles utanför ABF-huset och gick in. Den grekiska musiken välldes emot dem redan i trappan. Bozoukins drillar överröstade de övriga instrumenten.

De fick syn på mannen vid ett av fönsterborden. Både Lennart Lindh och Stig Olsen kände igen honom med detsamma. Han hade klarat sig från anhållanden, men det betydde inte att det saknades foton av honom uppe på krim.

Georgiou Kazakios, alias Greken, satt inte ensam. Han hade en grovhuggen man vid sin sida. Lennart Lindh gav Stig Olsen en blick innan han började gå mot bordet. Stig visste precis vad blicken betydde.

Var försiktig!

Kazakios tittade upp när Lindh kom fram. Det var en liten, spenslig man i övre fyrtioåren. Det bruna ansiktet var fårat och ett ärr från ena örat ner mot kinden berättade om att mannen inte varit främmande för våld i sina dagar. Nu satt

han emellertid som spindeln i nätet och behövde inte utöva våldet personligen. Han hade gorillor till det. En av dessa satt mitt emot honom.

– Georgiou Kazakios? frågade Lennart Lindh som hunnit läsa på den svenska stavningen av namnet från lappen han hade i bröstfickan.

Greken nickade.

– Det är jag, svarade han.

Lindh presenterade sig och visade identitetskortet.

– Jag har en del frågor, sade han. De gäller henne!

Han lade fram fotografiet som Olsen tagit utanför toaletten i porrklubbens källare. Greken rynkade pannan.

– Vad har jag med henne att göra? frågade han.

– En hel del, svarade Lindh. Hon var din... hm... egendom en gång för något år sedan. Sedan bröt hon sig loss och började jobba på egen hand. Jag känner inte till alla turerna, men du ansåg till sist att du måste mörda henne. Anledningen skall vi säkert kunna komma fram till med gemensamma krafter. Och du tog hit Josip Mihailovic att göra jobbet!

Greken hade långsamt rest sig upp under Lindhs monolog.

– Det är lögn! sade han och vitnade under det bruna pergamentet.

– Är det? frågade Lindh ironiskt. Du trodde att vi skulle sätta dit din konkurrent Leif Kvartz för mordet. Det var snyggt uträknat, men det höll inte. Det föll på kuvertet med meddelandet till Mihailovic. Kuvertets adress var skriven med den maskin du har stående på Club Pisa!

Greken slog ut med armarna i en mycket sydeuropeisk gest.

– Det här är hypoteser, sade han. Jag vill ogärna diskutera saken här, bland mina vänner på klubben. Kan vi gå till mitt kontor?

Lindh skakade allvarligt på huvudet.

– Vi kan åka till Kungsholmsgatan, bestämde han. Där har jag en del saker som jag både vill visa och tala om!

Greken uttalade ett par snabba fraser till mannen mitt emot.

– Tala svenska! befallde Lindh.

Kazakiros log och nickade.

– Naturligtvis, svarade han. Jag berättade bara för min vän att vi skall gå härifrån.

De två männen reste sig och började gå mot trappan ner till garderoben. Olsen och Lindh fick sina överrockar först och väntade medan grekerna krängde på sig sina ulstrar.

Allt gick mycket snabbt när de kom ut på Sveavägen.

Mannen i Grekens sällskap tvärstannade plötsligt. Han kastade ut sina långa armar och hindrade Lennart Lindhs och Stig Olsens väg. I samma ögonblick började Greken springa därifrån.

Stig Olsen drog sin pistol.

– Stopp, för helvete! vrålade Lindh. Använder du den där här och nu sitter du på pottan för tid och evighet!

Själv slog han ut med näven och träffade Grekens gorilla i bröstet. Den storväxte mannen skakade bara på sig. Sedan slog han tillbaka. Hans knytnäve träffade Lennart Lindh bakom örat och skickade honom mot bokhandelsskyltfönstret intill.

Han dunsade in i rutan. Den höll, men han hörde hur tjuvlarmet kopplades på inne i butiken.

Stig Olsen hade stoppat ner pistolen igen och var inbegripen i ett vilt handgemäng med Grekens livvakt. Men Olsen var liten jämfört med den grovhuggne mannen. Han kom aldrig så nära att han kunde koppla ett grepp.

En svartvit volkswagenbuss längre norrut på Sveavägen saktade farten. Den tvärstannade utanför ABF-huset. Lennart Lindh var i fullt språng på väg efter Greken. Kriminalinspektören hade tagit chansen att komma förbi medan gorillan var upptagen med att mörbulta Olsen.

Greken hade rusat upp längs första tvärgatan till höger. Just som Lennart Lindh rundade hörnet såg han en bil svänga ut från trottoarkanten och försvinna upp mot Drottninggatan. Han svor högt och ökade farten.

Någon ropade bakom honom men han vände sig aldrig om för att se efter vem det var. Nästa sekund kände han något hårt mot ena axeln. Den förlamades och det gjorde också hela armen. Lennart Lindh vrålade av smärta och snurrade runt. Han stirrade in i ett ungt ansikte som tycktes vara förvridet av raseri. Sedan träffades han över halsen av ett batongslag.

Lindh sjönk ner på knä, oförmögen att tala.

Den unge polismannen slog till igen och träffade Lennart Lindhs överarm. Längre ner i backen mot Sveavägen kom ytterligare en polisman. Lindh försökte säga något men slaget mot halsen hade gjort honom stum.

När han gjorde en rörelse för att sticka in handen innanför kavajen för att ta fram identitetskortet fick han en spark i bröstet av en grov polisso.

– Försök ingenting, gubbe lilla, sade den uniformerade polismannen. Du skall vara glad att det inte gick dig värre än så här. Du får nog ditt i alla fall. Gör det inte värre för sig. Våldsamt motstånd mot polis kommer att kosta dig tillräckligt.

Lennart Lindh låg kvar på den kalla trottoaren och flämtade. Polisen höll honom kvar med foten mot bröstet. Talförmågan började långsamt återkomma. Först bara som några väsningar, men sedan lyckades han få fram ord.

– Djävla idiot! pep han. Nu kom han undan... Jag är polis!

Det verkade inte som om den uniformerade hade hört honom. Han stod där med batongen beredd ifall Lindh skulle göra några hastiga rörelser. Sedan var den andre i bussbesättningen framme.

– Jag fick han, sade mannen som höll foten på Lindhs bröst. Jag fick han allt!

Nu hörde Lindh att polisen talade småländska. Den nyanlände böjde sig ner och kopplade ett grepp om Lennart Lindhs arm. Sedan hjälptes de åt att slita upp honom på fötter. Kriminalinspektören skrek av smärta. De höll på att bryta av honom armen.

– Lagg av! vrålade Lindh. Hörde ni inte att jag är polis?!

Nykomlingen släppte taget.

– Vad säger du? sade han.

– Jag är polis, för fan! Jag kan bevisa det också!

Smålänningen fick något stelt i blicken. Han häktade fast batongen i bältet. Han såg helt plötsligt ut att längta efter en alldeles vanlig demonstration där man kunde puckla på folk och veta att de bara var vanligt långhårigt drägg.

Lindh fick fram poliskortet. I samma ögonblick ropade polisbefälet nerifrån Sveavägen till sina män att komma tillbaka.

– Ursäkta då, mumlade smålänningen lågt. Jag visste...

Lindh borstade av sig. Nere i backen kom Olsen med långsamma steg.

– Hälsa Carl Persson, mumlade Lindh.

Så var Olsen framme. Den ene av konstaplarna gjorde en smått generad honnör innan han återvände ner till piketbussen. Lennart Lindh skakade på sig. Hela kroppen ömmade efter batongslagen.

– Jag börjar begripa folk som säger att vi har en brutal polis i Sverige, muttrade han lågt.

– Vad sade du? frågade Olsen.

– Ingenting! Men den djävla Greken kom undan! Vad hände med hans kumpan?

– Jag lyckades övertyga polisbefälet i bussen att han skulle sys in, förklarade Olsen. Det såg ut som om de två andra tänkte klå upp dig!

– Den ene gjorde det! svarade Lindh bistert. Men det är inte problemet just nu. Hur fan skall vi hitta Greken igen?

– Club Pisa kanske?

– Kanske.

De skyndade till Olsens bil. När de passerade Hötorget knäppte Lindh till med fingrarna.

– Vad skulle du göra om du var i Grekens kläder? frågade han.

Olsen svarade inte med detsamma. Han skakade fram en cigarrett och tände den omsorgsfullt. Sedan blev han tvungen att stanna för rött ljus.

– När jag sitter upp till halsen i ett mord och håller på att bli avslöjad? sade han sedan. Jag skulle försöka försvinna ur landet så fort som möjligt, innan polisen hinner skrapa ihop tillräckligt med resurser för att fånga mig.

– Det är precis vad jag själv funderar på, svarade Lennart Lindh. Jag kom på en sak som Sven Lundqvist sade i dag på eftermiddagen. Greken har ett privatflygplan på Bromma. Tror du att han kan ha gett sig av dit?

Stig Olsen väjde undan för en sten som någon slängt ut i gatan.

– Inte alls otänkbart, menade han. Killar som Greken sätter nog inte in sina förtjänster i Stockholms Sparbank. Han har dem säkert placerade någonstans utomlands. I Schweiz eller hemma i Grekland. Och han har säkert råd att lämna kvar det han eventuellt har utestående här i Stockholm.

– Det tror jag också. Kan han ta sig in på Bromma flygplats hur som helst vid den här tiden på dygnet?

– Knappast. Grindarna är nog stängda. Han måste in genom hallen i så fall. Skall vi åka dit?

– Ja.

Stig Olsen trampade gasen i botten. Hastighetsmätaren började pendla upp över nittiostrecket när bilen passerade under Essingeleden i riktning mot Tranebergsbron.

– Du... Lennart, sade han. Jag har faktiskt en känsla av att vi kan hinna före honom till flygplatsen, ifall det är dit han är på väg. Han måste väl ta med sig lite prylar om han skall resa bort.

– Ja, och jag förbannar mig själv för att jag inte försökt att lokalisera honom bättre. Karlen är ju inte ordentligt mantalskriven någonstans i stan. Ingen vet var han bor.

Så var de framme vid flygplatsinfarten. Stig Olsen gjorde en sväng förbi grindarna till småplanshangarerna. De var låsta. Han gasade vidare och åstadkom en stoppsladd utanför flygplatsbyggnadens ingångar. Lennart Lindh klev ur.

– Ställ upp bilen på parkeringen, föreslog Lindh. Det är möjligt att Greken hann se kärran på Sveavägen och han känna igen den.

Stig Olsen nickade och lade i ettan. Strax därefter hade han hittat en ledig ruta uppe på parkeringen. Han skyndade in efter Lennart Lindh.

Det fanns nästan inga människor alls inne i inrikeshallen. Han fick syn på Lennart Lindh vid den stängda serveringen och gick dit.

– Jag har kollat runt, sade Lindh. Det finns ingen grek här. Åtminstone inte den vi söker. Vi har kanske gjort ett blinddrag som lett fel igen.

Olsen tyckte inte att han kunde säga emot.

– Möjligt, svarade han. Men vad skall man göra?

– Just det. Vad skall man göra?

– Vi väntar ett tag, föreslog Olsen. Det är i alla fall bättre än att sticka ut på stan och leta på måfå.

De vandrade runt i den svala hallen i nästan en timme.

Plötsligt ryckte Lindh i Olsens rockärm. De stod nere vid Pressbyråkiosken alldeles vid utgången. Lindh backade in i gången bredvid trappan till flygrestaurangen på andra våningen.

Samtidigt fick Stig Olsen också syn på de två männen. Greken bar på en liten svart James Bondväska och mannen i hans sällskap släpade på ett par bagar.

De båda karlarna gick med bestämda steg mot en dörr i norra hörnet av lokalen.

– Vi sätter igång med detsamma, bestämde Lindh och började springa mot de båda männen.

Olsen följde efter.

– Stanna! ropade Lindh.

Greken tvärvände och stirrade först helt oförstående på Lennart Lindh, som kom rusande emot honom. Sedan började också han springa. Men inte bort mot dörren han siktat in sig på tidigare, utan neråt mot markplansserveringen. Lindh fattade att han tänkte försöka ta sig runt den, så att han kunde komma ut den vägen.

Olsen var nästan ifatt den andre mannen, när denne kastade en av tygväskorna han bar. Stig Olsen fick den i bröstet och tumlade omkull på golvet. Då var Lennart Lindh nästan ifatt Greken.

– Stanna! ropade han igen.

Fan också, tänkte han. Nu har jag glömt vad du heter igen.

Han hade fortfarande lappen med tryckbokstäverna i bröstfickan, men detta var knappast rätt tillfälle att ta upp den och börja läsa.

Greken var alldeles intill rulltrappan mot andra planet då Lindh fick ett grepp om hans överrock. Mannen snurrade runt och måttade ett vilt slag med den hårda, fyrkantiga väskan. Lindh duckade och slog samtidigt in en hård högerkrok.

Han hade inte siktat ordentligt, men slumpslaget gick rätt in. Knogarna träffade Greken mitt på hakspetsen och Lindh kände hur skinnet på näven sprack. Det gjorde ont ända upp i axeln. Fast Lennart Lindh var inte säker på om det enbart var av slaget han prickade in, eller om det kunde bero på att polisen borta vid ABF-huset fått in en smäll med batongen just där.

Greken tappade väskan och stapplade baklänges. Han passerade ljusögonen i rulltrappan och fotocellen trädde i funktion. Trappan började gå. Den spenslige mannen följde med uppåt. Han låg alldeles orörlig på trappstegen. Lindh var på väg att springa efter honom när han kände ett par starka armar omkring bröstet. Han lyftes upp från golvet.

Det var Grekens kumpan som kastat sig fram. I nästa sekund kom Olsen till assistans. Lennart Lindh sparkade till bakåt och kände hur han träffade en knäskål med klacken. Det krasade till och ett vrål av smärta ekade mellan väggarna inne i hallen.

Ett par människor rusade bort till telefonerna.

Sedan såg han Greken.

Mannen hade fastnat högst uppe i rulltrappan. Maskinen höll på att tugga i sig hans rock. Grekens huvud vreds mer och mer när rulltrappan också började dra in hans skjorta i maskineriet.

Lindh sparkade till ännu en gång och kom loss. Flämtande rusade han till trappan.

Han såg den röda knappen och sparkade till mot den av alla krafter. Det dröjde några evighetslånga sekunder innan rulltrappan stannade. Då var han redan på väg upp.

Greken var blå i ansiktet. Lindh föll på knä bredvid honom och slet bort översta skjortknappen. Mannens ena arm låg böjd under honom i en onaturlig vinkel.

Mannen var medvetslös. Lindh lade örat mot hans bröst och fann att hjärtat fortfarande slog. Långsamt och metodiskt började han befria Greken ur kläderna. Han pustade tungt när han äntligen lade mannen på golvet ovanför trappan.

När han tittade upp igen såg han hur Olsen fick in ett handkantsslag mot nacken på den andre. Karlen stöp. Stig Olsen kastade en snabb blick mot Lindh innan han släpade bort den fallne till en smal pelare och kopplade hans händer runt den med handklovarna.

Sedan skyndade han uppför trappan som fortfarande stod stilla. Samtidigt öppnades dörrarna från gatan och ett par busslaster uniformerade poliser vällde in.

Ett par sekunder senare kom ambulanspersonalen.

Lindh och Olsen stod kvar till dess ambulansmännen fört bort den medvetslöse Greken på bår. Då gick de ner till polisbefälet som väntade på dem.

KAPITEL SJU

ONSDAG MORGON

Lennart Lindh vaknade av att solen stack honom i ögonen. Till att börja med var han inte riktigt säker på var han befann sig, men sedan mindes han att han lagt sig att vila på en av sofforna i ett advokatrum.

– Jag somnade visst, mumlade han ursäktande till ingen alls.

Han försökte resa sig upp, men det var nära att han inte klarade av det.

Armarna brände som eld och ryggen värkte. Det var som den värsta träningsvärk. Han grimaserade illa och svor en tyst harang över vissa sorters ordningspoliser som styrkedemonstrerar med batong.

Sedan kom han upp. Han drog fingrarna genom håret och tog hissen ner till första roteln. Klockan var redan tio.

Den förste han mötte i korridoren var Eilert Johansson.

– Jaså, herrn har vaknat nu? skrattade kollegan. Det är somliga som har privilegier och får sova länge.

Lindh drog med handen över skäggstubben.

– Efter den här natten borde jag dessutom ha fått kaffe på sängen, svarade han. Är Stig här?

– Javisst, nickade Eilert Johansson. Han vaknade för en liten stund sedan, han också. Alvar tyckte att vi skulle låta er sova.

– Är Alvar här? Är inte han kvar i Visby?

Eilert Johansson skrattade till igen, både åt den förvånade frågan och åt den skrynkliga mannen som frågade.

– Han kom till Bromma i morse. Det var fortfarande fullt med poliser där, förklarade kriminalassistenten. När Alvar läst rapporterna som låg på hans bord kom han utrusande med håret på ända och frågade efter Stig och dig.

– Vi blev inte klara med de där rapporterna förrän strax efter fem i morse, log Lindh urskuldande. Både Stig och jag gav oss fasen på att de skulle ligga klara när Alvar kom.

– Du har sovit så länge, så du har väl inte hört det senaste, sade Eilert Johansson.

– Nej, troligen inte, erkände Lennart Lindh. Hur är det med Greken?

– Han ligger kvar på sjukhuset. Enligt läkarna har han fått en kotförskjutning i halsen, men han kommer att klara sig. Han blir säkert halvbra till dess rättegången börjar. Sven Lundqvist har grillat hans livvakt. Vi fick in honom från ordningspolisen i morse. Jag vet inte hur Sven bar sig åt, men han fick fram en hel massa. Det lär inte gå för Greken att ta sig ur den här härvan nu.

– Är Sven här nu?

– Inne på sitt rum.

Lennart Lindh nickade ett tack och gick in till Lundqvist. Kriminalassistenten satt i sin stol och såg oförskämt belåten ut.

– Berätta! sade Lindh.

– Om Grekens polare? Han blev livrädd när jag läste upp dina rapportanteckningar. Han kom sig inte ens för att låsas som om svenskan var obegriplig för honom. Det mesta du skrev tycks stämma. Greken hade haft Lilly Forsberg på sin klubb i Klara. Hon hade strippat och kört en lesbisk föreställning där. Men sedan fick hon för sig att hon kunde klara sig på egen hand. Flera av flickorna började få samma idéer och då beslöt sig Greken för att sätta hårt emot. Så han skickade efter den här Mihailovic.

Lindh satte sig ner mitt emot.

– Det är bara en grej jag inte är riktigt på det klara med, erkände han. En grej som lurade mig hela tiden. Det där förbaskade telefonnumret.

– Ja, det var ganska smart, sade Lundqvist. Greken hade bestämt sig för att sätta dit Kvartz för alltsammans om någonting gick snett. De var ju inte riktigt kontanta med varandra. Konkurrenten blev lite för spetsig ibland. Mihailovic fick numret till Kvartz bilfirma, plus en anknytning som han tydligen inte hade skrivit upp. Den ledde till försäljningskontoret. Mihailovic hade order att ringa en speciell tid på dagen, och då var en av Grekens polare där och kunde ta samtalet.

– Visste inte Kvartz att det var en av Grekens hejdukar?

– Kvartz visste inte ett smack. Den här killen gick dit som kund och förklarade att han tänkt köpa bil. Medan han var där ringde telefonen och någon frågade efter honom. Häpp, som Ulf Thorén brukar säga i teve.

Lindh flinade lättat.

– Greken lär få svårt att klara sig ur det här. Speciellt som jag har bevis för att kuvertet är skrivet på hans skrivmaskin. Dessutom hittade vi en förstorad kopia av samma foto som Olsen pusslade ihop av alla bitar vi fann på Mihailovics hotell. Förstoringen fanns på Club Pisa. Greken får nog sitta länge.

– Och sedan åker han troligen ut. Ur landet!

Lindh vände på huvudet. Stig Olsen stod i dörröppningen.

– Hej, sade Lennart Lindh.

– Morsning. Jag har något till dig, sade Olsen och räckte fram ett papper. En karl som är anmäld försvunnen.

Lindh suckade.

– Ingen rast, ingen ro! sade han.

– Du har inte hört det bästa, skrockade Stig Olsen. Anmälan kommer från en viss Siv Gustavsson från Skärholmen och gäller en viss Lars-Erik Gustavsson som har avvikit från hemmet, ganska på snusen!

– Nej, dra...! sade Lennart Lindh.

– Skall vi åka till Bredäng? frågade Stig Olsen. Vi kan behöva ett lätt fall efter allt det här andra.

Lennart Lindh följde efter honom ut i korridoren.

– Det kan vi väl göra, svarade han. Men kör försiktigt, för en gångs skull.

De var på väg ut när Alvar Kvarnberg ryckte upp dörren till sitt kontor.

– Jaså, där är ni! sade kommissarien. Är ni på väg någonstans?

– Ja. Ut på ett jobb, förklarade Stig Olsen.

Kommissarie Kvarnberg betraktade de två männen. Det syntes rätt tydligt att båda sovit med kläderna på.

– När ni kommer tillbaka vill jag prata med dig, Lennart, sade han. Det lär ha kommit in en JO-anmälan på dig!

– På mig? Vem fasen har anmält mig för JO?

Kvarnberg suckade.

– Direktör Leif Kvartz! sade han.

Stig Olsen fnissade fortfarande när han och Lindh satt i bilen på väg till Bredäng.

Detta var min första deckare. Jag jobbade som förlagsredaktör och en översättare kom aldrig med sitt manus. Tryckeriet väntade. Vad göra? Jag blev tvungen att skriva själv.

Aftonbladet uppmärksammade boken (trots att det var en kioskbook) och andra förlag hörde av sig: ”Det står i blandet att du duger till att skriva deckare. Kan du skriva en åt oss också?”

På den vägen fortsatte det tills i fjol. Nu tror jag att jag har lagt av.

Kjell

Du hittar mer om författaren och hans böcker på hemsidan www.keg.se